

János evangéliumának témái

Írta: E. Edward Zinke és Thomas Shepherd

Szombatiskola és Személyes Szolgálatok
Hetednapi Adventista Egyház

**© 2024 General Conference of Seventh-day Adventists®.
Minden jog fenntartva.**

Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a Bibliatanulmányok bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a Bibliatanulmányok fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednap adventista” és az „adventista” kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatók.

Írta: E. Edward Zinke és Thomas Shepherd

Fordította: Zarkáné Teremy Krisztina

Korrektor: Fürjné Simon Edina

Felelős szerkesztő: Zarkáné Teremy Krisztina

A romániai magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

A romániai magyar kiadás szerkesztője: Zakariás Loránd

A tanítói mellékletet fordította: Zakariás Loránd

Borítóterv: Liliana Dincă

Tördelőszerkesztő: Szőcs Erzsébet

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României ZINKE, EDWARD

**János evangéliumának témái: bibliatanulmányok tanítói
melléklettel: 2024 – október, november, december / írta:** E. Edward
Zinke és Thomas Shepherd. – Pantelimon: Viața și sănătate, 2024

ISBN 978-606-087-590-1

I. Shepherd, Thomas

<i>Bevezető</i>	4
<i>Felhívás</i>	6
1. Útjelzők	11
2. Jézus isteni természetének jelei.....	23
3. Prológus – a háttértörténet.....	35
4. Krisztus a Messiás – és a tanúk, akik ezt igazolják ...	47
5. A samaritánusok bizonyoságtétele	59
6. További bizonyágok Jézusról	70
7. Boldogok, akik hisznek	82
8. Ószövetségi próféciaák beteljesítése.....	94
9. Az élet forrása.....	106
10. Az út, az igazság és az élet	118
11. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.....	130
12. A dicsőség órája: A keresztség és a feltámadás.....	142
13. Epilógus: Megismerni Jézust és Igéjét	154

Egy teheráni boltban volt egy nagy erdőt ábrázoló perzsaszőnyeg. A gyönyörű darab egy svájci tájat jelenített meg – hegyekkel, vízeséssel, türkízkék tóval, erdős hegyoldalakkal és felhőkkel tarkított, hatalmas kék égbolttal.

Aki csak betért az üzletbe, bizonyára elgondolkozott a részleteken: hány csomó lehet benne négyzetcentiméterenként, milyen anyagból készült, mivel festették meg. Valószínűleg eltöprengtek a szőnyeget alkotó apróságokon.

Az is lehet, hogy a szemlélődő a szőnyeg egyedi szépségét adó, lenyűgöző technikára és képre összpontosított: a tó vizében tükröződő égboltra, a hófödte hegycsúcsokra, a zöld erdőre és a haragoszöld mohára. A kirajzolódó részletek mesterien összehangolt szépséget alkottak, az Alpok idilli táját ábrázolták.

Ebben a negyedévben mi is egy igazi remekművet fogunk vizsgálni, de nem a vászonra vitt ecsetvonások, precízen bekeretezett fotográfia vagy művészi szőtt szőnyeg formájában. Isten Igéjével foglalkozunk, *János evangéliuma* mesteri megfogalmazásában.

A szavak jelentéstartalma a szövegösszefüggésben tárul fel. Aki meg akarja érteni, mit mond a Szentírás, a kontextusában kell vizsgálnia azt – tekintetbe véve a környező mondatokat, fejezeteket, szakaszokat, valamint a Biblia egészének üzenetét. Végül pedig, mivel az egész Bibliát a Szentlélek ihlette, fontos minden egyes részt az egész összefüggésében tanulmányozni.

Ebben a negyedévben a cél *János evangéliuma* üzenetének a megértése. A négy evangélium között ez egészen egyedi, többször összpontosít Jézus és csak egy-két ember találkozására, mint például Nátánael, Nikodémus, a samáriai asszony, a Bethesda tavánál fekvő beteg, a vakon született férfi, Lázár és a nővérei, Pilátus, Péter vagy Tamás esetében.

János evangéliuma Isten Igéje, az apostol közlésében. Amint az egész Biblia, úgy ez az evangélium is Isten akaratából, nem pedig emberéből keletkezett. János csupán készséges eszköz volt, akit a Szentlélek felhasznált számos meghatározó téma közvetítésére, mint az Ige (logosz), a világosság, a kenyér, a víz, a Szentlélek, az egység, a jelek,

a bizonyásgtétel és a prófécia. E témák egymást erősítik és világítják meg az evangélium egészében.

A Biblia tanulmányozásakor gyakran egy szó vagy egy kisebb szentírási szakasz értelmére koncentrálunk. Megnézzük egy-egy kifejezés jelentését egy bibliai szótárban, vizsgáljuk a nyelvtani formáját, közvetlen környezetét, történelmi összefüggését és – a szőnyeg hasonlatával élve – elgondolkozunk azon, hogy hány csomó van benne négyzetcentiméterenként, milyen az anyaga, a festése és a szőnyeg visszája, ezek is mind fontos adalékok.

Csak hogy a részletek vizsgálata közben nem szabad megfeledkeznünk a teljes képről! Amint a perzsaszőnyeg gondolatban elröpíthet bennünket a csodaszép alpesi tájra, úgy *János evangéliuma* vezessen vissza minket Jézus Krisztus életéhez, szolgálatához, akinek a megismerése örök életet hoz. A részleteknek is megvan a szerepük, mégpedig az, hogy a figyelmünket a teljes képre tereljék, ami Jánosnál az Isten által ihletett kinyilatkoztatás Urunkról és Megváltónkról, Jézus Krisztusról.

***E. Edward Zinke** a Hetednap Adventista Egyház Bibliai Kutatóintézetének korábbi társigazgatója, jelenleg is részt vesz számos tevékenységben, tagja több bizottságnak, így pl. a White Intézet Bizottságának alelnöke és az Adventist Review Szolgálat fő tanácsadója. Hetednap adventista egyeteméről három tiszteletbeli doktori fokozatot nyert. Maryland államban él.*

***Thomas R. Shepherd**, PhD, DrPH kutató, az Andrews Egyetem Teológiai Szemináriumának vezető újszövetséges professzora. 2008 óta tanít az intézményben. Felesége Sherry Shepherd MD, akivel misszionáriusként szolgált Malawiban, Afrikában és Brazíliában. Két felnőtt gyermekük és hat unokájuk van.*

Az otthonodban lévő gyülekezet

A kereszténység a hívők otthonában indult fejlődésnek. Az első két század keresztény történelme szorosan kapcsolódik a családi és a természeti környezethez. Az Újtestamentumban többször olvashatunk emberek otthonában összegyűlt hívő közösségekről. A Szentlélek feltartóztathatatlan erővel áradt ki a tanítványokra egy ilyen jeruzsálemi otthon területén. A keresztény családok az üldözés miatt húzódtak saját házaik falai közé kis csoportokban imádni Istent.

”

Hanem vendégszerető,
jónak kedvelője [...],
aki a tudomány szerint való
igaz beszédhez tartja magát,
hogy inthessen az egészséges
tudománnyal, és meggyőzhesse
az ellenkezőket.

(Tit 1:8–9)

Így volt akkor. Napjainkban az erőteljes kulturális változások miatt a társadalom nagy részére az a jellemző, hogy az egyének és a családok visszahúzódnak kényelmes otthonaikba, hogy nyugalmas életet élhessenek. Ezzel azonban az elszigetelődés is együtt jár. Az egykor társadalmi szabványnak minősülő, porták elé kitett padok helyét átvették a térfelügyelő kamerarendszerek, amelyek sosem alszanak.

A biztonságos falakon belül töltött idő megteremti annak lehetőségét, hogy aktív tevékenységet folytassunk az internetes közösségi hálózatokon, viszont arra is lehetőség nyílik, hogy kinyissuk otthonunk ajtaját, és beszélgetést kezdeményezzünk felebarátainkkal. Hívjátok meg ismerőseiteket és munkatársaitokat vacsorára! Az adventista hívők a magas konyhaművészet titkainak ismerői: osszátok meg rendszereisen ezt az áldást másokkal is!

E negyedév kezdetén készítsetek listát azokkal a személyekkel, akiket meghívhattok az asztalotokhoz! Legyen otthonotok a keresztény közösség tere, és rövid időn belül imádati helyé alakul át! Boldogabbak lesztek, értékelni fogják erőfeszítéseket, és keresztény szolgálatotok egyre jobban fog hasonlítani az Úr Jézus szolgálatához.

Daniel Brînzan, lelkipásztor

NE FELEDJÉTEK:

KÖZÖSSÉG (5–10 perc)

1. Üdvözljük mosollyal és kedves szavakkal a Szombatiskola minden tagját, de a vendégeket is!
2. Bátorítsuk egymást tapasztalatainkkal, meghallgatott imáinkkal, missziós tevékenységeink sikerélményeivel!
3. Megoszthatjuk csoporttársainkkal az imalistánkon szereplő személyek nevét, hogy együtt imádkozhassunk érettük.

MEGBESZÉLÉS (20–25 perc)

1. Beszéljük meg a napi részek központi gondolatait, és azok alkalmazási lehetőségeit.
2. Vegyen részt mindenki a megbeszélésen!
3. A Biblia és a Prófétaság Lelke írásainak naponkénti olvasása segít ébren tartanunk lelki életünket.

MISSZIÓ (5–10 perc)

1. A tanulmány megbeszélése mindig gyakorlati határozatokkal ér véget!
2. Minden csoport készítsen missziótervet, amelyben a csoport minden tagja részt vehet.
3. A Szombatiskola híreiről készült videóanyagok értékes, gyakorlatban alkalmazható ötleteket tartalmaznak. Megtekinthetők és letölthetők a „Școala de Sabat” YouTube-csatorna „Știri Misio-nare Video” lejátszási listáján.

IMALISTA

A következő személyekért imádkozom:

Családtag _____

Rokon _____

Barát _____

Szomszéd _____

Gyülekezeti tag _____

Adventista jelenlét nélküli település lakója _____

Kutassátok az Írásokat!

„Ha többet olvasnánk a Bibliát, ha jobban értenénk igazságait, nagyobb világossággal és bölcsességgel rendelkező nép lennénk. A Szentírás tanulmányozása folytán a lélek erőt nyer.” (*Tanácsok a gyülekezetnek*, 113. o.)

Október

- 1 Lukács 13
- 2 Lukács 14
- 3 Lukács 15
- 4 Lukács 16
- 5 Lukács 17
- 6 Lukács 18
- 7 Lukács 19
- 8 Lukács 20
- 9 Lukács 21
- 10 Lukács 22
- 11 Lukács 23
- 12 Lukács 24
- 13 János 1
- 14 János 2
- 15 János 3
- 16 János 4
- 17 János 5
- 18 János 6
- 19 János 7
- 20 János 8
- 21 János 9
- 22 János 10
- 23 János 11
- 24 János 12
- 25 János 13
- 26 János 14
- 27 János 15
- 28 János 16
- 29 János 17
- 30 János 18
- 31 János 19

November

- 1 János 20
- 2 János 21
- 3 Cselekedetek 1
- 4 Cselekedetek 2
- 5 Cselekedetek 3
- 6 Cselekedetek 4
- 7 Cselekedetek 5
- 8 Cselekedetek 6
- 9 Cselekedetek 7
- 10 Cselekedetek 8
- 11 Cselekedetek 9
- 12 Cselekedetek 10
- 13 Cselekedetek 11
- 14 Cselekedetek 12
- 15 Cselekedetek 13
- 16 Cselekedetek 14
- 17 Cselekedetek 15
- 18 Cselekedetek 16
- 19 Cselekedetek 17
- 20 Cselekedetek 18
- 21 Cselekedetek 19
- 22 Cselekedetek 20
- 23 Cselekedetek 21
- 24 Cselekedetek 22
- 25 Cselekedetek 23
- 26 Cselekedetek 24
- 27 Cselekedetek 25
- 28 Cselekedetek 26
- 29 Cselekedetek 27
- 30 Cselekedetek 28

December

- 1 Róma 1
- 2 Róma 2
- 3 Róma 3
- 4 Róma 4
- 5 Róma 5
- 6 Róma 6
- 7 Róma 7
- 8 Róma 8
- 9 Róma 9
- 10 Róma 10
- 11 Róma 11
- 12 Róma 12
- 13 Róma 13
- 14 Róma 14
- 15 Róma 15
- 16 Róma 16
- 17 1Korinthus 1
- 18 1Korinthus 2
- 19 1Korinthus 3
- 20 1Korinthus 4
- 21 1Korinthus 5
- 22 1Korinthus 6
- 23 1Korinthus 7
- 24 1Korinthus 8
- 25 1Korinthus 9
- 26 1Korinthus 10
- 27 1Korinthus 11
- 28 1Korinthus 12
- 29 1Korinthus 13
- 30 1Korinthus 14
- 31 1Korinthus 15

szeptember 28 – október 4.

Útjelzők

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Máté 12:9-14; Márk 3:22-23; János 2:1-11; 4:46-54; 5:1-47

Alapige: „Sok más jelt is művelt ugyan Jézus az ő tanítványai előtt, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben; ezek pedig azért irattak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az ő nevében” (Jn 20:30-31).

Miért írta János ezt az evangéliumot? Jézus csodáit szerette volna kiemelni? Vagy inkább bizonyos tanításait akarta kihangsúlyozni? Mi volt az evangélium megírásának az oka?

A Szentlélek hatalma és befolyása alatt János ezt el is mondja: ugyan még nagyon sok mindent lehetett volna írni Krisztus életéről (Jn 21:25), az evangéliumban szereplő történeteket azért írta le, *„hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és ebben a hitben életetek legyen az ő nevében”* (Jn 20:30-31, ÚRK).

Ezen a héten János beszámolója alapján Jézus néhány első csodáját fogjuk tanulmányozni – amikor egy menyegzőn a vizet borrá változtatta, meggyógyította valakinek a halálos beteg fiát, valamint a Bethesda tavánál fekvő beteget.

János ezeket a csodákat „jeleknek” nevezi, amikor nem olyasmire gondol, mint az utcai jelzések. A valóság mélyebb szintjére mutató csodákról van itt szó, amelyek mutatják, hogy Jézus a Messiás. A beszámolóban emberek példáit látjuk, akik hittel válaszoltak Jézusnak, és ez arra biztat, hogy mi is ezt tegyük.

Október 5–12. – **A személyes odaszentelődés hete**

1 Olvassuk el Jn 2:1-11 verseit! Milyen jelet tett Jézus Kánában? Hogyan segített ez a tanítványainak hitre jutni?

A tanítványok látták Jézus csodáját, amikor a vizet borrá változtatta. Ez bizonyosságul szolgált nekik, megerősítette a döntésüket, hogy Jézus követői lesznek. Ugyan miért ne tekintették volna ezt erős jelnek arra, hogy Ő valóban Istentől jött? (Ekkor valószínűleg még nem álltak készen arra, hogy Ő Isten.)

Mózes „jelekkel és csodákkal” (5Móz 26:8; lásd még 6:22) vezette ki Izraelt Egyiptomból. Isten általa szabadította meg a népét az egyiptomiaktól (bizonyos értelemben a „megmentőjük” volt).

Isten megjövendölte Mózes által, hogy jön majd egy olyan próféta, mint Mózes. Kérte a népét, hogy hallgassanak rá (5Móz 18:15; Mt 17:5; ApCsel 7:37). Jézus volt az a „próféta”, és ennek első jelét János evangéliuma 2. fejezetében adta, visszamutatva Izrael népének Egyiptomból való szabadulására.

Az egyiptomiak számára a Nílus kulcsfontosságú erőforrás volt, istenként imádták. Az egyik csapás a folyót érte: a víz vérré vált. Kánában Jézus hasonló csodát tett, de a vizet nem vérré, hanem borrá változtatta.

A vizet hat, a zsidó tisztasági szertartás céljára használt vizes korsóban tartották, ami még jobban összekapcsolja a történetet a szabadítás bibliai témáival. Amikor János beszámol a víz borrá változtatásának történetéről, visszautal a kivonulásra, és rámutat, hogy Jézus a Szabadító.

Mit gondolt a násznagy az erjedetlen borról, amit Jézus csodája folytán megkóstolt? Nem tudta, hogy Jézus csodát tett, és nagyon meglepte az ital kiváló minősége. Furcsállta, hogy a végére tartogatták a legjobbat.

A görög *oinosz* szóval a mustra és a borra egyaránt utaltak (lásd *The Seventh-day Adventist Bible Dictionary*. 1117. o.). Ellen G. White arról ír, hogy a csoda módra kapott ital nem volt alkoholos (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 116–117. o.). Akik tudták, mi történt, minden bizonnyal ámuldoztak a csoda láttán.

Téged milyen okok készítenek Jézus követésére? (Sok okot mondhatunk, nem igaz?)

Földi szolgálata során Jézus csodákat tett, amelyek segítettek az embereknek, hogy hinni tudjanak benne. János pedig feljegyezte ezeket, hogy mások is higgyenek.

2 Olvassuk el Jn 4:46-54 szakaszát! Miért utal vissza az evangélista a kánai menyegzőn történt csodára?

Amikor János beszámolt Jézus második csodájáról, amit Galileában tett, említette az elsőt is, azt, ami a kánai menyegzőn történt. Mintha ezt mondaná: *A Jézus által végbevitt jelek segítenek megérteni, hogy ki is Ő valójában.* Majd hozzáfűzi: *„Ez már a második jel volt, amelyet Jézus tett, amint Júdeából Galileába jött”* (Jn 4:54, ÚRK).

Elsőre keménynek tűnhet Jézus válasza, amit a királyi ember kérésére mondott, viszont a férfi a fia gyógyulásától tette függővé, hogy fog-e hinni Jézusban. Jézus olvasott a gondolataiban, ezért figyelmeztette az apát a lelki betegségére, ami a fia életveszélyes állapotánál súlyosabb volt. Az előkelő emberbe villámcsapásként hasított a hirtelen felismerés, hogy a fia életébe kerülhet az ő lelki szegénysége.

Fontos megjegyezni: a csodák önmagukban nem bizonyították, hogy Jézus a Messiás. Mások is tettek csodákat: igaz próféták, de hamisak is. A csodák csupán a természetfeletti létezését mutatják, pusztán egy csoda nem feltétlenül jelenti azt, hogy Istentől van. (Sátán képes „csodákat” tenni, ha a „csoda” alatt természetfeletti tetteket értünk.)

Fájdalmában a királyi ember Jézus irgalmáért esedezett, kérlelte, hogy gyógyítsa meg a fiát. Jézus válasza ekkor megerősítette: *„Menj el, a te fiad él”* (Jn 4:50). Az „él” szó görög megfelelője is jelen időben van. Ez a nyelvtani forma olyan bizonyossággal fejezi ki a jövő idejű eseményt, mint ami már meg is történt. A férfi ezek után nem sietett haza, hanem mivel hitt Jézusnak, másnap ért haza, majd megtudta, hogy a fiának pontosan akkor ment le a láza, amikor Jézus biztatóan szólt hozzá.

Komoly ok ez arra, hogy az ember higgyen Jézusban!

Milyen ismertető jegyet keressünk még, mielőtt egy csodáról automatikusan azt gondolnánk, hogy Istentől van?

János beszámolója szerint a következő jel Bethesda tavánál történt (Jn 5:1-9). Az emberek azt hitték, hogy egy angyal felkavarja a vizet, és ekkor az először vízbe lépő beteg meggyógyul. Emiatt a tó tornácai zsúfolásig megteltek gyógyulni vágyókkal, akik a következő alkalmat lesték. Jézus Jeruzsálemben járt, és a tó mellett elhaladva felfigyelt a várakozók sokaságára.

Különleges látvány lehetett! A sok ember bizonyára mind beteg volt, várták és várták a víz általi gyógyulást, ami biztosan nem történik meg. Igazi alkalom volt ez Jézus számára.

3 Olvassuk el Jn 5:1-9 verseit! A tó körül nyilván mindenki szeretett volna jobban lenni, akkor vajon miért kérdezte Jézus azt a bénán fekvő férfitől, hogy meg akar-e gyógyulni (Jn 5:6)?

Amikor az ember már hosszú ideje beteg, számára az válik normális állapottá, és bármilyen furcsa, kissé nyugtalanító lehet kikerülni a tehetetlenségből. Válaszával a férfi azt fejezte ki, hogy meg akar gyógyulni. Ott volt a gond, hogy nem a megfelelő helyen kereste a gyógyulást – miközben éppen előtte állt Jézus, aki lábat adott az embernek. Aligha tudta, ki szólította meg, bár a gyógyulás után kezdhett ráeszmélni, hogy Jézus valóban egészen különleges.

„Jézus nem kérte ezt a szenvedőt, hogy higgyen benne. Egyszerűen így szólt: *»Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj!«* (Jn 5:8). Ám a férfi hite belekapaszkodik ebbe a mondatba. Minden idegét és izmát átjárja az új élet, bénult tagjai egészségesen kezdenek működni. Kérdés nélkül aláveti akarát Krisztus parancsának, és minden izma engedelmeskedik akaratának. Felszökken, és újra tud mozogni.

Jézus nem biztosította isteni segítségéről. A férfi egy percre kételkedhetett volna, de akkor elveszíti egyetlen gyógyulási lehetőségét. Ám hitt Krisztus szavának, aszerint cselekedett, és visszanyerte erejét” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 160. o.).

Jézus később találkozott a férfivel a templomban. „Látod, meggyógyultál, többet azért ne vétkezz, hogy rosszabbul ne legyen dolgod” (Jn 5:14, ÚRK) – mondta. Mi a kapcsolat a betegség és a bűn között? Miért kell viszont tisztában lennünk azzal is, hogy nem minden betegség valamilyen konkrét bűn következménye az életünkben?

Maguk a jelek, csodák még nem bizonyítják, hogy Istentől volnának, amikor azonban valóban tőle származnak, veszélyes elvetni azokat.

- 4** Olvassuk el **Jn 5:10-16** szakaszát! Milyen tanulságot vonhatunk le a vallási vezetők elképesztő szívbeli keménységéből Jézussal és az általa végbevitt csodával szemben?

Amikor a férfi újból találkozott Jézussal, azonnal elmondta a vallási vezetőknek, hogy Ő gyógyította meg. Azt gondolná az ember, hogy az eset alkalmat ad Isten dicsőítésére, a vezetők azonban „üldözőbe vevék... Jézust, és meg akarák őt ölni, hogy ezeket művelte szombaton” (Jn 5:16).

A szombati gyógyítást csak vészhelyzetben engedélyezték. Ez az ember már harmincnyolc éve feküdt bénán, tehát a meggyógyítását nem tartották sürgős dolognak. Ráadásul ugyan miért volt szükség arra, hogy még az ágyát is felvegye? Az ember azt gondolná, aki erőt kap Istentől ilyen csoda végbevitelére, az azt is tudja, hogy szombaton haza lehet-e vinni egy fekhelyet. Jézus nyilván mélyebb bibliai igazságokra akarta elvezetni őket, túl az ember-alkotta, az igaz hitet bizonyos esetekben elfojtó szabályokon és rendelkezésen.

- 5** Mennyire képes megkeményedni az ember szíve, még akkor is, ha szembesül a bizonyítékokkal? Mit tanítanak erről a következő beszámolók? **Mt 12:9-14; Mk 3:22-23; Jn 9:1-16**

Hogyan lehettek ennyire elvakultak a vallási vezetők? A válasz valószínűleg az, hogy a saját romlott szívük miatt; a tévhitük miatt, hogy a Messiás azonnal megszabadítja őket Rómától; mert annyira szerették a hatalmat; mert nem akartak meghajolni Isten előtt. Mindez közrejátszott abban, hogy elutasítsák az éppen a szemük előtt lévő igazságot.

Mire figyelmeztetett Jézus Jn 5:38-42 verseiben? Mit tanulhatunk a szavai-ból? Vagyis mi lehet bennünk, ami vakká tesz bennünket azokra az igazságokra, amelyeket ismernünk és alkalmaznunk kell az életünkben?

A Bethesda tavánál történt csoda kiváló alkalmat biztosított Jánosnak arra, hogy kiemelje, kicsoda Jézus valójában. Kilenc versben írja le a csodát, és mintegy negyven versen át mutatja be a csodát végbevívó Jézust.

6 Olvassuk el Jn 5:16-18 verseit! Miért üldözték Jézust a szombati jótette után?

Zavaró lehet Jn 5:18, mert mintha azt mondaná, hogy Jézus megtörte a szombatot. Azonban alaposabban szemügyre véve Jn 5:16-18 szakaszát, kitűnik, hogy szombati „munkája” párhuzamban áll az Atyával való kapcsolatával. Isten szünet nélkül, szombaton is fenntartja az univerzumot, következésképpen Jézus szombati tette részét képezi annak az állításának, hogy Ő Isten. A vallási vezetők az állítólagos szombatrontása és az Istennel való egyenlőségének kijelentése miatt üldözték.

7 Olvassuk el Jn 5:19-47 szakaszát! Mivel akarta Jézus rávezetni a vallási vezetőket, hogy megértsék, ki is Ő valójában? Állításának szilárd bizonyítékát adta az éppen akkor bemutatott csoda.

Jézus három lépésben igazolja a tetteit. Először beszél az Atyával való bensőséges kapcsolatáról (Jn 5:19-30). Jelzi: Ő és az Atya egymással összhangban cselekszenek, egészen addig a pontig, hogy Jézusnak hatalmában áll ítélni és halottakat feltámasztani (Jn 5:25-30).

Másodszor, önmagát igazolva gyors egymásutánban négy „bizonytságot” említ: Keresztelő Jánost (Jn 5:31-35), a csodáit (Jn 5:36), az Atyát (Jn 5:37-38) és a Szentírást (Jn 5:39). Ezek mind jó bizonytságot tesznek Jézusról.

Jn 5:40-47 szakaszában végül Jézus feltárja a vádolóit előtt a *rájuk vonatkozó ítéletet*, rámutatva az ellentétre a saját szolgálata és az ő énközpontúságuk, önzésük között. Nem is Ő, hanem éppen Mózes vádolja őket (Jn 5:45-47), pedig benne reménykedtek.

Hogyan tarthatjuk magunkat távol attól a csapdától, hogy hihet az ember Istenben, sőt követhet helyes tantételeket, mégsem adja át magát teljesen Krisztusnak? Beszéljessünk erről szombaton a csoportban!

„Jézus nem biztosította isteni segítségéről [a bénán fekvő embert]. A férfi egy percre kételkedhetett volna, de akkor elveszíti egyetlen gyógyulási lehetőségét. Ám hitt Krisztus szavának, aszerint cselekedett, és visszanyerte erejét. Ugyanígyen hittel nyerhetünk lelki gyógyulást. A bűn elválasztott az isteni élettől. Lelkünk megbénult. Nem vagyunk képesek szent életet élni, ugyanúgy, ahogy a magatehetetlen férfi sem tudott járni... Ezek a csüggedők, küszködők nézzenek fel! A Megváltó a vérén megváltottak fölé hajol, és kifejezhetetlen szelídséggel, szánalommal így szól: »Akarsz-e meggyógyulni« (Jn 5:6)? Megparancsolja, hogy kelj fel egészségesen, békében. Ne várj, amíg érzed, hogy meggyógyultál! Higgy szavának és teljesül! Állj akaratoddal Krisztus oldalára! Szolgálj neki, cselekedj szava szerint, és erőt fogsz kapni! Bármilyen bűnös szokásba, uralkodó szenvedélybe merül is bele az ember hosszú időn át, amely parancsol a testnek és léleknek, Krisztus meg tud és meg is kíván szabadítani attól. Életet ad lelkeknek, melyek »holtak a ti véteitek miatt« (Ef 2:1). Megszabadítja a gyengeség, szerencsétlenség és a bűn láncai által megkötözött foglyot” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 160–161. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Lukács 10–16;

Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*, 1. fejezet

1. Mi készítette cselekvésre a samaritánust?

2. Milyen nagyságrendben gyülekeztek az emberek Jézus köré, és hogyan viselkedtek?

3. Mi fog történni a szolgálával, aki enni, inni és részegeskedni kezd?

4. Mely példázat szereplője haragudott meg és nem akart hazamenni az ő atyjához?

5. Milyen volt Jézus a néppel való mindennapi kapcsolata közben?

Általános áttekintés

E negyedévi tanulmányunk elején figyelembe kell vennünk néhány életrajzi szempontot, amely megkülönbözteti Jánost a többi három evangélium szerzőjétől. János volt a legfiatalabb közülük, ő élt a legtöbbet, és a legkésőbb írta meg az evangéliumát. Magáról mindössze ezt nyilatkozta: „az a tanítvány” (Jn 21:23). Az apostolok közt ő volt „az a tanítvány, akit szeret vala Jézus” (Jn 21:20). Ez a megjegyzés úgy is fordítható, hogy „az a tanítvány, akit Jézus folyamatosan szeretett”, ami egy még kifejezőbb cselekedetre derít fényt, mint a „szeret vala Jézus” múlt idejű szóösszetétel.

A kontextus ismeretében vegyük figyelembe a „János” név jelentését is. Szó szerinti értelme: „az Úr irgalmas”. Az „irgalmas” jelenthet „szertető”-t is. János, a szeretet apostola sokat írt erről a jellemtulajdonságról az evangéliumában és a leveleiben, és utalt is arra, hogy ő volt az a tanítvány, „akit szeret vala Jézus” (Jn 13:23). Az derülne ki ebből a bibliaversből – és még számos más, jánosi szövegből –, hogy Jézus elfogult volt vele szemben, és jobban szerette őt, mint a többi tanítványt? Egyáltalán nem! Az isteni szeretet mindenki számára gazdagon rendelkezésre áll. Nem arról van szó, hogy Jánost szerette a legjobban, hanem arról, hogy a János szíve nyitottabb és fogékonyabb volt Jézus és a szeretete iránt.

János azt szerette volna, ha mindenki kitarja a szívét Jézus iránt, és az igazi Messiást, Isten szent Fiát látja meg benne. Rögtön a bevezető sorok után leírja Jézus első csodáját, amikor is a Mester a kánai menyegzőn borrá változtatta a vizet. Láttál-e már igazi csodát (és most nem a vallásos tömegmédiában bemutatott úgynevezett csodákra gondolsz)? Miért volt annyira fontos Jézus számára, hogy csodákat tegyen? Napjainkban is kész csodákat tenni követői munkássága által? Ezen a héten erre a két utolsó kérdésre keressük a választ.

Magyarázat

János hangsúlyozza: az Úr Jézus számos jel és csoda által kifejezte, hogy mennyei erővel bír. Ezek a csodák mutatják az igazi Utat, amely az örök élethez vezet. János csak néhányat említ meg ezek közül – ideális esetben ez elég lenne ahhoz, hogy meggyőzze olvasóit, fogadják el az üdvösség bizonyosságát, és aszerint éljenek. Vajon hány csodának volt

a tanúja János, amiről nem tesz említést? A szeretet apostola a következő vallomást teszi: „Sok más jelt is művelt ugyan Jézus az ő tanítványai előtt, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben; ezek pedig azért irattak meg, hogy higgyétek, Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az ő nevében” (Jn 20:30–31).

Valaki megkérdézhethetné: Mit értsünk „jel” alatt, és mi a különbség a jel és a csoda között? A „csoda” szó a latin *miraculum* fordítása, amely szó szerint azt jelenti, hogy „isteni eredetű dolog”, „valami, ami csodálatra bír”.

Az Újszövetségben két, „csodát” jelölő görög szót különböztetünk meg. A *dunamis* az egyik, amely szó szerint „erő”-ként fordítandó, ebből a szóból származik a „dinamit” és a „dinamikus” szavunk, ami erőt, hatalmat fejez ki. Lényegében a *dunamis* a csodát Krisztus isteni ereje megnyilvánulásaként fejezi ki. Határozottan kijelenthetjük: Krisztusnak hatalma van kiejteni az Igét, és ez az Ige valóra is válik.

A második szó a „jel”-ként fordítandó *semeion*, amely Krisztus hatalmára utal. Ez a kifejezés segít Megváltónk csodálatos szolgálatát isteni hatalmának földi megnyilvánulásaként értelmeznünk, és ez a hatalom főként a gonosz erői feletti uralmát hangsúlyozza. És valóban, Krisztusnak hatalma van távozásra szólítani a tisztátalan lelkeket, és a démonok engedelmeskednek neki.

Miért tett Jézus annyi csodát? (I) Először is azért, hogy választ adjon bizonyos emberi szükségletekre, amelyek mindig magukba foglalták a megbocsátás és az Istennel megromlott kapcsolat rendeződésének lelki dimenzióját. **(II)** Napjaink úgynevezett csodáival ellentétben Jézus a csodatetteivel sosem az emberek kíváncsiságának kielégítésére, hanem sokkal inkább a szükségben lévők megsegítésére törekedett. „Sem ekkor, sem későbbi földi élete során nem tett csodát a maga javára. Csodálatos tettei mindig a mások javát szolgálták” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 119. o.).

(III) Jézus csodái egyértelmű bizonyítékként szolgáltak arra vonatkozóan, hogy isteni üzenete és az elveszett emberiségért vállalt küldetése igaz volt. Amikor feltámasztotta az özvegy fiát, az emberek fennhangon hirdették, hogy „az Isten megtekintette [megvizsgálta] az ő népét” (Lk 7:16), ami világos bizonyítéka hiteles, messiási küldetésének. **(IV)** Csodái az ótestamentumi jövendölések teljesekeként szolgáltak, és megegyeztek azzal, amit a pátriárkák és a próféták róla mondtak.

Csoda a kánai menyegzőn (Jn 2:1–11)

Fontos megjegyeznünk, hogy Jézus az első csodáját a házasság kontextusában tette, amely intézményt ő maga alapította az Édenkertben. Szerinted milyen szándék húzódik emögött? A házasság életünk minden területét befolyásolja. Az ördög tudja, hogy ez lényeges része az életünknek, ezért mindent megtesz, hogy működési zavart idézzon elő a házasság életben, otthonainkban, gyülekezeteinkben, iskoláinkban és a társadalomban általában. A házasságról alkotott mai felfogás nem minden esetben tartja tiszteletben a Biblia tanácsát és Isten tervét. Napjainkban az Egyesült Államokban a házasságok átlagban hat évet tartanak.

A kánai menyegzőn tett csodája által Jézus kiemelte a házasság nyilvánvaló fontosságát, amit a menyegzőn való részvételével meg is áldott. A házasság intézményének támogatásával Jézus tanítása egyértelművé teszi: Ő kell, hogy legyen minden esküvő középpontjában, ez biztosítja a házasság sikerét, mivel ha Jézus foglalja el életünkben az első helyet, ránk – a férjre és a feleségre – áraszthatja szeretetét. Az első csoda tehát rendkívüli jelentőséggel bír a posztmodern kor embere számára, és arra bátorít, hogy térjünk vissza annak tanácsához, aki a házasság intézményét megalapította és megáldotta. Kérjük meg Teremtőnket és Megváltónkat, hogy vezessen minket házasságunk minden területén, beleértve az ismerkedés és az udvarlás szakaszát is, hogy a legnagyobb áldás származzon belőle az emberiség számára, és ily módon dicsőséget szerezzen az Úr nevének.

Jézus dönthetett volna úgy is, hogy az első csodája egy látványos fel-támasztás legyen, nagy tömeg előtt, a zsidó vezetők és tisztségviselők jelenlétében. Ezzel szemben egy kis közösséget választott magának erre a célra egy kisvárosban: elment közejük, hogy mindennapi tevékenységeik között találkozzon velük, abban a környezetben, ahol éltek.

Jézus, a Példaképünk beszélgetett az emberekkel, hogy nemes vonásait és áldásait átadja nekik, pontosan úgy, ahogy a só elvegyül az ételben, és ízletessé teszi. „Az emberek szívéig hatolt, mert úgy járt közöttük, mint aki a javukat keresi. [...] Találkozott velük napi foglalatosságuk közben, érdeklődést tanúsított világi ügyeik iránt” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 151. o.). Mi több, „nem szükséges lemondanunk a társasági kapcsolatokról. Nem kell másoktól elkülönölnünk. Úgy közelíthetünk meg bármilyen rendű embert, ha ott keressük fel, ahol van” (uo., 152. o.).

Még a víz borrá történő változtatásában is világosan látható az a módszer, amely által Krisztus megnyerte az emberek szívét, hogy befogad-

hassák bátorítását és áldásait. A víz a Krisztusban való keresztség jelképe, az erjedetlen szőlőlé pedig megmentésünkért ontott drága vére. Mi több, Jézus az emberi érzéket megbódító fermentált bort a friss, erjedetlen musttal helyettesítette, aminek kijózanító hatása van.

A bethesda csoda (Jn 5:1–9)

A testi betegség gyakran a lelki törvények áthágását feltételezi. Az emberi szervezet működésében a testi és a lelki mechanizmusok kölcsönösen hatnak egymásra. Bármilyen az egyik rendszert, az a másikra is hatással van. Ügyeljünk azonban arra, hogy ne ítélkezzünk mások felett, és a testi betegségeket ne írjuk Isten törvényei szándékos áthágásának számlájára, mivel egy adott ponton minden ember elbukik a bűnnel való küzdelemben. Fájdalmas és csüggesztő, amikor ráolvassák valakire, hogy a bűnei miatt, megérdemelten szenved. Kövessük Jézus példáját, tanúsítsunk szelíd, megértő lelkületet, és kerekedjünk felül azon az ösztönszerű indíttatáson, hogy előbb állapítjuk meg a tényállást, és csak utána segítünk! Jézus ezt a gyakorlatat a bethesdai beteg meggyógyításakor szemléltette.

Mennyire bátorító és építő, hogy Jézus nem kezdi elemezni a férfi betegségének okát. 38 éve szenvedett a testi fogyatéka miatt, miért súlyosbította volna Jézus ezt a kint azzal, hogy további lelki terhet tesz rá?! Krisztus követőiként a nehézségek megoldására összpontosítsunk, ne csak magukra a problémákra! Ez az ember tűnt a bethesdai fürdő mellett várakozók közt a legnyomorultabbnak és legreménytelenebbnek, ezért döntött Jézus úgy, hogy a meggyógyítása által bebizonyítja, isteni erejét a leggyámoltalanabbak megsegítésére használja.

Megjegyzendő, hogy ez alkalommal Jézus nem kérdezte meg a betegtől, hogy van-e hite, hanem mindössze annyit kérdezett, hogy meg akar-e gyógyulni, majd megparancsolta neki, hogy álljon fel, vegye a nyoszolyáját és kezdjen el járni. A beteg férfi nem kételkedett a Megváltó szavában, és azt sem várta meg, míg fekvő pozíciójában a gyógyulás jeleit tapasztalja, hanem azonnal felállt a Jézus parancsára. Hasonlóképpen kell nekünk is cselekednünk: a látszólag reménytelen fizikai és lelki nehézségektől függetlenül nézzünk rendületlenül Jézusra, és kezdjünk el élni! Kereshetjük bárhol máshol, a válasz itt van mellettünk, és az nem más, mint szerető Üdvözítőnk.

Jegyezd és őrizd meg a szívedben Isten megoldását a betegségekre: „Ne várj, amíg érzed, hogy meggyógyultál! Higgy a szavának, és teljesül!

Állj akaratoddal Krisztus oldalára! Szolgálj neki, cselekedj a szava szerint, és erőt fogsz kapni! Bármilyen bűnös szokásba, uralkodó szenvedélybe merül is bele az ember hosszú időn át, amely parancsol testnek és léleknek, Krisztus meg tud és meg is kíván szabadítani attól” (*Jézus élete*, 203. o.).

Megkeményedett szívek (Jn 5:10–16)

A hosszú ideig megkeményített szív idővel kőszívvé változik. A farizeusok már kezdetben szembeszálltak Jézussal, mivel nem igazodott valóságos nézeteikhez, és nem tartotta tiszteletben a szertartásaikat és hagyományait. Ezáltal szándékosan nem vettek tudomást az üdvösség fontosabb szempontjairól. Látták, hogy Jézus egy kétségbeesett, hosszú évtizedekig mozgásképtelen férfit gyógyított meg, és tisztában voltak vele, hogy csodának voltak a tanúi, mégsem vettek tudomást a férfi örömének okáról. A szombat helyes megtartása viszont módfelett foglalkoztatta őket, azt is mondhatnánk, hogy a szombattartás szabályainak megszállottjai voltak, ezért is vádolták meg a gyógyult férfit, hogy szombaton a nyoszolyáját cipeli, ahogy Jézus megparancsolta neki. Haragudtak rá emiatt, a szenvedései és a határtalan öröme azonban hidegen hagyta őket! Harmincnyolc évig feküdt betegen, mozgásképtelenül, s most fiatalemberként mozgott boldogan! Jézus, a szombat Alkotója és Ura szándékosan tett sok csodát szombaton, hogy ezzel is hangsúlyozza: ez a különleges nap áldás az emberiség számára, nem pedig teher és átok.

Alkalmazás

- 1** Hogyan őrizhető meg az egyensúly a következő két szempont között: jól lehet ebben a világban élnünk, nem ebből a világból vagyunk?
- 2** Mik a különbségek és a hasonlóságok a dunamis és a semeion szavak jelentése között? Milyen példákat említhetünk Jézus életéből mindketőre? A tisztátalan lelkek kiűzése a semeion-kategóriába tartozik?
- 3** Milyen veszélyek leselkednek ránk, amikor rendíthetetlenké és intoleránsakká válunk mások véleményével szemben? Hogyan őrizkedhetünk attól, hogy saját, önző gondolatainkban bízunk, és ne vegyük figyelembe azt, amit a törvény szelleme előír, azaz a szélesebb perspektívában gondolkodás lehetőségét? Hogyan reagálnál a következő megnyilvánulásokra: „Vagy úgy csináljuk, ahogy én mondom, vagy sehogy!”; „Már döntöttem! Ne háborgass további részletekkel!”?

Jézus isteni természetének jelei

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Ézsaiás 53:4-6; János 6:1-15, 26-36; 9; 11;

1Korinthus 1:26-29; 5:7

Alapige: „Monda néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él; és aki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?” (Jn 11:25-26).

A Bibliából világosan kitűnik, hogy Jézus Krisztus az örökkévaló Fiú, egy az Atyával, az élete nem mástól származik, Ő nem teremtmény. Jézus teremtett meg minden létezőt (Jn 1:1-3). Örökkévaló, nem volt olyan idő, amikor ne létezett volna. Amikor a világunkba jött, magára vette az emberi természetet, miközben megtartotta isteni természetét is. Bizonyos alkalmakkor mondott és tett olyat, ami által megmutatkozott, felvillant istensége.

János fontosnak tartotta ezt az igazságot, így amikor Jézus csodáit számba vette, ezekre utalva mutatott rá istenségére. Jézus nemcsak mondott olyasmit, amiből kitűnt istensége, hanem azt a tettei is alátámasztották.

Az e heti tanulmányban Jézus Isten-voltának legnagyobb jelei közül megvizsgálunk hármat. Feltűnő, hogy minden esetben voltak, akik nem hittek a csodában vagy nem fogták fel a jelentőségét. Némelyek ekkor fordultak el Jézustól, mások még mélyebbre merültek a vakságban, sőt olyanok is voltak, akik Jézus megölését kezdték tervezni. Megint mások azonban elhitték, hogy Jézus a Messiás.

Október 5–12. – **A személyes odaszentelődés hete**

Október 12. – **Az Egyházterületekben folyó építkezések támogatása** (adománygyűjtés)

Jn 6:4-5 verseiben az apostol kiemeli, hogy az ötezer ember megvendégelése nem sokkal a páskaünnep előtt történt. A páska Izrael Egyiptomból való szabadulásának emlékünnepe volt. A páskabaránynak az elsőszülöttek helyett kellett meghalnia. Ez az áldozat jelképezte Jézus értünk vállalt halálát. A kereszten Jézus hordozta el azt a büntetést, amit a bűneink miatt mi érdemelnénk meg: „*A mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk*” (1Kor 5:7).

„Viselte a törvényszegés szegyenét; szenvedett, mert Atyja elfordította arcát tőle, míg nem a Fiú szíve meghasadt, és kilehelte lelkét. A menny az ember üdvösségéért hozta ezt az áldozatot” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 464. o.).

1 Olvassuk el Jn 6:1-14 szakaszát! Milyen párhuzamokat találunk itt Jézus és Mózes között? Mit tett Jézus, aminek emlékeztetnie kellett volna a népet arra, amikor őseik megszabadultak Mózes szolgálata által?

A történet számos része párhuzamot mutat Jézus és a kivonulás történetében Mózes között. A páska (húsvét) ideje (Jn 6:4) az Egyiptomból való hatalmas szabadításra utal. Jézus felment a hegyre (Jn 6:3), ahogy Mózes felment a Sínai-hegyre. Jézus próbára tette Fülöpöt (Jn 6:5-6), amint az izraelitákat próbára tette Isten a pusztában. A kenyér-szaporítás (Jn 6:5-6) a mannára emlékeztet. A megmaradt étel összeszedése (Jn 6:12) visszautal arra, hogy az izraeliták összegyűjtötték a manát. Tizenkét kosár maradék lett (Jn 6:13), Izraelnek szintén tizenkét törzse volt. Az emberek azt mondták, hogy Jézus az a próféta, akinek el kellett jönni a világba (Jn 6:14), párhuzamban 5Móz 18:15 jövődölésével, ami a Mózeshez hasonló prófétára utal. Mindez úgy mutat Jézusra, mint az új Mózesre, aki eljött megszabadítani népét.

János ezekkel bemutatja, hogy Jézus nem egyszerűen csak jeleket és csodákat tett, hanem olyan jeleket és csodákat vitt végbe, amelyeknek az összefüggései különös jelentőséggel bírtak a zsidó nép számára. Jézus ezekkel lényegében rámutatott előttük isteni voltára.

Olvassuk el Ézs 53:4-6 és 1Pt 2:24 verseit! Milyen fontos igazságot tanítanak ezek a szakaszok Jézusról? Hogyan kapcsolódik ez isteni mivoltához? Miért ez a legfontosabb igazság számunkra?

2 Olvassuk el Jn 6:14-15, 26-36 szakaszait! Hogyan reagáltak az emberek erre a csodára? Hogyan akarta Jézus bemutatni ezzel, hogy ki Ő valójában?

Júdea népe földi messiást várt, aki megszabadítja őket a Római Birodalom elnyomása alól. Háború idején a két legnehezebb feladat a seereg táplálása, valamint a sebesültekről és a halottakról való gondoskodás. Csodái által Jézus bemutatta, hogy Ő mindkettőre képes.

Jézus azonban nem ezért jött el, és a csodáinak sem ez volt a célja. Az ötezer megvendégeléséről szóló beszámoló alkalmat adott a szemléltetésre azzal kapcsolatban, hogy Jézus az Élet Kenyere, Isten maga jött le a mennyből. *„Én vagyok az élet kenyere, aki hozzám jön, nem éhez meg soha”* (Jn 6:35, ÚRK) – mondta.

Ez az első János evangéliumának hét *„Én vagyok”* kezdetű kijelentése közül, amelyekben az *„Én vagyok”* után valamilyen állítás következik: *„az élet kenyere”* (Jn 6:35, ÚRK); *„a világ világossága”* (Jn 8:12); *„az ajtó”* (Jn 10:7, 9); *„a jó pásztor”* (Jn 10:11, 14); *„a feltámadás és az élet”* (Jn 11:25); *„az út, az igazság és az élet”* (Jn 14:6); *„az igazi szőlőtő”* (Jn 15:1, 5). Ezeknek a kijelentéseknek mindegyike egy-egy fontos igazságra mutat Jézussal kapcsolatban. Az *„én vagyok”* kifejezés pedig vissza-utal 2Mózes 3. fejezetére, ahol Isten úgy mutatkozik be Mózesnek, mint a nagy VAGYOK (vö. Jn 8:58). Jézus a nagy VAGYOK.

Csakhowy a nép ebből semmit nem értett meg.

„Elégedetlen szívük kifogásolta: ha Jézus oly sok csodát tud művelni, amennyit láttak, akkor miért nem adhat erőt, egészséget, gazdagságot egész népének, miért nem szabadítja meg őket elnyomóiktól és dicsóíti meg őket hatalomban és tisztességben? Azt állítja, hogy Isten Küldötte, és mégsem akar Izrael királya lenni. Ezt a rejtélyt nem tudták megfejteni. Elutasítását félreértették. Sokan arra következtettek, hogy nem mer előállni igényeivel, mert Ő maga is kételkedik küldetésének isteni jellegében. Ezzel kitárták szívüket a hitetlenség előtt, és a Sátán által vetett mag meghozta a maga gyümölcsét: félreértést, elszakadást” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 320–321. o.).

Anyagi javakat vártak az örök életen át megmaradó igazság helyett. Ez a csapda mindannyiunkat fenyeget, ha nem vagyunk körültekintőek!

Hogyan köthetnek le egészen bennünket anyagi dolgok, a lelkiek kárára?

3 Olvassuk el Jn 9:1-16 szakaszát! A tanítványok szerint mi okozta a férfi vakságát? Hogyan igazította helyre a téves nézetüket Jézus?

A tanítványok a betegséget összekötötték a bűnnel. Számos ószövetségi szakasz is ebbe az irányba mutat (vö. 2Móz 20:5; 2Kir 5:15-27; 15:5; 2Krón 26:16-21), Jób történetének viszont óvatosságra kellett volna intenie őket a tekintetben, hogy mindig ez lenne az összefüggés. Jézus világgossá tette a dolgot, miközben azt sem tagadta, hogy valóban lehet összefüggés a bűn és a szenvedés között. A konkrét eset viszont egy magasabb rendű célra mutatott, arra, hogy a gyógyítás Istent dicsőítse meg. A beszámolóban találunk bizonyos hasonlóságokat a teremtetési történettel: Isten megformálta az embert a föld porából (1Móz 2:7), Jézus pedig sarat készített, úgy adta meg a férfinak azt, aminek a hiányával élt már az anyaméhtől kezdve.

Máténál, Márknál és Lukácsnál a csodák történetei közös minta szerint haladnak: a probléma leírása, a személy Jézushoz vezetése, a gyógyítás és a gyógyulás elismerése, Isten dicsőítése. *János evangéliuma* 9. fejezetében ez a sorrend a 7. verssel végződik. Jánosra jellemző azonban, hogy a csoda jelentőségéből sokkal szélesebb vita tárgya lesz, a gyógyult ember és a vallási vezetők közötti hosszas beszélgetés alakul ki belőle. Ez a feltűnő vita két, egymással összefonódott fogalom ellentétpárjai körül forog: bűn/Isten cselekedetei, valamint vakság/látás.

A történet elbeszéléséből egészen a 14. versig nem derül ki, hogy Jézus szombaton gyógyította meg ezt az embert, amivel a hagyomány – de nem a Szentírás! – szerint megszegte a szombatot. A farizeusok ezért szombatrontónak tekintették. Állították: Jézus „*nem tartja meg a szombatot*” (Jn 9:16), és arra a következtetésre jutottak, hogy ezért nem Istentől jött. Mások azonban azt nem értették, hogyan tehetne ilyen csodákat egy bűnös ember (Jn 9:16).

Még távolról sincs vége a vitának, azonban máris kialakul a megosztottság. A vak ember számára egyre világosabbá válik, hogy kicsoda Jézus; a vallási vezetők viszont mind jobban összezavarodnak, vagy vakká válnak arra, hogy ki is Ő valójában.

Annyira elvakíthatnak bennünket a saját hiedelmeink, hagyományaink, hogy átsiklunk fontos igazságok felett, amelyek a szemünk előtt vannak. Mit szűrhetünk le ennek veszélyéről az itt tárgyalt történetből?

4 Jn 9:17-34 szakaszában milyen kérdéseket tettek fel a vezetők, és hogyan felelt nekik az egykor vak ember?

A 9. fejezetnek ez a hosszú szakasza az egyetlen olyan rész János evangéliumában, ahol nem Jézus a főszereplő, még ha bizonyosan Ő is áll a vita középpontjában. A történet a bűn kérdésével kezdődik (Jn 9:2), a farizeusok bűnösnek gondolják Jézust a szombati gyógyítás miatt (Jn 9:16, 24), és a meggyógyult emberről is elítélően nyilatkoznak: „Mindestől bűnben születél” (Jn 9:34).

Érdekes fordulat történik: A vak ember egyre jobban lát, nem csupán fizikailag, hanem lelkiileg is, mind jobban értékeli Jézust, és erősödik a hite benne. Ezzel szemben a farizeusok még elvakultabbak lesznek, előbb megoszlás alakul ki köztük Jézust illetően (Jn 9:16), majd azt sem tudják, „honnan való” (Jn 9:29).

A csoda elbeszélése alkalmat ad Jánosnak arra, hogy elmondja, ki is Jézus. János 9. fejezetében látjuk a jelek témájának a metszéspontját az evangélium több más témájával. János újból megerősíti, hogy Jézus a világ Világossága (Jn 9:5; vö. 8:12). A történet kitér Jézus titokzatos származására is: ki Ő és honnan jött, mi a küldetése (Jn 9:12, 29; vö. 1:14). Mózes személyét a korábbi csodák kapcsán is említi, itt is feltűnik (Jn 9:28-29; vö. 5:45-46; 6:32). Végül pedig ott van a sokaság reakciója. Vannak, akik jobban szeretik a sötétséget a világosságnál, másokban pedig hit ébred (Jn 9:16-18; vö. 1:9-16; 3:16-21; 6:60-71).

Félelmetes a vallási vezetők lelki vaksága! A korábban vak koldus ki tudja mondani: „Örök idők óta nem hallottak még olyat, hogy egy vakon született szemét valaki megnyitotta volna. Ha ez az ember nem Istentől lenne, semmit sem tehetne” (Jn 9:32-33, ÚRK). Azonban a vallási vezetők, a nép lelki vezetői, akiknek legelőször kellett volna felismereniük Jézust és elfogadni, hogy Ő a Messiás, a komoly bizonyítékok dacára sem ismerik fel. Vagy inkább igazából nem akarják meglátni, hogy Ő az. Dermesztő figyelmeztetés ez arra, hogy mennyire félrevezethet bennünket a saját szívünk!

Olvassuk el 1Kor 1:26-29 szakaszát! Hogyan illeszkednek Pál szavai János beszámolójához? Hogyan alkalmazható ugyanez az elv ma is?

János evangéliumának 11. fejezete tele van szomorúsággal: egy kedves barát betegségének szomorú híre (Jn 11:1-3); sírás a halála miatt (Jn 11:19, 31, 33); a nővérek panasza, hogy Lázár nem halt volna meg, ha Jézus ott lett volna (Jn 11:21, 32); és Jézus könnyei (Jn 11:35).

Jézus mégis késlekedett két napig, mielőtt elindult volna Lázárhoz (Jn 11:6), sőt, el is mondta: örül, hogy nem volt ott korábban (Jn 11:14-15), nem mintha szívtelen lett volna, hanem Isten dicsőségét akarta bemutatni.

Mire Jn 11:17-27 szakaszához érünk, Lázár már négy napja halott, ekkorra a test már oszlásnak indult, ezért mondta Márta: „*Uram, immár szaga van, hiszen negyednapos*” (Jn 11:39). Jézus késlekedése vitathatatlanul még megdöbbenőbbé tette az utána következő csodát. Feltámasztani egy oszlásnak indult holttestet? Milyen nagyobb bizonytságot adhatott volna ennél Jézus arra, hogy Ő valóban Isten?

Istenként, mint aki kezdetben megteremtette az életet, Jézusnak hatalma van a halál felett. Felhasználta ezt az alkalmat, Lázár halálát arra, hogy bemutasson egy alapvető igazságot önmagáról: „*Én vagyok a feltámadás és az élet; aki hisz énbenem, ha meghal is, él; és aki csak él és hisz énbenem, soha meg nem hal*” (Jn 11:25-26).

5 Olvassuk el Jn 11:38-44 verseit! Mit tett Jézus, amivel alátámasztotta az állítását?

Amikor Jézus látóvá tette a vakot, bemutatta, hogy Ő a világ Világossága (Jn 8:12; 9:5), itt pedig feltámasztotta Lázárt a halálból (Jn 11:43-44), amivel bizonyította, hogy Ő „*a feltámadás és az élet*” (Jn 11:25).

Ez a csoda minden másnál világosabban mutat rá, hogy Jézus az életadó, aki maga is Isten. Erős bizonyítékkal támasztja alá a János által bemutatott témát, miszerint Jézus az Isten Fia, akiben ha hiszünk, életünk lehet általa (Jn 20:30-31).

Mire ennek a lélegzetelállító történetnek a végéhez érünk (Jn 11:45-54), amit látva sokan hitre jutottak (Jn 11:45), komoly, de szomorú ironia bontakozik ki. Jézus bemutatja: képes életre kelteni azt, aki meghalt, miközben a vallási vezetők azt képzelik, hogy megállíthatják Őt, ha megölik. Micsoda példája ez az emberi gyarlóságnak, szemben Isten bölcsességével!

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „A galileai válság” (319–330. o.), „Lázár, jöjj ki!” (441–451. o.) és „Papi ármányok” (452–456. o.) c. fejezetei

„Krisztus élete, mely életet ad a világnak, Igéjében rejlik. Jézus szava által gyógyított betegségeket és űzött démonokat, szavára csendesedett le a tenger, támadt föl a halott, és az emberek tanúsították, hogy szavában hatalom van. Isten Igéjét szölte, amikor az Ószövetség összes próféta és tanítója által szólt. Az egész Biblia Krisztus megnyilatkozása, és a Megváltó az Igéhez akarta erősíteni követőinek hitét. Amikor látható jelenléte visszavonul, az Ige lesz erejük forrása. Mesterükhöz hasonlóan nekik is minden Igével kell élniük, »amely Istennek szájából származik« (Mt 4:4).

Amiképpen fizikai életünket az élelem tartja fenn, azonképpen lelki életünket Isten Igéje élteti. Minden léleknek Isten Igéjéből kell életet kapnia saját maga számára. Ahogyan magunknak kell ennünk, hogy táplálékhoz jussunk, úgy magunknak kell bevennünk az Igét is. Ne pusztán más értelmének a közvetítésével kapjuk meg. Gondosan tanulmányozzuk a Bibliát, kérjük Istentől a Szentlélek segítségét, hogy megérthessük Igéjét” (*Jézus élete*, 325–326. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Lukács 17–23; Jézushoz vezető út, 2. fej.

1. Mely példázatot mondta el az Úr azoknak, akik semmibe vették a többiekét? _____
2. Mely alkalommal nem értettek semmit a tanítványok a Jézus beszédéből, és miért? _____
3. Hogyan jelentette meg Mózes, hogy a halottak feltámadnak?

4. Mit mondott Jézus az Őt követő sokaságnak, miután levették a válláról a keresztet, és a Cirénebeli Simonra tették?

5. Milyen körülmények közt hiábavaló az emberiség haladásáról álmodozni?

Általános áttekintés

Elmélkedj azon a hihetetlen tényen, hogy Isten mennyei, örök Fia levetkőzte önmagát, és emberi testet öltött Istenné lett. Ezt a szédítő valóságot gazdagon bizonyítja a Szentírás. Korlátolt emberi képességeink erősen próbára vannak téve arra tett kísérletünk során, hogy megértsük ezt a végtelen valóságot. Isten a segítségünkre siet, hogy a lehető legjobban megértsük ezt a bibliai igazságot, üdvösségünk érdekében.

Ezen a héten három, Krisztus istenségét egyértelműen bizonyító csodával foglalkozunk, amelyek további érvek amellet, hogy Jézus nem egyszerű ember volt. Gondoljunk, például, a színeváltozás csodájára, amely a hegyen történt, s amelynek három legközelebb tanítványa is a tanúja volt: „És elváltozék előttük, és az ő orcája ragyog vala, mint a nap, ruhája pedig fehér lőn, mint a fényesség” (Mt 17:2). Ezt a csodát a feltámadt Mózes és a mennybe felvitt Illés is egyértelműen igazolta.

Ki tagadhatná Jézus isteni voltát az ötezer ember megvendégelésének csodája kapcsán? Ez a történet egyedi, előzmények nélküli volt, nem volt még példa ilyen csodára a történelem során. Egyesek hittek, és bármennyire is furcsa, de voltak, akiket a nyilvánvaló bizonyítékok sem győztek meg. Milyen tragikus, hogy a makacsságuk és a büszkeségük miatt a sötétséget látták a világosság helyett, amely ott ragyogott a szemük előtt! A nagy „Vagyok”, akit szeretett prófétájuk, Mózes felismert, közöttük lakozott, de ők fellázadtak ellene, és nem fogadták el Messiásként.

Az ötezernek táplálékként felajánlott romlandó eledel Krisztusra, az élet Kenyerére irányította az emberek figyelmét, amely Kenyér nemcsak a földi, hanem az örök élet fenntartója is. A János evangéliumában is megjelenő „Én vagyok” kifejezésen elmélkedve megértjük, hogy János különösképpen arra törekedett, hogy úgy mutassa be Istent, ahogy Mózesnek az égő csipkebokorból kinyilatkoztatta magát: „És monda Isten Mózesnek: Vagyok, aki vagyok. És monda: Így szólj az Izrael fiaihoz: a Vagyok küldött engem ti hozzátok” (2Móz 3:14). Jézus magára vonatkoztatta az alábbi titulusokat: „Én vagyok az út, az igazság és az élet” (Jn 14:6); „Én vagyok a feltámadás és az élet” (Jn 11:25).

János 9:1–34 szakaszában Jézus isteni ereje a vak meggyógyításában, a 11. fejezetben pedig Lázár csodálatos feltámasztásában nyilvánult meg. A következő magyarázati részben ezt a két csodát vesszük górcső alá.

Micsoda tapasztalat lesz, amikor meglátjuk Jézus arcát, és halandó testünk átalakul Krisztus halhatatlan, dicsőséges testének hasonlatosságára! Még közelebbről megismerjük Őt, betöltekezünk szeretetével, és az örökkévalóságon át a jelenlétében lehetünk, anélkül hogy valaha is ki-meríthetnénk szeretetének kiegyenlíthetetlen témáját, vagy megérthetnénk örökkévaló természetét.

„Bizonnyal ez ama próféta” (Jn 6:14)

Jézus ötezer embert vendégelt meg egy fiú egyszerű táplálékából. A csoda jelenlévő tanúi így nyilatkoztak a Mesterről: „Bizonnyal ez ama próféta, aki eljövendő vala a világra” (Jn 6:14). Ezek a szavak Mózeszt jutatták eszünkbe, aki Jézus egy elődjére tett profetikusan utalást: „Prófétát támaszt néked az Úr, a te Istened te közül, a te atyádfiai közül, olyat mint én: azt hallgassátok!” (5Móz 18:15).

Elfogadható gondolat Mózeszt Jézus előfutáraként értelmezni. Mózes és Jézus abban hasonlít egymáshoz, hogy mindketten egy rabszolgaságban sínylődő nép felszabadításának küldetését végezték. Az összes bibliai szereplő közül Mózes hasonlít a legjobban Jézusra a közbenjárói tevékenységet illetően. Miután az izraeliták a pusztában fellázadtak Isten ellen, és egy aranyborjút kezdtek el imádni, Mózes felajánlotta helyettük az életét. 2Mózes 32:32 versében Mózes védőbeszédet mond Isten előtt, amelyben arra kéri az Urat, hogy kegyelmezzon meg a fellázadt népnek: „De most bocsásd meg a bűnüket; ha pedig nem: törölj ki engem a te könyvedből, amelyet írtál.”

Csodálatraméltó Mózes áldozatkész odaadása és az, ahogy felajánlja Istennek, hogy kész az életét áldozni népe érdekében. Egy ilyen irgalommal teljes áldozat azonban nem képes megbocsátani a bűnt, és a bűn büntetését, a halált sem képes átváltoztatni. Erre egyedül a „próféta” Jézus áldozata képes. Egyedül Jézus rendelkezik azzal az igazsággal és élettel, amely szükséges és elégséges ahhoz, hogy felajánlja a bűnünkért és a halálunkért cserébe.

A vak meggyógyítása (Jn 9:1–34)

Amint a múlt heti tanulmányban láthattuk, a gutaütött férfi 38 éven keresztül szenvedett a betegsége miatt, a János 9. fejezetében bemutatott vak azonban születésétől fogva világtalan volt (Jn 9:1). Képzeld magad a helyébe! Soha semmit és senkit nem látott az életében!

Továbbá, ez a szegény vak nemcsak testileg szenvedett, hanem lelki-
leg, szellemileg és érzelmileg is. Az akkori közfelfogás szerint a betegek
önnön vagy őseik bűnei miatt szenvedtek. A vak meg volt győződve arról,
hogy nemcsak az emberek tartották őt bűnösnek, hanem Isten is megve-
téssel tekintett rá.

Ez a téves felfogás a tanítványok elméjében is ott volt, hiszen feltet-
ték a kérdést: „Mester, ki vétkezett, ez-é vagy ennek szülei, hogy vakon
született” (Jn 9:2). Szenvédése okát keresve hibáztatni akartak valakit,
ebben is számos mai, jó szándékú, de téves úton járó keresztényhez ha-
sonlítanak. Ugyanígy Jób meggondolatlan barátai is megpróbálták a ba-
rátjukat okolni az őt ért tragédiáért és rettenetes betegségért. Tanuljunk
a tévedéseikből! Miért ne követnénk viszont a Jézus példáját, és ne a
problémára, hanem a megoldásra összpontosítanánk? Jézus nem azért
jött erre a világra, hogy ítéljen, hanem hogy megmentsen (ld. Jn 3:17).

Jézus válasza kiszélesítette a tanítványok látását a Megváltó küldé-
tését illetően. Isten fel akarta használni ennek az embernek a vakságát
hatalmas gyógyító erejének kinyilatkoztatására. E csoda célja annak a
ténynek a feltárása, hogy Krisztus az örök élet és bölcsesség adományo-
zója, aki igazsága és üdvössége világosságával ihleti, vezeti az embereket.
Krisztus összekapcsolta a munkásságát és a nap világosságát, mondván:
„Nékem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem, amíg nap-
pal van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhat. Míg e világon
vagyok, e világ világossága vagyok” (Jn 9:4–5).

Mennyire beszédes és ugyanakkor ellentmondásos, hogy a vallási ve-
zetők, akiknek rendben volt a látásuk, makacsul megtagadták a világos-
ságot, amelyet Krisztus maga körül terjesztett. Önként a lelki sötétséget
választották, mind mélyebbre és mélyebbre süllyedtek benne, míg lelki-
leg teljesen és visszafordíthatatlanul megvakultak. Velük ellentétben a
vak ember világosság iránti nyitottsága nemcsak hogy képessé tette őt a
fizikai látásra, hanem a lelki szemei is megnyíltak, és felismerte Jézus-
ban Isten Fiát, aki egyedül méltó az imádatra.

Jézus azonnal meggyógyíthatta volna ezt a vak embert, de bölcses-
sége úgy határozott, hogy bevonja a beteget gyógyulása folyamatába. Mi-
után a nyálát a földdel keverve agyagot gyúrt, a Megváltó az így nyert
anyagot a vak szemére kente. A gyógyító „kenőcsöt” készítő és felkenő
kéz magának a mennyei Teremtőnek és Gyógyítónak a keze, amely az ég-
boltozatot és a csillagokat alkotta. Az agyaggal megkent szemű vak enge-
delmeskedett Jézus szavainak, és azonnal a Siloám tóhoz ment és meg-
mosakodott. Gyógyulása ezután következett be. Hasonlítsd össze ezt a

történetet Naámán ószövetségi történetével! A szíriai hadsereg tábornokát Elizeus hétszeri megmártózásra utasította a Jordánban, hogy meggyógyuljon. Az elején Naámán erősen ellenkezett, majd engedelmeskedett, és miután hétszer megfürdött a Jordán vizében, csodálatos módon meggyógyult a belpoklosságából.

A nedves agyagban semmiféle mágikus erő nem volt; Krisztus volt a valódi Gyógyító. A Megváltó nem tett mást, mint hogy ezt az anyagot gyógyító ereje közvetítőjeként használta fel. Jézus egyszerű gyógyászati módszereket használt, hogy ezek alkalmazására bátorítson. „Krisztus a természet egyszerű eszközeit is felhasználta gyógyításainál; nem részesítette előnyben a gyógyszereket, inkább szentesítette az egyszerű és természetes gyógymódokat” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 824. o.).

Képes és hajlandó-e Jézus ma is azonnal vagy fokozatosan, közvetlen csodák és egyszerű módszerek által gyógyítani? Képviselőiként hogyan kellene részt vennünk gyógyító munkájában? Elmélkedj a következő ihletett kijelentésen: „Krisztus ma is éppúgy kész meggyógyítani a beteget, mint amikor személyesen itt volt a földön. Krisztus szolgái az Ő képviselői itt a földön, eszközök munkája számára. Krisztus általuk kívánja gyakorolni gyógyító hatalmát” (uo. 823–824. o.).

Lázár feltámadása (Jn 11:1–44)

Jézus mondta Mártának: „Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él” (Jn 11:25). Újból láthatjuk, hogy Jézus az isteni „vagyok” ígét használja, hogy kiemelje: nemcsak életet ad, Ő maga az Élet. Ez az ígélet akkor teljesedik majd, amikor Jézus visszatér, hogy magához vegye szeretteit. Akik Krisztusban halnak meg, egy pillanat alatt felébrednek a feltámadás napján.

Akik Krisztusban nyugszanak, úgy pihennek, mintha már feltámadtak volna, mivel már részesei Krisztus örök életének és sorsának. Jézus jelentette ki ezt a dicsőséges valóságot, biztosítva tanítványait: „Mert én élek, ti is élni fogtok” (Jn 14:19). Jézus az Életadó és maga az Élet. Ha elhiszük ezeket a bibliai igazságokat, tényleg nem kellene félnünk a haláltól. Első levelében János megismétli ezt az igazságot: „És ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten, és ez az élet az Ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet: akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban” (1Jn 5:11–12).

Erre a dicsőséges reménységre van kétségbeesett szüksége a világnak, mivel Krisztuson kívül senkiben sincs élet, Ő az egyedüli, aki a tökéletes megoldás a vesztébe rohanó emberiség számára. Ez az igazság a lehető

legjobb hír, amit türelmetlenül meg kell osztanunk a haldokló világgal. „Krisztusban van az eredeti, nem kölcsönvett, nem mástól származó élet. [...] Krisztus istensége az örök élet biztosító a hívő ember számára” (*Jézus élete*, 530. o.).

Alkalmazás

- 1 Gondolkozz a bibliai „próféta” kifejezésen! Miért nevezi a Szentírás prófétának Jézust? Ez a megnevezés egyesek számára zavaró lehet, hiszen Jézus nem csak egyszerűen próféta volt. A muzulmánok prófétának tartják, de mi hisszük, tudjuk, hogy több volt annál: Jézus az Isten Fia, a világ Megmentője!
- 2 Az Isten lázadozó népéért közbenjáró Mózes az Úr Jézus Krisztus előfutára volt. A Megváltó közbenjár azokért, akik keresztre feszítették. Ki az a személy az Apostolok cselekedeteiben, aki a legjobban hasonlít Jézushoz azáltal, hogy közbenjár az ellenségei érdekében? Egy ilyen párhuzam mire tanít az elnyomóinkkal szembeni viszonyulásunk tekintetében?
- 3 Miért gyógyíthatatlan a lelki vakság, ha nem lép közbe Isten gyógyító beavatkozása?
- 4 Jézus kijelentette, hogy nem a szülők vétkei okozták a vak ember szenvedését. Hogyan békíthető ki ez az állítás 2Mózes 20:5 versének kijelentésével, miszerint „megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban harmad és negyedíziglen, akik engem gyűlölnék”?
- 5 Habár János 14:19 és 1János 5:11–12 szakaszában a lehető legvilágosabb számunkra, hogy Krisztus által van a mi üdvösségünk, miért annyira nehéz gyakorlatba ültetni az életünkben ezt a bizonyosságot? Hogyan magyarázzuk a hívők haláltól való félelmét, például?

Prológus – a háttértörténet

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 1Mózes 1:1; Máté 7:21-23; János 1:1-5, 9-13; 3:16-21; 9:35-41; 17:1-5

Alapige: „Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige” (Jn 1:1).

Az első héten *János evangéliumának* végével foglalkoztunk, ahol az apostol elmondta könyve megírásának okát. Ezen a héten visszatérünk az evangélium elejéhez. Itt János feltárja, hogy a Szentlélek ihletése nyomán milyen irányba kívánja terelni az olvasót. Az Újszövetség írói általában művük első szavaiban, bekezdéseiben megemlítik, hogy mely kérdéseket akarják érinteni. Ezt teszi János is, aki választott témáit egy hatalmas kozmikus folyam részeként mutatja be, amely felvázolja a Jézus Krisztussal kapcsolatos, döntő jelentőségű, még a teremtés előtti időre visszamutató igazságokat.

A könyv elején található bemutatás révén előnyt élveznek az olvasók, mert már tudják, hogy Jézus a Messiás, de a szereplők ezzel még nincsenek tisztában. Világosan láthatjuk a fő témákat, amelyekhez az evangélista visszatér, miközben Jézus történetét elmondja. Ezeket a jelentős témaköröket Jézus földi idejének történelmi periódusában helyezi el.

Heti tanulmányunkat a Prológussal (Jn 1:1-18) kezdjük, összefoglaljuk a fő témáit, amelyekkel majd *János evangéliumának* más részeiben is foglalkozni fogunk.

1 Olvassuk el Jn 1:1-5 szakaszát! Mit tudhatunk meg ebből az Igéről, Jézus Krisztusról?

János evangéliuma csodálatra méltó gondolattal kezdődik: „*Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige*” (Jn 1:1, ÚRK). Ez a gyönyörű mondat szinte felfoghatatlanul mélységes gondolatot fejez ki.

Először is, az evangélista utal a teremtés történetére, 1Móz 1:1 versére: „*Kezdetben*”. Az Ige már a világegyetem kezdete előtt élt, János tehát megerősíti, hogy Jézus örökké létezett.

A következő, hogy „*az Ige Istennél volt*” (ÚRK). Jn 1:18 versében János utal rá, hogy Jézus „*az Atya kebelén van*” (ÚRK). Megpróbálhatjuk elképzelni, mit is jelent ez pontosan, annyi azonban biztos, hogy Jézus és az Atya kapcsolata nagyon bensőséges, szoros.

Majd pedig János ezt mondja: „*és Isten volt az Ige*” (ÚRK). Hogyan lehet az Ige Istennel, miközben Ő Isten? A választ a görög nyelvtanban találjuk meg. A görögben van határozott névelő (*a/az*), viszont nincs határozatlan névelő (*egy*). Számunkra tehát az a lényeg, hogy a görög határozott névelő (*a/az*) konkrétan rámutat valamilyen tárgyra vagy személyre.

A görög szövegben az „*Ige Istennél volt*” (ÚRK) kifejezésben az „*Isten*” szó előtt van névelő, ami egy konkrét személyre, az Atyára mutat: *Az Ige az Atyával volt*. Az „*Isten volt az Ige*” (ÚRK) szókapcsolatban a görögben az *Isten* szó előtt nincs névelő, ami ebben az esetben az isteni létre mint jellemzőre mutat. Jézus Isten – Ő nem az Atya, de isteni Személy, Isten Fia, a Szentháromság második Személye. Az apostol megerősíti ezt az értelmezést. Jn 1:3-4 verseiben kijelenti, hogy Jézus a Teremtője minden teremtménynek. A korábban nem létező dolgok és élőlények egyedül Jézus, a Teremtő Isten által álltak elő.

„Az Úr Jézus Krisztus örök időktől fogva egy az Atyával. »*Isten képmása*«, az Ő nagyságának, fenségének képe, az Ő »*dicsőségének világoltatása*« (vö. 2Kor 4:4, 6)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 11. o.).

Krisztus isteni természete miért különösen fontos része a teológiánknak? Mit veszítenénk, ha Jézus csak egy teremtmény volna? Beszélgessünk erről szombaton a csoportban! Hitünk szempontjából miért meghatározó az, hogy Krisztus örökkévaló Isten?

2 Olvassuk el Jn 1:1-3, 14 verseit! E versek szerint mit tett Jézus, aki maga is Isten? Miért ez a legfontosabb igazság?

Evangéliumát János nem „Jézus” nevével és nem is messiási/krisztusi szerepével kezdi, hanem a *logosz* szóval. Az evangélium megírásának idején különböző filozófiák a *logosz* szóval utaltak az univerzum értelemmel átgondolt szerkezetére, vagy pedig magára a logika és az értelem gondolatára. Továbbá Platón, a nagy hatású ókori filozófus tanítása szerint a valóság két övezetre, birodalomra osztható: a mennyei, változhatatlan birodalomra, az abszolút tökéletességre, illetve a földi birodalomra, ami mulandó, változó, és egyáltalán nem tökéletes képe a fenti birodalom tökéletességének – bárhol is legyen az. (Platón erre a kérdésre soha nem adott választ.) Egyes filozófusok a *logosz* szerepét valamiféle elvont közbülső szintnek tartották az örökkévaló formák és a mulandó, földi formák között.

János egészen máshogy használja ezt a kifejezést. Azt képviseli, hogy az igazság, a *logosz* nem valamiféle földöntúli, elvont fogalom, ami a menny és a föld között lebeg, hanem egy személy: Jézus Krisztus, aki testté lett és közöttünk lakozott (Jn 1:14).

János a *logoszt* Isten Igéjének tekinti. Még fontosabb, hogy Isten kapcsolatot teremtett: a legradikálisabb módon nyilatkoztatta ki önmagát az emberiségnek – Isten közülünk valóvá lett. *János evangéliumában* a *logosz* az örökkévaló Istent jelenti, aki belépve az idő és a tér korlátai közé beszél, cselekszik és személyesen kapcsolatot tart ez emberekkel. Az örök Isten emberré lett, egy közülünk.

Jn 1:14 versében az apostol kifejezi, hogy „*az Ige testté lett és lakozék közöttünk*”. A *lakozást* jelentő görög szó alapjelentése, hogy *sát-rat ver*. Ezzel János 2Móz 25:8 versére utal, ahol Isten meghagyta az izraelitáknak, hogy építsenek egy szent sátrat, hogy közöttük lakozhasson. Hasonló, amit a testet öltéssel tett Jézus, Isten Fia, aki Isten, amikor dicsőségét elkendőzve emberi testet öltött, hogy az emberek felvehessék vele a kapcsolatot.

Időzzünk még el annál, hogy mi minden következik abból, amit János leírt ebben a részben! Isten, a Teremtő emberré lett, közülünk valóvá vált, és itt élt, közöttünk. (És eddig arról még szót sem ejtettünk, hogy meg is halt értünk!) Mit árul ez el Isten emberiség iránti szeretetéről? Miért vigasztal, erősít különösen ez a lenyűgöző igazság?

3 Olvassuk el Jn 1:9-13 verseit! Hogyan fogadták az emberek Jézust? Milyen szomorú valóságról számol be János ezzel kapcsolatban?

A Prológus, Jn 1:1-18 szakasza nemcsak azt mutatja be, hogy kicsoda Jézus Krisztus, az Ige (*logosz*), hanem azt is, ahogyan a földi emberek viszonyultak hozzá. Jn 1:9 verse azt mondja Jézusról, hogy Ő az „*igazi világosság*”, aki eljött a világba, és megvilágosít minden embert. A világosság megvilágosítja a világot, érthetővé teszi. C. S. Lewis így fogalmazott: „Hiszek a kereszténységben, mint ahogy hiszek abban, hogy felkelt a Nap, nemcsak azért, mert látom, hanem mert így látok minden mást is” (C. S. Lewis: *Is Theology Poetry?* 2014, Samizdat University Press, 15. o.).

Foglalkozzunk azzal, hogy mi következik még Jn 1:9 verséből! A világosság mindenkire elér, de nem mindenki fogadja örömmel. Amint majd a holnapi részben látni fogjuk, János evangéliumának egyik fő témája az, hogy hogyan fogadják el vagy utasítják vissza Jézust az emberek. Ez a téma itt kezdődik. Szomorú beszámoló hangzik arról, hogy a Messiás eljött a saját népe közé, Izraelbe, de sokan nem fogadták el Messiásként.

Róma 9-11. fejezeteiben Pál ugyanezt a tragikus témát taglalja, hogy a zsidók közül sokan elutasították Jézust. Pál mégsem negatív hangnemen zárja gondolatmenetét, amikor kifejti, hogy tulajdonképpen sok zsidó és sok pogány is el fogja Messiásnak fogadni Jézust. Azután inti a pogányokat, hogy ne tartsák magukat feljebbvalóknak a zsidóknál: „*Mert ha a természet szerint való vadolajfából kivágattál, és természet ellenére beoltattál a szelíd olajfába: mennyivel inkább beoltatnak ezek a természet szerint valóak az ő saját olajfájokba*” (Róm 11:24).

János is elmondja, hogy mindazok, akik elfogadják Jézust Megváltójuknak, Isten gyermekei lesznek, ha hisznek a nevében (lásd Jn 1:12-13). Itt van a kapcsolat az evangélium bevezető és záró szakaszai között. Jn 20:31 versében az apostol közli, hogy miért írta meg az evangéliumát: „*hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és ebben a hitben életetek legyen az ő nevében*” (ÚRK). Így a bevezetés és a zárszó egységet képez, az egymással összefüggő fogalmak közrefogják mindazt, ami közöttük történik. Ez rámutat a János evangéliuma egészén átívelő célra: hogy az emberek üdvösséget nyerhetnek, ha hisznek Jézus Krisztusban, a Megváltóban.

Hogyan változott meg az életed attól, hogy Isten gyermeke lettél?

- 4** Olvassuk el Jn 3:16-21, 9:35-41 és 12:36-46 verseit! Hogyan jelenik meg ismét a hit/hitetlenség témája ezekben a történetekben is, ahogyan a Prológusban?

Úgy tűnik, *János evangéliumában* az emberiség két fő csoportot alkot: akik hisznek Jézusban és elfogadják, hogy Ő a Messiás, illetve akiknek meglett volna a lehetőségük hinni, de ellene döntöttek. A tanítványok közül tizenegyen – és még mások, pl. Nikodémus, aki lassan jutott hitre, a samaritánus asszony és a vakon született férfi – az első csoportba tartoznak. A második csoportban vannak a farizeusok és a főpapok, az ötezer, akik tanúi voltak a csodálatos ételszaporításnak, sőt még az egyik tanítvány, Júdás is.

Érdekes, hogy a *hit* (görögül *πιστις*) szó főnévként nem fordul elő *János evangéliumában*, viszont a *hisz* ige (görögül *πιστευο*) kilencven-nyolcszor található meg ebben az evangéliumban, míg az egész Újszövetségben összesen kétszáznegyvenegyszer olvasható. Jánosnál valóban kiemelkedő ennek az igének a témája. A keresztténnyé válás komoly aktivitására utal az is, hogy János nem a főnévi, hanem az igei alakot használja. A Jézusban való hit olyasmi, amit az ember tesz, abban mutatkozik meg, ahogyan él, nem csupán a hitelveiben. Amint tudjuk, az ördög is hisz Jézusban (lásd Jak 2:19).

Jánosnál a két csoport közötti fő különbséget az adja, ahogyan Jézushoz viszonyulnak. A hívők, vagy akik hitre jutnak benne, nyitottan fordulnak felé, még akkor is, ha nem ad nekik igazat vagy megfeddi őket. Jézushoz mennek, nem futnak el. Ő a Világosság, és rájuk sugárzik. Hit által Isten gyermekei lesznek.

Azok viszont, akik nem hisznek, tipikusan azért mennek oda Jézushoz, hogy megküzdjenek vele. Jellemző rájuk, hogy jobban szeretik a sötétséget, mint a világosságot. Jézus szavait nem tartják könnyen elfogadhatónak, vagy úgy vélik, hogy szembemegy régi tradíciókkal, és nem azt teszi, amit tőle elvárnak. Nem hagyják, hogy az Ő világossága legyen a mérce, az ítélje meg őket, inkább ítéletet mondanak felette. Természetesen újból és újból ezt a hozzáállást látjuk a vallási vezetőkben, pedig mint a nép lelki vezetőinek, ideális esetben nekik kellett volna legelőször elfogadniuk Jézust.

Hogyan éled meg a Jézusba vetett hitedet, szemben azzal, hogy csupán elméletileg fogadnád el Őt Messiásnak? Lásd Mt 7:21-23 szakaszát!

5 Olvassuk el Jn 17:1-5 verseit! Mit értett Jézus azon, hogy „Atyám, eljött az óra; dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged” (Jn 17:1)?

A tegnapi részben *János evangéliuma* történeti vonalának földi, emberi vonatkozását érintettük, az emberek közötti összecsapásokat, összefüggéseket, amelyek mindig akörül forogtak, hogy kicsoda Jézus valójában és mit tesz. A mai tanulmányban az isteni, kozmikus történeti szárla összpontosítunk, ami szintén megtalálható Jánosnál.

A Prológus a kozmikus történeti szállal nyit: úgy mutatja be Jézust, mint aki Isten Fia, a világmindenség Teremtője. Jézus által állt elő mindaz, ami egykor nem létezett. „*Minden őáltala lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett*” (Jn 1:3). A továbbiakban azután megjegyzést tesz a dicsőségre, amikor a testet öltéssel Jézus emberré lett (Jn 1:14). János a *dicsőség* (görögül *doxa*, „ragyogás”, „hírnév”, „tisztesség”) és *megdicsőít* (görögül *doxadzó*, „dicsér”, „megtisztel”, „magasztal”, „dicsőít”) kifejezésekkel érzékelteti az emberektől jövő megtiszteltetést és az Istentől kapott tiszteletet, dicsőséget.

Jánosnál Jézus megdicsőülésének fogalma az *Ő órája* gondolathoz, vagyis halálának idejéhez kapcsolódik (vö. Jn 2:4; 7:30; 8:20; 12:23-27; 13:1; 16:32; 17:1). A keresz az *Ő dicsőségének órája*. Ez ellentmondásosnak tűnik, hiszen az ókori római világban a keresztre feszítés volt a legszégyenteljesebb, a leginkább megalázó kivégzési mód. Az emberi cselszövés és az isteni történet szálainak összefonódása dermesztő paradoxont mutat: Isten függ a kereszten. Emberi síkon elmondható, hogy Jézus fájdalmas haláltusában halt meg, megvetett bűnözőként és elgyengülve kiáltotta: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet*” (Mt 27:46, ÚRK)? Főként Máténál és Márknál (Mt 27:46; Mk 15:34) szembesülünk a keresz emberi, sötét oldalával.

Lukács és János (Lk 23:32-47; Jn 19:25-30) viszont leginkább a keresz dicsőségét emeli ki. A keresz a megváltás, a kegyelem helye, ahol Isten Fia az Atya kezébe teszi magát.

Milyen különös, hogy Isten legnagyobb dicsősége a legmélyebb szegénységben mutatkozik meg – amikor magára veszi az egész világ bűneit! **Gondoljunk bele: magának Istennek kellett a kereszten függnie azért, hogy megmentsen bennünket a bűntől! Mit árul ez el a bűn szörnyűségei voltáról?**

További tanulmányozásra: Ellen G. White: Jézus élete. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Velünk az Isten” (11–18. o.) c. fejezete

„Jézus ezt mondta: »Ha felemeltetem e földről, mindeneket magammal vonszok« (Jn 12:32). A bűnösnek Krisztust mint Megváltót kell megismernie, aki a világ bűnéért az életét áldozta fel. Ha Isten Bárányát a Golgota keresztyén szemléljük, kibontakozik előttünk a megváltás titka, és Isten szeretete bűnbánatra vezet bennünket. Krisztus a szenvedése és halála által a hozzánk, bűnösökhöz való felfoghatatlan szeretetéről tett bizonyosságot; s miközben a bűnös szemléli ezt a szeretetet, szíve érzővé, elméje fogékonnyá lesz, és lelke töredelmes vallomást tesz... Ha azonban bármikor javulni igyekszik, komolyan vágyakozva a helyes életre, akkor erre egyedül Krisztus ereje készíti őket. Még észre sem veszik, de a szent befolyás munkálkodni kezd a szívükben, lelkiismeretük felébred és életmódjuk átalakul. Amikor Krisztus vonzza őket, hogy keresztyénekként tekintsenek, szemlélni Őt, akit bűnük juttatott a keresztfára, akkor követni kezdik lelkiismeretük intó szavát” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 21. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Lukács 24 – János 6; Jézushoz vezető út, 3. fejezet

1. Ki tett úgy, mintha tovább akarna menni?

2. Mennyi ideig épült a templom?

3. Hányan kereszteltek Izraelben?

4. Mi volt az a két fő ok, amiért a zsidók meg akarták ölni az Úr Jézust?

5. Üdvözítőnk élete minek a tökéletes példája?

Általános áttekintés

János evangéliuma a Szentírás bármely könyvéénél jobban, bátrabban, pontosabban és erőteljesebben hangsúlyozza az igazságot, hogy Jézus Isten. Mint örökkévaló Isten, Jézus is létezett a teremtés előtt. A szerepeltetett tanítvány azért mélyül el annyira Jézus isteni voltának témájában, hogy feltárja az egyetemes igazságot, miszerint az Ige testté lett.

Ahogy Mózes a teremtésről szóló igazság bemutatásával kezdi az Ótestamentumot, ugyanúgy János is kijelenti ezt az evangéliumában. Következésképpen a teremtés – valamint a Teremtő, az Ige, aki Isten – témája egyesíti az Ó- és Újszövetséget. A kezdeti teremtés témájába horgonyozva evangéliumát, János egy teológiai kapcsolati elemet ajánl az Írás kutatóinak figyelmébe bármely következő vitához.

János számára Jézusnak mint Teremtőnek a témája rendkívül fontos, mivel Sátán, a nagy ámító gyűlölte a Krisztus isteni voltára és Krisztusnak az Atyával való egyenlőségére vonatkozó igazságot. A kereszténység első századának vége felé sötét eretnokségek hatoltak be észrevétlenül az egyházba. A gnosztikus tévtanítók ugyan hittek Jézus isteni voltában, viszont kételyeket terjesztettek a testet öltésre vonatkozóan. Ez a veszélyes jelenség a szinoptikus evangéliumok megírása után három évtizeddel ütötte fel a fejét, lelki csüggedést okozva a tanítványok körében.

János 1:1–18 szakasza az evangélium bevezetője. Ezek az igeversek biztos, pontos és összetett teológiai nyilatkozatot képeznek Krisztus istenségére vonatkozóan. Krisztus, az Ige Isten, és Isten volt mindöröktől fogva. Ő a Teremtő, az Élet és a Világosság Adományozója; Istentől született emberré lett, és bebizonyította teremtményeinek a szeretetét, kegyelmét és dicsőségét.

Magyarázat

Az isteni *Logoszt* (az Igét) evangéliuma első versében János Isten akaratának és teremtő hatalmának kifejezésére használja. Mind a teremtés, mind pedig a kinyilatkoztatás által Isten világosan kifejezésre jutatta jellemét és cselekedeteit, ahogyan arról a Szentírásban olvashatunk, most viszont Fia testet öltése által nyilatkoztatja ki magát. Egyáltalán ne kételkedjünk Isten irántunk való szeretetében, mivel Isten Jézus által kinyilatkoztatta önmagát számunkra.

Emlékszel, mit mondott Jézus Filepnek, amikor arra kérte Őt, hogy nyilatkoztassa ki neki az Atyát? „Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát. Mi módon mondd azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát?” (Jn 14:9).

„Jézus eljött, hogy közöttünk lakozzék, és kinyilatkoztassa az Atyát mind az emberek, mind az angyalok előtt. Ő Isten Igéje volt – Isten gondolatait tette érthetővé” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 19. o.). Isten jellemének e kifejezése már a kezdetek kezdetétől létezett. Mit akar kifejezni János a „kezdetben” időhatározó használatával? Az eredeti görögben határozatlan névelős főnévi szerkezettel van dolgunk, ami azt sugallja, hogy határozatlan időről van szó, kiszámíthatatlan, az idő síkján rögzíthetetlen, túlnyúlik minden kezdeten. Más szavakkal az Ige, azaz Jézus már a teremtés előtt, mindöröktől fogva létezett.

Az Ige testté lett (Jn 1:14, 18)

A *logosz* igazságként, eszményi létállapotként, tökéletes gondolkodásként és megnyilatkozásként értelmezhető. A görög kultúrkörben a *logosz* éteri fogalom volt, valami, ami az emberiség felett lebeg. Krisztus, az Ige azonban nem ködös filozófiai fogalom, hanem igazi, látható, kézzel fogható valóság. Isten Fia valóban egyedi.

Amikor Krisztus a mienkhez hasonló (nem vele azonos) testet öltött, emberi természete elfedte isteni természetét, mindazonáltal teljesen Isten maradt. Hozzánk hasonlónak vált, hogy együttérezhessen velünk, de ahhoz, hogy megmenthessen minket, továbbra is különbözött tőlünk. Micsoda isteni jóakarat nyilvánult meg a személyében azáltal, hogy megalázkodott és emberré vált! Nem érthetjük meg teljesen az isteni szeretet eme titkát, de értékelnünk kell és teljes szívvel elfogadnunk. Számos világvallásban az ember hiába próbálkozik megtapasztalni az „istenekhez” felemelkedés élményét, de a kereszténységben ez másképpen van: maga Isten ereszkedik le a mi szintünkre, hogy a mi környezetünkben találkozzon velünk.

János 1:14 versében a Jézus megnevezésére használt „egyszülött” melléknév a görög *monogenous* szó fordítása, ami szó szerint azt jelenti hogy „egyetlen”, „egyedi”. Ez az egyediség kolosszális jelentőséggel bír, elengedhetetlen fontosságú, mivel az üdvösségünk függ tőle. Nélküle örökre halálra lennénk ítélve a bűneinkben, ahelyett, hogy Isten egyszülött Fiának igazsága és élete megváltana minket.

Az „egyszülött” összetett szó második elemét tévesen értelmezték a kereszténység történelme során, teljesen mást értettek alatta, mint amit

a Biblia az igeversben voltaképpen kifejez. A téves értelmezés szerint egy távoli, meghatározatlan múltban, mielőtt bármi a teremtés folytán létrejött volna, a Fiút az örökkévaló Atya szülte vagy alkotta meg. Ez azonban helytelen állítás. Krisztus, mindenek Szerzője és Teremtője nem teremtett lény! János tétovázás nélkül kimondja, hogy Krisztus öröktől fogva Isten volt és Istennel volt. „Minden Óáltala lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett” (Jn 1:3).

A testet öltés csodája nehezen felfogható; a végtelen Isten lehajolt az ember véges elméjének szintjére, hogy megmentse. Üdvösségünkért Isten elment egészen addig, hogy a saját Fiát áldozta fel. Krisztus önszántából alázkodott meg, vált emberré, és halt meg a bűnös emberiségért. Önként változtatta meg örök isteni természetét, hogy mindörökké megőrizze az emberit. Ahelyett, hogy megmaradt volna kizárólag teljesen isteninek, most már teljesen isteni és emberi is egyidőben. Micsoda kézzelfogható bizonyítéka ez az önfeláldozó szeretetnek!

Isten testet öltött Fia közöttünk „lakozott” (Jn 1:14). A „lakozott” ige a görög *szkeno* szó fordítása, aminek jelentése: „felállította sátorát” (meltünk). Ez a fogalom 2Mózes 25:8 versére utal, ahol Isten ezt mondja Mózesnek: „Készítsenek nékem szent hajlékot, hogy öközöttük lakozzam.” Isten szüntelenül velünk akar lenni, ez a Biblia egyik fő témája. Isten nem ideiglenes, hanem állandó lakótárs akar lenni. Ezért nevezi Istent a menny Immánuelnek („Velünk az Isten”).

Isten megtisztel minket azzal, hogy a körünkben lakozik. A szeretet konkrét jele, ha valaki velünk akar lenni. Az *agapé*-szeretet mindig a közösséget, az együttlétet keresi, ezzel is magyarázható, hogy Jézus ígéretet tett a tanítványainak: „Ha majd elmegyek és helyet készíték néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek” (Jn 14:3). Ez a szép valóság szent örömmel és bizalommal kel-lene, hogy betöltse szívünket, hogy már itt, a földön részünk legyen Isten jelenlétében, és majdan a mennyben is örökre vele lehessünk a tökéletességben.

Hallani vagy nem hallani az Igét (Jn 1:9–13)

Ezt az alcímet így is megfogalmazhatnánk: „Látni vagy nem látni az Igét”. Oktalanságnak tűnik tagadni a minket beragyogó világosságot; ahogy az is ésszerűtlen, hogy a hallásra való fülünket eltakarjuk, hogy ne halljunk. Az igazság hangja erős és tiszta, az emberek mégis bedugják a fülüket! Az evangélium dicső fénye mindent beragyog körülöttünk, so-

kan mégis a sötétséget választják. A legvalóságosabb értelemben ez a jelenség a törvényszegés titkos bűnének része.

Egy ilyen lázadás eszünkbe juttatja, mennyire elcsodálkozott Isten népe értelmetlen, téves döntései láttán: „Sőt, felette közel van hozzád az ige: a te szádban és szívedben van, hogy teljesítsed azt. [...] Az életet és a halált adtam előtökbe, az áldást és az átkot: válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod” (5Móz 30:14, 19). Az Isten világoossága és élete elleni lázadás – a sötétség és a halál választása – Lucifer tragikus példájának a következménye.

Visszatérő témák: a hit és a hitetlenség

Isten minden embernek megadta a szabad választás lehetőségét, hogy jószántából szeresse Őt. Sajnos sokan visszaélnék ezzel a szabadsággal, és tévesen használják, a saját kárukra. Egyesek annyira mélyre süllyednek, hogy azt mondják, bármely választás jó – akár helyes, akár helytelen –, amennyiben szabadon dönthetünk. A végén azt állítják, hogy Krisztus kereszthalála garantálja számukra a szabad választást, illetve az immunitást a szabad választás következményeire.

Ez a gondolkodásmód azonban veszélyes, mivel arra bátorítja az embereket, hogy félvállról vegyék a döntéseiket. Jézus azért halt meg a kereszten, hogy megszabadítson a bűneinkből, és életet adjon nekünk. A szabad választás jogát az emberiség már a kereszt előtt, az Édenben megkapta. Léván tehát, hogy ez a lehetőség mindig is rendelkezésére állt az embereknek, bátorítanunk kell őket, hogy azt válasszák, ami jó Isten szemében. Egyesek azt mondják, hogy az eredmény nem sokat számít, mivel minden „tékozló fiú” végül visszatér Istenhez. Ez azonban nem igaz, sajnos nem mindenki tér meg, habár Isten mindig kész a megbocsátásra és a tévelygők visszafogadására, ha úgy döntenek, hogy Őt választják.

Visszatérő témák: a dicsőség (Jn 17:1–5)

Tudván, hogy elérkezett az ideje, Jézus fel volt készülve a kereszthalálra, ugyanakkor azt is előrelátta, hogy milyen öröm és dicsőség vár rá. Az Atyával együtt a világ alapítása előtt vállalt közös megmentő küldetés a sikeres beteljesedés küszöbén állt. Az ördög hamarosan és végérvényesen legyőzzetik a Golgotán.

Krisztus hősként harcolt azokért, akik hisznek benne, a legmélyebb völgybe szállt alá, hogy felmagasztaltassék dicsőségben. Ezt Pál apostol

is igazolja, amikor azt írja Krisztusról, hogy „megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig; annakokáért az Isten is felmagasztalá Öt, és ajándékozza néki oly nevet, amely minden név fölött való” (Fil 2:8–9). Láthatjuk, miként állítja Pál egymással szembe az öröm és a szégyen érzését Krisztus megváltói áldozatában. Elmondhatjuk, hogy az Üdvözítő számára a világ megváltásának anticipációja dicsőséges tapasztalat volt, a szégyen ellenére, amit a kereszten el kellett szenvednie. Jézus „az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült” (Zsid 12:2).

Alkalmazás

- 1 Gyötörtek-e már kételyek az Atya Isten jellemét illetően? Miért igen, vagy miért nem? Elmélgdj Jézus Filephez intézett szavain, melyek szerint ha valaki látta Öt, látta az Atyát is! Hogyan úzhetik el ezek a szavak a kételyeidet?
- 2 Milyen kapcsolat létezik egyrészt az „egyszülött” összetett szó két elemének jelentése, másrészt pedig a Krisztus által számunkra felajánlott egyedüli üdvösség jelentése között?
- 3 Krisztus örökre megőrzi emberi természetét. A testet öltés által mindörökre teljesen emberivé és teljesen istenivé vált. Milyen hatása van ennek a valós ténynek mostani életedre és jövőre vonatkozó reménységedre?
- 4 Az Úr Jézus Krisztus életében és munkásságában hogyan egyeztethető össze a szégyen és a dicsőség fogalma? Volt-e olyan tapasztalatban részed, amikor vállalnod kellett a szégyen érzését Krisztusért? A szégyen megtapasztalása hogyan vezethet az Isten előtti megdicsőülés élményéhez?

Krisztus a Messiás – és a tanúk, akik ezt igazolják

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Ézsaiás 40:1-5; János 1:19-23, 29-40, 44-52; 3:1-21; Róma 5:6

Alapige: „Felele Jézus és monda néki: Bizony, bizony mondom néked: Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát” (Jn 3:3).

Jézus vitathatatlanul komoly szentírási bizonyítékokkal támasztotta alá a kijelentéseit önmagáról, mint például ezt: „*Bizony, bizony mondom néktek: Aki énbennem hisz, örök élete van annak*” (Jn 6:47).

Sok minden történt: vizet változtatott borrá, ezreknek adott enni néhány kenyérből, meggyógyította a királyi ember fiát meg a Bethesda távánál fekvő beteget, látóvá tette a vakon született férfit és feltámasztotta Lázárt. Az evangélista számos eseményt és embert felsorakoztat, hogy tanúsítsák, kicsoda Jézus – zsidókat, pogányokat, gazdagokat, szegényeket, férfiakat, nőket, vezető embereket és a köznépéből valókat, művelteket és tanulatlanokat.

Az Atya bizonyágtételére is rámutat, valamint a Szentírásra, amelyek egyaránt bizonyítják kilétét.

A heti részt Keresztelő János hatalmas erejű tanúságtételével kezdjük, de más tanúk is színre lépnek: András, Simon Péter, Fülöp, Nátánaél és még valaki, akinek a bizonyágtételére a legkevésbé számítottak: Nikodémus, a farizeus. Az árnyékban pedig meghúzódik még egy tanú (az Andrással lévő másik tanítvány Jn 1:35, 40-41 verseiben), aki nem más, mint János.

Amint a múlt heti tanulmány is példázza, *János evangéliuma* Jézus Krisztussal, az Igével és a teremtes előtti örök létezésével kezdődik. Majd újabb tanújaként Keresztelő János is feltűnik a bevezetőben. Jézus korában voltak olyan zsidók, akik két messiást vártak, egy papi és egy királyi messiást. János egyértelműen kifejezi, hogy Keresztelő János nem tartott igényt egyik messiási címre sem, ő az igaz Messiás tanújaként lépett fel.

1 Olvassuk el Jn 1:19-23 verseit! Mit mondott Keresztelő János a saját szolgálatáról és küldetéséről?

A vallási vezetők papokat és lévitákat küldtek Jánoshoz, hogy tudakolják, ki ő. Mivel a messiásvárás hullámai magasra csaptak Júdeában, fontos volt, hogy Keresztelő János tisztázza a viszonyát ezekhez a váradalmakhoz. Nem ő volt a Világosság, de Isten küldte, hogy bizonyosságot tegyen a Világosságról, és utat készítsen a Messiás eljövetele előtt (Jn 1:6-8). Ezért felelte a lehető legegyszerűbben: „*Nem én vagyok a Krisztus*” (Jn 1:20).

János vízzel keresztelt, Krisztus azonban Szentlélekkel (Jn 1:26, 33). János arra sem mondta magát méltónak, hogy kioldja Jézus sarujának a szíját (Jn 1:27). Krisztus azért volt különb Jánosnál, mert már előtte létezett (Jn 1:30). Ő az Isten Fia, János pedig csak Őrá mutatott (Jn 1:34).

2 Olvassuk el Ézs 40:1-5 és Jn 1:23 verseit! Mire vonatkoztatta Ézsaiás szavait János?

A köves, földutak korában a királyok előtt gyakran szolgákat küldtek, hogy egyengessék el az utakat, és távolítsák el az éles dolgokat, mert a lehető legsimábbá akarták tenni az uralkodó útját. Hasonlóképpen János a prófécia teljesekeként jött el, hogy előkészítse az emberek szívét Jézus érkezésére.

Milyen szempontból hasonlít a hetednapi adventisták szolgálata a Keresztelő Jánoséhoz? Milyen párhuzamokat találunk?

A zsidó nép várta a Messiást, aki megszabadítja őket Rómától. *János evangéliumának* az volt a célja, hogy megváltoztassa a Messiásról alkotott fogalmukat, és így felismerjék: Jézusban teljesedtek az eljövendő Királyra mutató próféciaik. A Messiás nem földi uralkodó lesz, azért jött, hogy beteljesítsen minden rá vonatkozó ószövetségi ígéretet: feláldozza önmagát a világért és megújítsa Isten és népe kapcsolatát.

- 3** Olvassuk el **Jn 1:29-37** szakaszát! Keresztelő János mit jelentett ki Jézusról? Milyen képpel utalt rá? Miért kell megérteni, hogy kicsoda Jézus és mi a küldetése?

János evangéliumának célját támasztja alá Keresztelő János kijelentése Jézusról, miszerint Ő az Isten Báránya. Ennek kellett új megvilágításba helyeznie a Messiás kilétét és a feladatát. Valóban Jézusban vált teljessé az áldozati rendszer ígérete, amit kezdetben, még az Éden kertjében maga a Megváltó adott (1Móz 3:15).

„Amikor Jézus keresztségekor János úgy mutatott rá, mint Isten Bárányára, a Messiás munkája új megvilágításba került. A próféta gondolatai Ézsaiás szavaira terelődtek: »*Mint bárány, mely mészárszékre vitetik*« (Ézs 53:7)» (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 105. o.).

- 4** Hogyan segítenek **Mk 10:45, Róm 5:6 és 1Pt 2:24** versei megérteni, hogy miért Jézus az Isten Báránya?

Keresztelő Jánosnak még mást is tudnia kellett Jézus szolgálatáról, és biztos volt abban, hogy Ő a megígért Messiás, aki a prófécia teljesedéseként érkezett.

Gondolkodjunk tovább annak a jelentőségén, hogy Jézus „az Isten Báránya”! Milyen képet idéz ez fel bennünk? Az ószövetségi áldozati rendszerrel való összefüggés miért emeli ki még jobban üdvösségünk hatalmas árát?

Keresztelő János mellett ott állt két tanítványa, amikor Jézus arra elhaladt. János megszólalt: „*Ímé az Isten Báránya*” (Jn 1:36)! Hallották, amit János mondott Krisztusról, akiben teljesednek az Ószövetség messiási ígéretei. Ekkor elhagyták Jánost, hogy Jézust kövessék, mert megértették: nagyobb nála, és benne teljedik az ígérete.

5 Olvassuk el Jn 1:35-40 verseit! Mit mondott Keresztelő János Jézusról? Mit tett ezután a két tanítvány?

Szerettek volna Jézussal lenni, és vele töltötték a napot. Vajon milyen lenyűgöző szavakat hallhattak, mennyi tapasztalatban lehetett részük ekkor?

Bizonyára különleges volt minden, mert ezek után nem sokkal már másoknak is beszélni akartak róla. A két tanítvány egyike, András azonnal megkereste a testvérét, Simont, hogy elmondja: „*Megtaláltuk a Mes-siást (ami megmagyarázza azt teszi: Krisztus)*” (Jn 1:42). Amikor András odavitte Jézushoz a testvérét, Ő azonnal tanújelét adta, hogy már ismeri: „*Te Simon vagy, Jóna fia, téged Kéfnak fognak hívni (amely azt jelenti: Köszikla)*” (Jn 1:42, ÚRK). Jézus ismerte és jól értette Pétert. János evangéliumának egyik fontos eleme, hogy Jézus ismeri az embereket (lásd pl. Jn 2:24-25).

„Ha János és András magáévá teszi a papok és vezetők hitetlen lel-kületét, nem kerültek volna Jézus lábához tanítványokként. Bírálóként jöttek volna hozzá, hogy szavait megítéljék... Nem így az első tanítvá-nyok. Elfogadták a Szentlélek hívását, amelyről Keresztelő János prédikált. Most felismerték a mennyei Tanító hangját... Isteni világosság su-gározta be az ószövetségi Írások tanításait. Az igazság sokoldalú tételei új fényben ragyogtak” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Ad-vent Kiadó, 107–108. o.).

János evangéliumának egésze arra világít rá, hogy ki Jézus valójában, mert ennek a jó hírnek az egész világra el kell jutnia.

Hogyan változott meg az életed Krisztus és a benne való hited miatt? Még milyen változásokat szeretnél látni?

6 Olvassuk el Jn 1:44-47 verseit! Mi mutatja Fülöp szavaiban, hogy ő már hitt Jézusban?

Fülöp szintén Bétsaidából való volt, mint András és Péter. Megkereste a barátját, Nátánaélt, és beszélt neki Jézusról. Keresztelő János kijelentette Jézusról, hogy Ő „*az Isten Báránya*”. András azt mondta Péternek, hogy megtalálta „*a Messiást*”, Fülöp pedig úgy utalt Jézusra, mint akiről írt Mózes és a próféták, sőt a nevét is hozzátette: „*a názáreti Jézus*”. Názáret említése éles reakciót váltott ki a barátjából.

Nátánael nyilván előítélettel viseltetett Názáret kisvárosával szemben. Egy ilyen távoleső helyről csak nem jöhet egy király! Az előítélet könnyen elvakíthatja az ember szemét, így nem látja meg mások igazi értékét. Fülöp a Nátánaéllal folytatott korábbi beszélgetései alapján nyilván felmérte, hogy nem az a legjobb módja az előítéletekkel való megküzdésnek, ha emelkedett filozófiai vagy teológiai érvelésbe bocsátkozik, hanem csak hívja a barátját: győződjön meg maga az igazságról. Egyszerűen ezt mondta: „*Jöjj, és lásd meg*” (Jn 1:46, ÚRK)!

7 Olvassuk el Jn 1:48-52 szakaszát! Mivel győzte meg Jézus Nátánaélt arról, hogy ki Ő valójában? Hogyan fogadta ezt Nátánaél?

A 47. és a 48. versből hiányzik az a fontos részlet, hogy Nátánaél hogyan reagált Fülöp hívására. Annyi biztos, hogy felkelt és elindult meg nézni. Fülöppel való barátsága erősebb volt az előítéleténél, és a Jézussal való találkozás pillanatától kezdve megváltozott az élete.

Jézus kedves szavakkal fogadta: „*Íme, egy igazi izraelita, akiben nincs hamisság*” (Jn 1:47, ÚRK), ami ellentétben állt azzal, ahogyan Nátánaél utalt rá (Jn 1:47). Nátánaél meglepődött, mert azelőtt nem találkozott Jézussal.

Jézus ekkor említette, hogy látta Nátánaélt a fügefa alatt, akit ez a tömör megjegyzés meg is győzött. Isteni bepillantás segítségével Jézus látta, amint Nátánaél a fa alatt imádkozott, az igazságot keresve (lásd Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 109. o.). Ekkor Nátánaél rabbinak nevezte Jézust, azt mondta róla, hogy az Isten Fia és Izrael Királya. Figyeljük meg, hogy a nem túl nagyknak tűnő kinyilatkoztatás milyen komoly hitvalláshoz vezetett!

8 Olvassuk el Jn 3:1-21 szakaszát! Nikodémus története hogyan támasztja alá János evangéliumának témáját?

Nikodémus tiszteletben álló izraelita tanító, a Szanhedrin egy vagyos tagja volt. Az ő bizonyágtételének több okból is fontos szerep jut *János evangéliumában*. Úgy szólította meg Jézust, hogy „Mester”, isteni küldetésének igazolásaként utalt a jelekre, amelyeket Jézus tett. Tehát bizonyítékot mutatott arra, hogy Jézus a Messiás, még mielőtt valóban tudatában lett volna ennek.

A jelekben Nikodémus annak bizonyágát látta, hogy Jézus Istentől jött, de nem ismerte fel bennük a Messiásra mutató ószövetségi próféciák teljeseződését, tehát volt benne némi kétség. Ekkor még nem fogadta el, hogy Ő a Krisztus.

9 Olvassuk el Jn 3:3-21 verseit! Mit mondott Jézus Nikodémusnak, amivel érzékeltette, hogy átlát rajta?

Jézus ismeri minden ember szívét. Nikodémusnak adott válasza talán oda nem illőnek tűnik, pedig azonnal a lényegre tért. A zsidók hite szerint a pogányoknak meg kellett térni, azt viszont közülük sokan nem gondolták, hogy nekik, a kiválasztott népnek is szükségük van a megtérésre. Senki sem úgy születik, hogy már van üdvössége, bármely nép tagjaként látta meg a napvilágot vagy bármelyik egyházban nevelkedett.

Vitathatatlan, hogy a zsidók az ábrahámi, kiváló örökségük folytán számos előnyt élveztek (lásd Róm 3:1-2). Csakhogy mindez önmagában még nem elég. Jézus elképzelhetetlen dolgot mondott Nikodémusnak: azt, hogy neki, Izrael egyik tanítójának és vezetőjének újjá kell születnie.

Majd pedig lelki tudatlanságára hívta fel a figyelmét: „*Te Izráel tanítója vagy, és nem tudod ezeket*” (Jn 3:10)? Hogy lehet az, hogy jó nevű tanítóként ezt nem tudod? Bizonyára megdöbbenést váltottak ki feddő szavai.

Nikodémusban lehettek akkor kérdések Jézussal kapcsolatban, később azonban a követői mellé állt (lásd Jn 19:39).

Mit jelent az újjászületés? Miért hangsúlyozta ezt Jézus annyira?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: Jézus élete. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Nikodémus” c. fejezet, 131–139.o.

Nikodémus „tanulmányozta a Szentírást, nem a vita vagy az elmélet kedvéért, hanem hogy a lélek számára nyerjen életet. Amint alávetette magát a Szentlélek vezetésének, látni kezdte a mennyországot... Hit által kapjuk meg Isten kegyelmét, de nem a hit az üdvözítőnk. A hit nem érdem, hanem kéz, amellyel megragadjuk Krisztust, és átvesszük érde-meit mint orvosságot a bűnre... A bűnbánat éppúgy Krisztustól jön, mint a megbocsátás.

Akkor tehát hogyan üdvözülünk? »Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában« (Jn 3:14), úgy emeltetett fel az embernek Fia, és mindenki, akit a kígyó becsapott és megmart, ránézhet és élhet. »Ímé az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit« (Jn 1:29). A keresztről áradó fény kinyilatkoztatja Isten szeretetét. Ha nem állunk ellent ennek a vonzásnak, akkor a keresztlábához fog vezetni, mint olyanokat, akik megbánták bűneiket és akikért a Megváltót megfeszítették. Ekkor Isten Lelke hit által lélekben új életet hoz létre. A gondolatok és vágyak összhangba kerülnek Krisztus akarataival. A szív, az elme újjáteremtődik annak képmására, aki azon munkálkodik, hogy egészen alárendeljük magunkat neki. Ekkor Isten törvénye beíródik az elmébe és a szívbe, és elmondhatjuk Krisztussal: »Hogy teljesítsem a te akarodat, ezt kedvelem, én Istenem« (Zsolt 40:9)» (Jézus élete, 137–138. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: János 7–13; Jézushoz vezető út, 4. fejezet

1. Mit suttoztak sokan Jézusról a nép körében?

2. Miért nem hagyta Jézust egyedül az Atya?

3. Milyen alkalommal és kinek mondta Jézus, hogy „az Írás fel nem bontható”?

4. Ki elől rejtőzött el Jézus? _____

5. Mit értünk az őszinte bűnvallomás sajátos jellege alatt?

Általános áttekintés

Jézus, a teljes igazság forrása beragyogta a világot az igazság fényével, így nagyobb mértékben adott világosságot a földön élő összes embernek. A számos meggyőző bizonyíték ellenére Krisztus kortársai közül egyesek mégis a sötétséget választották. Előítéleteik és büszkeségük miatt úgy döntöttek, hogy nem hallják meg az igazságot és nem látják meg a fényt. Isten elszomorodik, amikor ilyet lát, de mivel szeret minket, megengedi, hogy meghozzuk a saját döntéseinket, akár jók azok, akár rosszak.

E heti tanulmányunk Keresztelő János és két tanítványa, András és János vallomásával foglalkozik, mindhárman értékes tanúk, hiszen személyesen is találkoztak Jézussal. Továbbá figyelembe vesszük Filep, Nátanael és Nikodémus tanúságtételét is, ez utóbbi a Szanhedrin prominens tagja volt, aki megnyitotta a szívét Isten igazságának világossága előtt. Bizonyásgtétele erőteljes és meggyőző, mivel sokat kockáztatott azzal, hogy homlokegyenest másképpen cselekedett, mint a tanács többi befolyásos tagja. A vele folytatott éjszakai beszélgetés során Jézus a Biblia legszebb ígéretét mondta el neki: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16).

Visszatérve Keresztelő János tanúságtételére, fel kell tennünk a kérdést: Miért hagyott volna Keresztelő János, a nép által tisztelt és csodált férfi mást a világnak, mint igaz bizonyásgtétele Jézusról? János a teljes evangéliumát annak a ténynek az igazolásába foglalta, hogy valóban Jézus az, akiről a jóvendölések szólnak: „Íme, az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit” (Jn 1:29). Ez a prófécia a szemük előtt teljesedett be. Ilyen bizonyásgtételek láttán mi tart még vissza attól, hogy teljesen meggyőződünk: Krisztus a mi élő Urunk és Üdvözítőnk?

Magyarázat

Keresztelő János bizonyásgtétele

A Jézus korabeli zsidóknak megvolt a saját elképzelésük az eljövendő Messiásra vonatkozóan, és ragaszkodtak ahhoz, hogy minden a jól körvonalazott elgondolásukhoz igazodjon. Keresztelő Jánosban a Messiás tulajdonságait vélték felfedezni, János azonban azt vallotta magáról, hogy ő mindössze az igazi, próféták által megjövendölt Messiás útkészítője, majd kijelentette róla, hogy Ő „az Isten ama Báránya”. A zsidó ve-

zetők egy földi király-messiást vártak, aki legyőzi ellenségeiket, és népük élére állva, a zsidó nemzetet a világ vezető hatalmává teszi; Jézus és a bűn eltörléséért hozott áldozata azonban nem felelt meg az elvárásaiknak.

Napjainkban is sok a kételkedő, aki nem tanúsít kellő megbecsülést az áldozat bibliai fogalma iránt. Krisztus áldozatára utalva azonban csak a közönyüket igazolják. Szerintük Jézusnak nem kellett volna vérét ontania a bűnös emberiség megmentéséért, mivel ezt sokkal egyszerűbben is megtehetette volna szeretete kifejezése és csodatételei által. A Biblia azonban azt mondja, hogy az élet a vérben rejlik, és az elbukott emberiségnek szüksége van arra az életre, amely a Fiúban van. Az angyalok nem menthették meg az emberiséget, mivel ők is csak kapták az életet az élet Adományozójától. Miért parancsolta meg Isten a számtalan ártatlan állat feláldozását, ha nem azért, hogy rámutasson ezzel Krisztus ártatlan vérének szükségességére a bűnbocsánat és az örök élet elnyerése viszonylatában?

Ebből az okból kifolyólag mondta magáról Keresztelő János, hogy nem ő a Krisztus (Jn 1:20) és a Világosság, hanem mindössze egy tanú, aki beteljesíti a bibliai próféciát. Kétszer is kijelentette, hogy Jézus Isten ama Báránya, az áldozati rendszer beteljesedése és csúcspontja, első ízben egy nagy tömeg előtt, amikor megpillantotta Jézust, majd később, amikor megismételte a kijelentését két tanítványa előtt (Jn 1:29, 36).

Keresztelő János, Jézus keresztségének szemtanúja meghallotta a mennyei Atya hangját, amint bejelenti, hogy Jézus az Ő szeretett Fia, akiben gyönyörködik (ld. Mt 17:5), majd alászállt a Szentlélek és megállt Jézus fölött. A jelenet mély nyomot hagyott János tudatában, meggyőzően őt az Üdvözítő isteni jelleméről. Végül ezt mondta Keresztelő János: „És én láttam és bizonyosságot tettem, hogy ez az Isten Fia” (Jn 1:34). E kijelentés láttán megkerülhetetlen a kérdés: mennyi bizonyítékra van szüksége egy kételkedőnek ahhoz, hogy végre higgyen? Sajnos, ha valaki úgy dönt, hogy kitart a kételkedésben, végül el fog merülni a sötétségben.

János két tanítványa (Jn 1:35–40)

Keresztelő János két tanítványa, András és János (az evangélium szerzője) hallotta már a mesterét az ótestamentumi jövendölés Jézus általi beteljesüléséről prédikálni. Amikor a tanítójuk Jézusra, az előttük álló nagy Tanítóra irányította a figyelmüket, azonnal hittek és követni akarták Őt. Lehettek volna kritikus lelkiületűek, és a farizeusokhoz hasonlóan ítélező módon kielemezhatték volna Jézus minden szavát és

mozgását, mégis úgy döntöttek, hogy engednek a Szentlélek biztatásának, ahogy az is biztosra vehető, hogy bíztak Keresztelő János Szentírásán alapuló, komoly és hiteles bizonyágtevésében.

Honnan tudhatjuk, hogy András társa, János valóban Jézus későbbi apostola, a szeretett tanítvány volt? András név szerint meg van említve, a második tanítvány pedig János, aki talán szerényebb és visszafogottabb volt Andrásnál. András beszélt Jézusról a testvérének, Péternek. András, Péter és János volt a tizenkét tanítvány közül az első három. Ezt Ellen White is alátámasztja: „Otthagyták Jánost, és elindultak, hogy megkeressék Jézust. Az egyik András volt, a Simon testvére, a másik pedig János, az evangélista. Ők voltak Jézus első tanítványai” (*Jézus élete*, 138. o.).

Úgy tűnik, András és János nagy érdeklődést tanúsított Jézus messiási jelleme és csodálatos tanításai iránt. Sokatmondó a Jézus kérdésére („Mit kerestek?”) adott válaszuk; várakozásunktól eltérően ők is egy kérdéssel feleltek: „Mester, hol laksz?” (Jn 1:39). Nemcsak követni akarták, hanem minél több időt a társaságában tölteni, hogy még többet megtudjanak róla és küldetéséről. Vele voltak egész nap, és csodálatos dolgokat tanultak tőle.

De mi a helyzet velünk? Csupán hinni szeretnénk benne, de nem feltétlenül akarunk a jelenlétében maradni? Egyáltalán szeretünk vele lenni? Az egyedüli út, amelyen az életünk megváltozhat, az, hogy úgy nézzünk Jézusra, ahogy Keresztelő János tanácsolta a tanítványainak.

Filep és Nátánael (Jn 1:43–47)

Andrásról, Jánosról és Péterről a figyelmünket most irányítsuk Filepre és Nátánaelre. Filep megérezte, hogy a barátjának, Nátánaelnek vannak bizonyos fenntartásai, előítéletei, és távol áll tőle a hiszékenység, ezért Mózes és a próféták írásaiból Messiásra utaló igéket olvasott fel neki. Amikor Nátánael megtudta, hogy Jézus Názáretből való, elbizonytalanodott. Filep nem vitatkozott és nem hangoskodott vele, hanem egyszerűen meghívást intézett hozzá: „Jer és lásd meg!” (Jn 1:47). Megjegyzendő, hogy Jézus is hasonlóképpen hívta el Andrást és Jánost.

A Jézus társaságában töltött időben erő rejlik, és változást idéz elő. Másokkal való beszélgetéseink során teológiai és filozófiai érvekkel is előhozakodhatunk az igazság bizonyítására, végsősoron mégis a bizonyágtételünk lesz az, ami meggyőzi őket: szelíden és őszintén kérjük meg őket, hogy maguk fedezzék fel Jézust. Amikor vallomást teszünk ember-társainknak, előbb törekedjünk arra, hogy személyesen megismerjék Jé-

zust, utána számos kifogás a részükről magától eloszlik. Kétségtelenül fontos a hitelvek bemutatása, de a teljes ismeret lényege Jézus, előbb Őt kell bemutatnunk az embereknek.

Nem hagyhatjuk figyelmen kívül a következő ellentétet: egyféleképpen viszonyult Nátánael Jézushoz, és teljesen másként Jézus Nátánaelhez. Nátánael azon egyszerű oknál fogva kifogásolta a Jézus személyét, hogy Názáretből származott. Sajnos mi is ekképpen viszonyulunk másokhoz: nemzetiségi, etnikai, kulturális alapon skatulyázunk be az embereket. Nátánael előítélete ellenére Jézus megdicsérte a jövődő tanítványt: „Íme, egy igazán izraelita, akiben hamisság nincsen” (Jn 1:48). Valóban bátorító szavak ezek, amelyek felkeltették Nátánael érdeklődését a Názáreti iránt. Amikor feltárult előtte Jézus prófétai ajándéka, Nátánael azonnal hinni kezdett benne: „Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy az Izrael Királya” (Jn 1:50).

Nikodémus bizonyágtétele (Jn 3:1–21)

János evangélista nagy hangsúlyt fektet Jézus személyes találkozásai – mint például a Nikodémussal és a samáriai asszonnyal való találkozás – megörökítésére. Kapcsolatai kiépítésében Jézus nem részesített előnyben egyetlen embercsoportot sem, hanem arra törekedett, hogy az igazság iránt fogékony személyekkel lépjen kapcsolatba, függetlenül attól, hogy prominens zsidó vezetőről, vagy lenézett társadalmi réteg képviselőjéről volt szó (Nikodémus, samáriai asszony).

Nikodémus farizeus volt, a Szanhedrin – a zsidóság legmagasabb, független igazságügyi testülete – előkelő tagja. Az eredeti görög kifejezés, a *synedrion* szó szerinti jelentése „tanács”. 71 tagja volt, és a testület három részre oszlott, Máté 27:41 verse alapján a következőképpen:

1. A „főpapok”, a papok vezetői: a hivatalát betöltő főpap, az egykori, már nem aktív főpapok, valamint a főpapok családtagjai. Ezt az osztályt nagyrészt szadduceusok alkották.
2. Az „írástudók”, túlnyomórészt farizeusok.
3. A „vének”, a társadalom legelőkelőbb családjaiknak képviselői.

A főpapi tisztséget gyakran megvesztegetés útján töltötték be, Róma annak adta, aki a legtöbbet fizetett érte.

A görög Nikodémus név szó szerinti jelentése: „győztes az emberek felett”. A gazdagságáról híres Nikodémus tiszteletnek örvendő tanító is volt. Sok szokatlan dolgot hallott Jézusról, ezért elhatározta, hogy találkozni fog vele. Elővigyázatosnak kellett lennie, semmi olyat nem tehetett,

amivel megharagíthatta a többi előljárót, és helyrehozhatatlanul megromthatta velük a kapcsolatát. Mindezek ellenére nem hagyhatta figyelmen kívül a bizonyítékokat, melyek világosan arra mutattak, hogy Jézus a Messiás. Éjszaka találkozott a nagy Tanítóval, hogy senki se lássa. Jézus előresiet a fogadásunkra, ott keres meg minket, ahová lelki utazásunk során eljutottunk. Bárhogy megjelenhetünk előtte, egyedüli kérése, hogy nyitott, őszinte szívvel tegyük.

Nikodémusnak megadatott a lehetőség, hogy próbára tegye Jézus feddhetetlen jellemét. Később ő volt az, aki felszólalt a Szanhedrinben a Jézus védelméért. János 7:51 verse arra enged következtetni, hogy a Tanács anélkül akarta elítélni Jézust, hogy meghallgatta volna. Figyelemreméltó Nikodémus Jézussal való tapasztalatának fejlődése: titokban találkozott vele, hogy többet megtudjon az igazi megtérésről; megvédte a Szanhedrin előtt; és végül elég bátor volt ahhoz, hogy segítsen levenni a keresztről a Jézus testét, hogy el lehessen Őt temetni.

Alkalmazás

- 1 Gondolj az Atya-Istennek a Fia keresztségekor tett kijelentésére! Lehetőséges, hogy Isten rád tekintsen, és rólad is elmondja mindazt, amit a Fiáról mondott: „Te vagy az én szerelmes fiam/lányom, akiben gyönyörködöm!”? Beszélgetsetek erről a csoportban! Ne feledd elolvasni a *Jézus élete* c. könyv 133. oldalának első bekezdését [az eredeti kiadás oldal-számozása szerint], mielőtt megfogalmazod a válaszodat erre a kérdésre. A mindennapi életben hogyan juttatod kifejezésre az ebben a paragrafusban leírt bizonyosságot, és milyen jelentős változást idéz ez elő?
- 2 Jézus és Nikodémus találkozója hogyan segít hatékonyan bizonyosságot tenni a társadalom befolyásos tagjainak?
- 3 Hasonlítsd össze Krisztus Nikodémusnak és Nátánaelnek tett bizonygatótételét. Mit tanulhatunk mindkettőből?

október 26 – november 1.

A samaritánusok bizonyságtétele

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Jeremiás 2:13; Ezékiel 36:25-27; Zakariás 14:8;
János 3:26-30; 4:1-42

Alapige: „És azt mondják vala az asszonynak, hogy: Nem a te beszédédért hiszünk immár: mert magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizonynyal ez a világ üdvezítője, a Krisztus” (Jn 4:42).

Kik voltak a samaritánusok? Izrael északi országát Kr. e. 722-ben elfoglalták az asszírok, és a politikai stabilitás megteremtése érdekében a leigázott terület lakosságát szétszórták a birodalom különböző részeibe, az északi királyság területére pedig más népeket telepítettek be, belőlük lettek a samaritánusok. Ők a judaizmus általuk gyakorolt formáját követték.

Viszont a kapcsolat nem volt jó közöttük és a zsidók között. A samaritánusok például küzdöttek az ellen, hogy a Babilonból visszatérő zsidók újjáépítsék a templomot. Idő közben felépítették a saját templomukat a Garizim hegyén, amit azután Kr. e. 128-ban a zsidó fejedelem, Hyrcanus János leromboltatott.

Krisztus idejében tovább folyt az ellenségeskedés. Amennyire csak lehetett, a zsidók elkerülték Samáriát. Talán kereskedtek egymással, de minden más kapcsolat tabunak számított. A zsidók nem kértek kölcsönt a samaritánusoktól, sőt még szívességet sem fogadtak el tőlük. Ezen a háttéren beszéli el János azt a történetet, amikor Jézus találkozott a samaritánus asszonnyal, majd pedig Sikár városának lakóival.

November 2. – **Az ösvénykeresők szombatja**

1 Olvassuk el Jn 4:1-4 verseit! Mi húzódott meg annak hátterében, hogy Jézus átutazott Samárián?

A farizeusok megtudták, hogy Jézus tanítványai több embert kereszteltek, mint Keresztelő János. Ez a helyzet feszültséghez vezethetett volna János és Jézus követői között. Elég természetes, hogy János tanítványai féltékenyen őrizték mesterük hírnevét és státuszát (vö. Jn 3:26-30). Erre János azt a megkapó választ adta, hogy Jézusnak növekednie kell, neki pedig alább kell szállani (Jn 3:30). Jézus talán azért indult el Júdeából Galileába, hogy elkerülje a konfrontációt. A két terület között Samárián át vezetett a legrövidebb út, de nem csak erre lehetett menni. A vallás szigorú irányzatát követő zsidók a kerülő úton, kelet felé, Pereán át mentek. Jézus azonban a küldetése miatt vette az irányt Samária felé.

2 Olvassuk el Jn 4:5-9 szakaszát! Hogyan használta fel Jézus az alkalmat arra, hogy beszélgetést kezdjen a kútnál az asszonnyal?

Jákób kútja éppen Sikem mellett volt, az asszony pedig, nagyjából másfél kilométerre onnan, Sikárban élt. Míg Jézus tanítványai bementek a városba, hogy élelmet vegyenek, Ő leült a kút mellé, de nem tudott hús vizet meríteni. Amikor az asszony megérkezett, hogy vizet húzzon, Jézus inni kért tőle.

János evangéliuma 3. fejezetében az okozott meglepetést, hogy a zsidók egyik vezetője, egy rabbi hajlandó volt elmenni Jézushoz, ami leereszkedésnek tűnhetett. Ő éjszaka érkezett, hogy a látogatása titokban maradjon. A 4. fejezetben viszont az asszony fényes nappal rejtőzködött, talán azért, hogy ne kelljen találkoznia más nőekkel, akik kora reggel vagy este mentek vízért, amikor hűvösebb volt. Ugyan miért éppen a déli forróságban indult ilyen messze a vízért? Mindenesetre a Jézussal való találkozás örökre megváltoztatta az életét.

Milyen jelenet bontakozik ki ezek után? Egy zsidó tanító szemben a rossz hírű samaritánus asszonnyal – micsoda különbség! Viszont éppen ennek kapcsán egy figyelemre méltó találkozás történetéről olvashatunk.

Milyen tabuk vannak a mi világunkban, amelyek akadályozhatják a bizonyoságtévést? Hogyan tanulhatunk meg felülemelkedni ezeken? Beszélgessünk erről szombaton a csoportban!

3 Olvassuk el Jn 4:7-15 szakaszát! Jézus hogyan használta fel bizonyágtevésre az alkalmat?

„A zsidók és samaritánusok közti gyűlölet... meggátolta az asszonyt abban, hogy szívességet ajánljon fel Jézusnak, a Megváltó viszont ke-reste a kulcsot szívéhez, és isteni szeretettől vezérelt tapintattal kért, nem pedig ajánlott szívességet. Ha felajánlja a segítségét, lehet, hogy az asszony visszautasítja, a bizalom azonban bizalmat ébreszt” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 144–145. o.).

Jézus, mint Nikodémussal való találkozásakor, ekkor is tudta, mi van az emberek szívében. Amikor az asszony meglepődött azon, hogy zsidó létére szívességet kér egy samaritánustól, Jézus azonnal a lényegre tért: „*Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja neked: »Adj innom!«, te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet*” (Jn 4:10, ÚRK).

A nő válasza a Nikodémuséra emlékeztet, aki az újjászületésre utalva megkérdezte: „*Mimódon lehetnek ezek*” (Jn 3:9)? Az asszony így érdeklődött: „*Uram, nincs mivel merítened, és a kút mély: hol vennéd tehát az élő vizet*” (Jn 4:11)? Jézus mindkét esetben rámutatott (egy előkelő zsidó tanító, illetve egy kétes múltú samáriai asszony előtt) arra a természetfeletti, lelki igazságra, amit éppen hallaniuk és megérteniük kellett. Alapjában véve mindkettőjüknek szinte ugyanazt mondta: szükségük van a megtérés tapasztalatára.

4 Mi az ószövetségi háttere annak, amit Jézus az élő vízről mondott (Jer 2:13; Zak 14:8)?

Az élethez szükség van vízre, az ember nem létezhet nélküle, és a víz remek hasonlat az örök életre. Ezért mondta Jézus: „*Aki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert az a víz, amelyet én adok, örök életre buzgó víz forrása lesz benne*” (Jn 4:14, ÚRK).

Olvassuk el Jn 7:37-38 verseit! Mit mond itt Jézus nekünk? Hogyan tapasztalhatjuk azt, amit megígér?

„És hintek reátok tiszta vizet, hogy megtisztuljatok, minden tisztatlanságtoktól és minden bálványaitoktól megtisztítalak titeket. És adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet. És az én lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolatimba járjatok és az én törvényeimet megőrizzétek és betöltsétek” (Ez 36:25-27).

5 **Hogyan tükröződik éppen az az igazság Ez 36:25-27 verseiből, amit Jézus közölni akart Nikodémussal és a samaritánus asszonnyal?**

Jézus mindkettőjüknek lelki igazságot akart bemutatni a természet világából vett példákkal. Egyikük sem értette meg, mire gondolt, legalábbis eleinte nem. Nikodémus megkérdezte, hogyan születhet meg újból az ember. Hogyan térhetne vissza az anyaméhbe? Nyilván világi, földi módon gondolkodott, noha Jézus egyértelműen lelki igazságra akarta terelni a figyelmét. Az asszony is szó szerint értette, amit Jézus a vízről mondott, pedig Ő lelki dologra utalt.

A nő így felelt, amikor Jézus az élő vizet ajánlotta neki: „*Add nekem azt a vizet, hogy meg ne szomjúhozzam, és ne jöjjenek ide meríteni*” (Jn 4:15)! Úgy okoskodott, hogy ha kapna ilyen vizet Jézustól, nem kellene többé a kúthoz járnia, így kisebb volna a másokkal való találkozás kockázata. Meglepő, milyen gyorsan váltott a beszélgetés témája arról, hogy Jézus inni kért az asszonytól oda, amikor a nő kért vizet Jézustól.

6 **Mit válaszolt Jézus az asszony kérésére Jn 4:16 versében?**

Jézus hirtelen témát vált, amikor azt mondja az asszonynak, hogy hívja a férjét, majd jöjjenek együtt vissza. Miért ez a gyors fordulat? A nő tettei arról árulkodtak, hogy igyekezett kerülni az embereket, Jézus pedig a szívébe látott. Szembe kellett néznie a helyzetével, ha gyógyulni akart. „Mielőtt ez a lélek elfogadhatta az ajándékot, amelyet Jézus adni vágyott, rá kellett vezetnie, hogy felismerje bűneit és Megváltóját” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 146. o.).

- 7** Olvassuk el **Jn 4:16-24** szakaszát! Mit tett Jézus, ami azt mutatta, hogy ismerte az asszony legmélyebb titkait is? Hogyan reagált erre a nő?

A világosság túlságosan vakító volt ahhoz, hogy közvetlenül bele lehessen nézni. Amikor az asszony prófétának mondta Jézust, megint csak az elkerüléssel próbálkozott. A zsidók és a samaritánusok közötti vallási vita kérdését szegezte Jézusnak, azt, hogy hol kell Istent imádni.

Válaszában Jézus rámutatott, hogy a samaritánusok azt imádták, amit nem ismertek. Az istentiszteletükben keveredett a judaizmus és a pogányság. A zsidók az önmagát bemutató Istent imádták – ez egy újabb fontos dolog, amit a samaritánus nőnek el kellett ismernie.

Az igaz Isten imádata nem helyhez kötött, tehát az istentisztelet helyszínéről folytatott vita a beszélgetésük szempontjából lényegtelen volt. Isten lélek, ezért tisztelőinek lélekben és igazságban kell imádniuk Őt. Az asszony elfogadta a Jézus által közölt nyilvánvaló igazságot, és a továbbiakra nézve is nyitottá vált.

- 8** Olvassuk el **Jn 4:25-26** verseit! Hogyan mondta el Jézus az asszonynak, hogy ki Ő valójában?

A négy evangéliumban ez az egyetlen szakasz, amikor Jézus még a kihallgatását megelőzően nyíltan kijelenti valakinek, hogy Ő a Messiás, ráadásul nem egy nagy tömeg előtt, vagy fontos embereknek mondta el, hanem Jákób kútjánál egy samaritánus asszonynak, akinek még a nevét sem tudjuk. Jézus törődik minden magányos emberrel, aki egyedül, elhagyottnak érzi magát.

Ez az asszony nemcsak idegen néphez tartozott, hanem erkölcsi szempontból sem volt kifogástalan, Jézus mégis világosan elmondta neki, hogy ki Ő. Miután pedig azt is a tudtára adta, hogy a legsötétebb titkait is ismeri, nyomós okot adott neki arra, hogy higgyen benne.

Az evangéliumnak miért kell lebontania az emberek között meredező falakat? Mit tanít erről ez a történet?

9 Olvassuk el Jn 4:27-29 szakaszát! Milyen meglepő dolgot tett az asszony?

Jézus és az asszony beszélgetését megszakította a tanítványok érkezése, akik ugyan meglepődtek, hogy Jézus egy nővel beszélget, de nem kérdeztek rá a dologra, csak étellel kínálták a Mestert.

Közben az asszony a vizeskorsóját hátrahagyva besietett a városba, hogy beszéljen az embereknek a Jézussal való találkozásáról.

10 Olvassuk el Jn 4:30-32 verseit! Mi történt e találkozás után? Ezek szerint hogyan terjed az evangélium?

Furcsának tűnik, hogy Jézusnak az aratásról szóló beszéde beékelődik abba a történetbe, amiből megtudjuk, milyen sokan megtértek a városból. Ennek az az oka, hogy János be akarta mutatni, hogyan látta Jézus a történeteket. Az évésnél jóval fontosabbnak tartotta, hogy a megváltási tervről beszéljen egy samaritánus asszonynak. Az volt a célja, hogy üdvösségre vezesse az embereket. Ezt az esetet felhasználta arra, hogy megtanítsa a tanítványainak, milyen sürgős feladat az evangélium hirdeteése minden embernek, még azoknak is, akik különböznek tőlük.

János evangéliumának sok kiemelkedő pontja van, és Jn 4:39-42 szakasza biztosan ezek közé tartozik. Sokan hitre jutottak a samaritánusok közül az asszony bizonyágtételére: *„Mindent megmondott nekem, amit cselekedtem”* (Jn 4:39).

A samaritánusok kérlelték Jézust, hogy maradjon velük. A szavai halatán még többen hittek: *„Már nem a te beszédedért hiszünk, hanem mert magunk is hallottuk, és tudjuk, hogy bizonynyal ő a világ üdvöztője”* (Jn 4:42, ÚRK).

Ezek szerint milyen erővel bírhat egyetlen ember bizonyágtétele is? Mennyire tudod bemutatni, hogy mit tett Jézus az életedben?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Jákób kútjánál” c. fejezet, 144–154. o.

„Mihelyt megtalálta a Megváltót, a samáriai asszony másokat is elhozott hozzá. Jobb misszionáriusnak bizonyult, mint Jézus tanítványai. Ők ugyanis egyáltalán nem látták ígéretes munkaterületnek Samáriát. Gondolataik a nagy munka felé irányultak, amelyet a jövőben kell elvégezniük. Nem látták, hogy éppen körülöttük van az aratnivaló, amit be kell gyűjteni. A lenézett asszony viszont egy egész várost hozott el, hogy hallgassák a Megváltót. Azonnal elvitte a világosságot embertársainak.

Ez az asszony a Krisztusban való gyakorlati hit munkálkodását jeleníti meg. Minden igaz tanítvány misszionáriusként születik Isten országába. Aki az élet vizéből iszik, az élet kútfejévé válik. Krisztus kegyelme olyan a léleknek, mint a forrás a pusztának: azért buzog, hogy mindenkit felüdítsen és vágyat ébresszen az elveszendőben az élet vize után” (*Jézus élete*, 154. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: János 14–20; Jézushoz vezető út, 5. fej.

1. Mit tesz az Urat szerető ember? Mit tesz az Úr azzal, aki szereti Őt?

2. Mely törvényben van megírva: „Ok nélkül gyűlöltelek engem.”?

3. Ki a „veszedelem fia” János 17:12 versében?

4. Kinek a bűne nagyobb a Pilátusénál?

5. Mit ér a Krisztusról való vallástétel, ha hiányzik a szívből az iránta érzett mély szeretet?

Általános áttekintés

A szamaritánusokat lenézték zsidó szomszédaik, jobban megvetették őket, mint az elnyomóikat, a rómaiakat. A szamaritánusokat korrupciónak, őszintétleneknek, mindenáron kerülendő embereknek tartották. A galileai utazók nem a rövidebb, Samárián keresztül vivő úton mentek Jeruzsálembe, hanem nagyot kerültek Pérea felé. A szamaritánusokkal a probléma akkor kezdődött, amikor III. Tiglát-Pilézer (Kr. e. 745–727) Asszíriába deportálta Izrael majdnem teljes lakosságát. Ezek az izraeliták alkották „Izrael tíz elveszett törzsét”. A kitelepítés véglegesítése érdekében az új asszír király, II. Sarrukín (Kr. e. 722–705) még több izraelitát hurcolt el az Északi Királyság területéről. Az Asszír Birodalom egyesítésére tett erőfeszítések során Izrael elnéptelenedett területére asszír lakosokat telepítettek be a mezopotámiai területekről. Ezek az újonnan érkezettek vallási és faji értelemben összekeveredtek a megmaradt izraelitákkal.

Ez dióhéjban a történelmi háttér. A későbbi negatív események – mint például a szabotázs akciók, melyek során a szamaritánusok megpróbálták megakadályozni a visszatelepedett zsidók újjáépítő munkálatait – csak tovább súlyosbították a zsidók és a szamaritánusok közti faji-etnikai feszültségeket.

Magyarázat

Az asszony a kútnál (Jn 4:1–15)

A samáriai asszonnyal való találkozása keretében Jézus áthágta a zsidók által szigorúan betartott protokollt és hagyományok előírt szabályt, csak hogy megmentse őt a menny számára. Például megengedte neki – egy samáriai asszonynak –, hogy személyesen beszélgesse vele. Szívességet kért tőle, ami társadalmilag teljességgel elfogadhatatlan volt akkor, mivel a zsidók semmiféle kapcsolatot nem tartottak fenn az ilyen megvetett, „tisztátalan” emberekkel, kiváltképpen, hogy ha nő az illető.

Annak a kornak a kultúrájában a szívességgkérés és adás megnyitotta az ajtót a barátság felé, a szívességben részesült személy viszonzta a kedvességet. Az asszonyt módfelett meglepte, hogy a zsidó Jézus szívességet kért tőle, kapcsolatot kezdeményezett vele, egy megvetett, samáriai asszonnyal. Gondoljunk a kérdés formájában adott válaszára: „Hogy kérhetsz inni zsidó létedre én tőlem, aki samáriai asszony vagyok?” (Jn 4:9).

Érdekesség, hogy a nő nem fejezte be a feladatát, amiért tulajdonképpen a kúthoz ment. Egy veder vizet kellett vinnie Sikárba, a falujába, de az élet vizének felfedezése okozta lelkesedésében maga mögött hagyta a vízzel teli vedret. Inni akart adni Jézusnak, hogy szomját oltsa, de nem tette meg, mert sietve távozott. Amikor a tanítványok visszatértek az élelemmel, hogy együtt egyenek Mesterükkel, meglepődve vették tudomásul, hogy többé nem éhes.

„Otthagytá a korsót – ez félreérthetetlenül az Ő szavainak hatásáról tanúskodott. A nő lelkének legőszintébb vágya volt, hogy élő vizet kapjon; elfelejtette, hogy miért ment a kúthoz, elfelejtette a Megváltó szomjúságát, amit oltani akart” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 191. o.). Jézust mélyen meghatotta, hogy egy ilyen lenézett asszony kitérte előtte, a várva várt Messiás előtt a szívét; reakciója sokkal szebb volt, mint számos honfitársáé, aki elrekesztelte előtte az elméjét, és nem engedte, hogy közel kerüljön hozzá. Jézust annyira lefoglalta az Atya megmentő munkájának végzése, hogy a testi szomjúság és éhség érzetét is elvesztette, és a mennyei vízzel és táplálékkal elégítette ki lelkének szükségleteit.

Egyesek kötelességnek, kényszernek tekintik a bizonyágtevést, csak-hogy a bizonyágtevést elragadó, boldogító tevékenységnek kellene lennie, ha a szívben Krisztus lelke lakozik. Ezt a munkát szívből végezzük, nem kényszerből. Akik Krisztusra alapozva végzik küldetésüket, szívükből spontán módon árad a Szentlélek embertársuk felé, ezért mondta Jézus a meglepődött tanítványainak: „Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem, és az Ő dolgát végezzem” (Jn 4:34).

Jézus felfedi önmagát (Jn 4:16–26)

Hasonlóságot fedezhetünk fel a samáriai asszony és Nikodémus válasza között, miután mindketten a Krisztus szájából hallották az igazságot. A Szanhedrin eme illusztris tagja megpróbálta elkerülni a lelki megtérés utáni kétségbeesett vágyának lényeges témáját, így megjátszotta magát, hogy nem érti Krisztus szavait, és az újjászületés tapasztalatát az anyaméhbe való visszatéréssel asszociálta. Hozzá hasonlóan a sikári asszony is témát váltott, megpróbálva elfojtani magában a meggyőződését, hogy Jézus valóban a Messiás. Egy abban az időben aktuális – a helyes imádati helyszínre vonatkozó – témát vetett fel.

Jézus, szemben ülve vele, szelíden, ugyanakkor határozottan visszavezette személye Messiásként való elismerésének fontos témájához, továbbá tapintatosan figyelmeztette, hogy a vallása pogány és zsidó spirituális

elemek keveredése, ami nem vezetheti el az egyedüli, igaz Isten imádatához, mert Ő az igazság Lelke és kútforrása: „Az Isten lélek: és akik Őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják” (Jn 4:24). Más szavakkal, az igazi, üdvösségre vezető imádat nem a helytől függ, hanem az Úr Jézus Krisztus személyétől.

Erre az egyszerű, bűnös, könnyű erkölcsű nőre lett rábízva a magasrangú igazság, miszerint Jézus a régóta várt Messiás. Az Üdvözítő fokozatosan vezette el őt erre az igazságra, megtisztelvén azzal, hogy feltárta előtte a kilétét: „Én vagyok az [a Messiás], aki veled beszélek” (Jn 4:26). Mi se tegyünk különbséget az emberek között, amikor az evangéliumot hirdetjük! Szegényhez és gazdaghoz, magas és alacsony társadalmi réteghez tartozóhoz egyaránt el kell juttatnunk Isten üzenetét. Az effajta különbségek ne akadályozzanak minket a munkában, hiszen Krisztus sem ismert akadályt e tekintetben. Mindenki, akivel kapcsolatba lépünk, van egy közös nevező: a megbocsátás és a megváltás szükségessége.

A szamaritánusok bizonyágtétele (Jn 4:27–42)

A Jézus korabeli zsidó kultúrában, ha valaki vendégül fogadott valakit, az illetőnek kötelező módon viszonznia kellett a gesztusát. Ez két zsidó személy közt volt érvényes, ha egyikőjük szamaritánus volt, a szabályt nem alkalmazták. A jótékony gesztusok fogadása és viszonzása közelebb hozta egymáshoz az embereket, ezért ellenezték a zsidók ennek a gyakorlatnak az idegenekkel való alkalmazását. Jézus azonban átlépett a zsidó nemzetben uralkodó előítéleteken, mivel Ő minden társadalmi osztály és nép tagjainak megmentéséért jött szolgálni erre a földre. Egyáltalán miért is foglalkozott volna osztálykülönbségekkel, amikor a küldetése önnön életének feláldozása volt az egész emberiség üdvéért?

Jézus alkalmazta a kölcsönösség elvét a munkája során, segített, de el is fogadta a segítséget. Hatékony módja ez annak, hogy megerősítsen másokat a szolgálatukban, és megértesse velük, hogy értékesek és hasznosak a munkában. Mennyire eredményes volt ez a megközelítési mód a szamaritánus asszony esetében! Jézus mindössze vizet kért tőle, amely kérést a nő teljesíthette, majd Jézus viszonzta a gesztusát, felajánlván neki az Élet Vízét, amit egyedül tőle kaphat meg. Ezután az asszony hirdetni kezdte a saját közösségében a jó hírt, aminek eredményeként egy egész város eljött, hogy találkozzon Jézussal és higgyen benne.

A mi bizonyágtevéseinknek is ekképpen kellene terjednie, egyik embertől a másikig, míg egyre nagyobb és befolyásosabb közösség ismeri

meg a jó hírt. Jézus megnyílt mások előtt, és a sebezhetőségét sem rejtette el mások előtt. Közeledésre hívta az embereket, vágyott a törődésre, gondoskodásra. Ellen G. White-ot idézem: „Lázár otthonában Jézus gyakran talált nyugalmat. A Megváltónak nem volt saját otthona, barátainak, tanítványainak vendégszeretetétől függött. [...] Vágyott az emberi gyöngédségre, udvariasságra, érzelmekre” (uo., 524).

Befejezésül vegyük figyelembe a következő idézetet a Jézus és a Sirkárbéli szamaritánusok közti kölcsönösségről. Habár zsidó tanító volt, „elfogadta ennek a megvetett népnek a vendégszeretetét. Egy fedél alatt aludt, és egy asztalnál evett velük” (A nagy Orvos lábnyomán, 26. o.).

Gyakran kihívásnak tűnik a kölcsönösség gyakorlása bizonyágtevésünk során. Talán azért, mert részünk lehet Isten csodálatos igazságainak áldásaiban, hajlamosak vagyunk segíteni másokon, azt viszont már nem engedjük, hogy mások segítsenek rajtunk. Hatékonyabbak vagyunk, ha Krisztus példáját követve megalázkodunk, és nemcsak felajánljuk a segítségünket, hanem el is fogadjuk azt mások részéről.

Alkalmazás

- 1 Milyen akadályokba ütközünk az üdvösségünk útján a kapcsolataink téren, szomszédainkkal, munkatársainkkal, barátainkkal való viszonyunkban? Hogyan befolyásolják – amennyiben valóban befolyásolják – bizonyágtételünket a nyelvi, etnikai, kulturális vagy gazdasági különbségek? Hogyan segíthet Isten legyőznünk ezeket az akadályokat? Miben nyújthat hatalmas segítséget a Jézus példája? Ne feledd, hogy Jézus lemondott a tökéletes mennyről, hogy szembenézzen minden nehézséggel, bűnnel és bűnös gyakorlattal, mely megrontja az emberiséget!
- 2 Képzeld magad elé a következő szituációt: a gyülekezet tagjai nem akarnak evangelizációt tartani és hitbizonyosságot tenni, mivel attól tartanak, hogy az újonnan érkezettek megváltoztathatják az istentiszteleti gyakorlatot, amelyet már megszoktak. Mit tennél egy ilyen kihívás esetén?
- 3 Gondolj a kedvenc időtöltésedre, hobbidra! Megtörtént-e már, hogy anyyira belemerültél a tevékenységbe, hogy még enni is elfelejtettél? Krisztus samáriai nőnek tett bizonyága hogyan segíthet átlépnünk a kötelességek területéről az öröm területére?

További bizonyságok Jézusról

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Dániel 7:18; János 1:32-36; 3:25-36; 5:36-38;
6:51-71; 7:37-53

Alapige: „És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonszok”
(Jn 12:32).

Jézus megdöbbenő dolgokat mondott önmagáról, arról, hogy ki Ő, ki küldte és honnan jött. Rádadásul az általa végbevitt csodákkal és jelekkel még ezt *be is mutatta*. Sokan nyíltan kijelentették: „*A Krisztus, ha majd eljön, tehet-e több csodát annál, mint amennyit ő tett*” (Jn 7:31, ÚRK)?

Szavait olyan tettekkel támasztotta alá, amelyek bizonyították kijelentéseinek igaz voltát. A dráma kibontakozása során azonban megoszlás alakult ki az emberek között. A Bethesda tavánál fekvő beteg gyógyítása egyes vezetőkből haragot váltott ki. Kapernaumban az ötezer megvendégelését követő vita után a tömeg elfordult Jézustól. Lázár feltámasztása miatt egyesekben hit ébredt, az eset azonban másokban olyan ellenérzést szított, ami Jézus kihallgatásához és kivégzéséhez vezetett.

Ezen a héten olyan emberekre figyelünk, akik szemtanúi voltak Jézus csodáinak, és bizonytságot tettek róla. Mindegyik esetben megnyilatkozik valamelyik oldala annak, hogy ki is Jézus valójában – amelyet együtt nézve még teljesebb képet kapunk róla, a Messiásról.

A 2. tanulmány leírja, hogy Keresztelő János bizonyágtétele vezette Jézushoz az első tanítványokat: Andrást, Jánost, Pétert, Fülöpöt és Náthánaélt. Azt is gondolhatnánk, hogy ezek után Keresztelő János eltűnik a színről, de János evangéliumában még több alkalommal megjelenik.

1 Olvassuk el Jn 3:25-36 szakaszát! Keresztelő János mit mond önmagáról, Jézushoz viszonyítva?

Vita támadt Keresztelő János tanítványai és egy meg nem nevezett zsidó férfi között a tisztulási szertartásról, talán a keresztség hatását illetően (vö. Mk 1:4-5). Érdekes, hogy amikor Jánoshoz fordulnak a tanítványai, bizonyára a kérdés megoldása miatt, Jézust is szóba hozzák: „Az keresztel, és hozzá megy mindenki” (Jn 3:26). Nem nehéz a sorok között olvasni: a mesterükre gondolva, de maguk miatt is irigykedtek Jézusra.

János igen könnyen belemerülhetett volna az irigységbe, de nem tette, mert pontosan tudta, hogy mi a küldetése. Inkább emlékeztette a tanítványait, hogy ő sosem mondta magát Krisztusnak, ellenkezőleg! Azért jött, hogy a Messiásra mutasson, utat készítsen neki, bizonyóságot tegyen róla (Jn 1:6-8).

Az esküvő példáját hozza fel: Jézus a *vőlegény*, magát a *vőlegény barátjának* nevezi. A *menyasszony* Isten népe (vö. Ézs 62:1-5; Hós 2:15-22). János igazi nagyságát ezek a szavai mutatják: „Neki növekednie kell, nekem pedig egyre kisebbé kellennem” (Jn 3:30, ÚRK).

Jn 3:31-36 szakaszában folytatja az összehasonlítást Jézus és önmaga között, rámutatva, hogy a Messiás nagyobb, mint a hírnöke. János szavai Jézusra mutattak, és ez ismét kiemeli a bizonyágtétel, tanúság fogalmát. Akik elfogadják ezt a bizonyágtételt és hisznek Jézusban, azoknak örök életük van, akik pedig nem fogadják el, azok Isten haragja alatt maradnak. Ezt mondja a szöveg. Isten szereti a világot, elküldte a Fiát a megváltásért (Jn 3:16-17), de akik visszautasítják a felajánlott ajándékot, azoknak meg kell fizetniük a saját bűneik büntetését, ami az örök halál.

Hogyan sajátíthatjuk el az alázat leckéjét úgy Isten, mint az emberek előtt? Keresztelő János példájából mit tanulhatunk az alázatos lelkületről?

2 Olvassuk el Jn 1:32-36 verseit! Mit mondott Keresztelő János Jézusról, ami- re az emberek nem számítottak a régen várt Messiással kapcsolatban?

A zsidók várták, hogy eljön a Messiás, és megszabadítja őket Róma uralma alól. A régóta elnyomás alatt élő nép szívében az a hit élt, hogy a Messiás eltörli Róma hatalmát, őket pedig nagy és hatalmas nemzetté teszi. Azonban az emberek többsége valószínűleg félreértette, amikor János ezt mondta: „*az Isten Báránya*” (ÚRK) – ami pontosan engesztelő halálára mutatott. Valószínűleg fogalmuk sem volt róla, hogy miről beszélt.

János tehát az evangéliumával meg akarta változtatni az emberekben élő képet a Messiásról, hogy felismerjék Jézusban az eljövendő Királyra és tevékenységére vonatkozó próféciaák teljesedését. Nem politikai és katonai vezetőként érkezik, hanem azért, hogy áldozatul adja magát a világ bűneiért. Ez volt a szándéka. Csak ezek után, amikor minden véget ér, jön majd el az utolsó, örök ország (lásd Dán 7:18).

„Amikor János a keresztségekor Jézusra mutatott mint Isten Bárányára, a Messiás munkája új megvilágításba került. A próféta gondolatai Ézsaiás szavaira terelődtek: »*Mint bárány, mely mészárszékre vitetik*« (Ézs 53:7)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 105. o.).

Keresztelő János ezt mondta Jn 1:31 versében: „*Én nem ismertem őt*”. Akkor honnan tudta, hogy Jézus a Messiás? A válasz az, hogy az Úr, aki elküldte, korábban kijelentette neki: „*Akire látod a Lelket leszállni és rajta megnyugodni, ő az, aki Szentlélekkel keresztel. És én láttam, és bizonyosságot tettem róla, hogy ő az Isten Fia*” (Jn 1:33-34, ÚRK). Más szóval: Isten kinyilatkoztatta Jánosnak, hogy Jézus a Messiás.

„*Krisztus Isten ereje és Isten bölcsessége*” (1Kor 1:24, ÚRK). A Szentlélek meggyőző hatalma által Istentől származik az az ismeret, hogy Jézus a Krisztus. Ez a téma gyakran előkerül Jánosnál. Az üdvösség nem világi filozófiából, tudományból, sem magasabb rendű tanulmányokból származik, hanem csakis Istentől jön, ha az ember hittel és engedelmesen átadja szívét Jézusnak.

Honnan tudhatnánk az igazságot arról, hogy Jézus az engesztelő áldozat, ha Isten nem jelentette volna ki? Miért annyira fontos tehát ismerni a Bibliát, a Jézusról szóló tanítást?

A 2. tanulmányban foglalkoztunk János evangéliuma 6. fejezetében az ötezer megvendégelésével, de a történet végével nem. Erre most kerítünk sort.

3 Olvassuk el Jn 6:51-71 szakaszát! Jézus szavai szerint mit nem tudtak elfogadni az emberek?

Miután az emberek jóllaktak a csoda folytán Jézustól kapott étellel, készen álltak királlyá koronázni Őt (Jn 6:1-15). Később azonban, amikor a kapernaumi zsinagógában szólt hozzájuk, a csoda lelki jelentőségét magyarázta: „*Én vagyok az élet kenyere*” (Jn 6:35, ÚRK). Majd pedig tovább részletezte, hogy a teste a kenyér, amit a világ életéért ad oda (Jn 6:51).

Jézusnak ez a kijelentése felnyitotta az emberek szemét arra, hogy Ő nem lesz a földi királyuk. Nem illett bele a földi gondolkodás formálta keretekbe. Elutasították a megtérést, ami megváltoztatta volna a gondolkozásukat, hogy felismerjék és elfogadják Jézust Messiásnak. Ekkor sok tanítványa elhagyta (Jn 6:66).

Emberileg nézve ez nehéz lehetett Jézus számára. A tömeg elismerése jóleső érzést kelt. Ki ne akarná, hogy szeressék? Azt pedig természetes módon szomorú látni, ha sokan elpártolnak az embertől és megkérdőjelezzik az elveit. Miután sokan elfordultak tőle, Jézus megkérdezte tanítványai belső körétől, a tizenkettőtől, hogy ők is el akarják-e hagyni.

Péterből ekkor fakadt ki a bámulatra méltó hitvallás, ami újabb tanúságtétel volt Jézus személye és szerepe mellett: „*Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad. És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia*” (Jn 6:68-69).

A tanítványok pár éve már Jézussal voltak, együtt utaztak vele, látták a csodáit, hallották a prédikációit. Tapasztalatból tudták, hogy senki nincs, aki hozzá fogható volna. Meggyőződtek róla, hogy ha mégoly furcsa is némely helyzet, Ő a Messiás, pedig sok mindent félre is értettek eljövételének célját illetően. Csak Jézus halála és feltámadása után kezdtek megérteni, hogy miért jött.

Mit tanulhatunk ebből a történetből arról, hogy a többség általában téved? Miért kell ezt észben tartanunk, főként hitünk kevésbé népszerű elemei tekintetében?

János evangéliuma kezdetén azt olvassuk, hogy az *Ige (logosz) Istennel* volt, vagyis az Atya Istennel (Jn 1:1). Miután az Ige testté lett, a Lélek bizonyágot tett róla, amikor megnyugodott Jézuson a keresztségekor (Jn 1:32-34). Majd földi szolgálata során az Atya is bizonyágot tett róla.

4 Olvassuk el Jn 5:36-38 verseit! Mit mond itt Jézus az Atyáról?

Jézus az Atyához kapcsolja az általa végbevitt tetteket és csodákat. Egyértelműen kijelenti, hogy az Atya küldte el, és bizonyágot is tett róla.

5 Olvassuk el Mt 3:17, 17:5, Mk 1:11 és Lk 3:22 verseit (lásd még 2Pt 1:17-18)! Mit mondott az Atya Jézusról?

Jézus keresztségekor az Atya és a Lélek csatlakozott a Fiúhoz, hogy kiemeljék ezt a fontos alkalmat: szolgálatának kezdetét. Az Atya kijelentette, hogy Jézus a szeretett Fia, akiben gyönyörködik. Majd szolgálatának egy kritikus idején újból megszólalt, akkor úgy, ahogyan feljegyezi *János evangéliuma*.

Jézus szolgálatának végső napjaiban az események kicsúcsosodtak. A vallási vezetők képtelenek voltak megállítani Jézust (lásd Jn 12:19), ezért a halálát kívánták, jobban, mint valaha. A tömegek lelkesedése túláradó volt, főleg miután mind több és több ember kezdte követni Jézust, hallva azoknak a bizonyágtételét, akik tanúi voltak Lázár feltámasztásának (Jn 12:17-18). Még az ünnepre érkező görögök is látni akarták.

Jézus így szólt: „*Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet!*” Erre az Atya ismét megszólalt a mennyből: „*Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem*” (Jn 12:28).

Amint már szó esett róla, Jézus dicsőségének órája a kereszt. Az Atya bizonyágtétele Jézusról rámutat Isten Bárányának a világ bűneiért hozott nagy áldozatára. Ekkor tetőzött Jézus földi szolgálata. Értünk vállalt halálával megfizette bűneink teljes büntetését, hogy a belé vetett hit által nekünk ne kelljen azt elszenvednünk.

„Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállta Jézus és kiálta, mondván: *Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyék. Aki hisz énbenem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsőjéből*” (Jn 7:37-38).

János számos alkalommal feljegyezte, amint Jézus bátor kijelentéseket tett önmagára vonatkozóan, arról, hogy ki Ő és miért jött.

Az előbbi idézet Jn 7:37-38 verseiből újabb példája annak, hogy mit állított magáról és arról, amit azokért tesz, akik hozzá mennek. Ezek is megdöbbentő kijelentések voltak.

6 A tömegből sokan hogyan reagáltak, amikor Jézus a zsidókhoz szólt a sátoros ünnepen (Jn 7:37-53)?

Néhányan azt mondták, hogy Ő az a próféta, akiről régen jövendölt Mózes (lásd 5Móz 18:15-19). Mások azt gondolták, hogy Jézus a Krisztus. Viszont voltak, akik erre azzal érveltek, hogy nem Galileából jön a Messiás, Dávid házából kell származnia, Betlehemben kell megszületnie – mindez igaz is volt Jézusra (vö. Máté 1-2. fejezet), bár úgy tűnt, hogy ezt sokan nem tudták.

Még azokat is lenyűgözte Jézus és a választékos beszéde, akik azért mentek, hogy elfogják. A farizeusok rákérdeztek: „*Vajon hitt-e benne valaki a főemberek vagy a farizeusok közül*” (Jn 7:48, ÚRK)? A farizeusoknak ez a kérdése újabb alkalmat adott Jánosnak arra, hogy ismét említést tegyen Nikodémusról, aki a Jézussal való találkozás után menteni próbálta Őt az ármánykodásuktól. „*Vajon a mi törvényünk elítéli-e az embert, mielőtt ki nem hallgatja, és meg nem tudja, hogy mit tett*” (Jn 7:51, ÚRK)?

Vajon elfogadta valaha Nikodémus, hogy Jézus a Messiás? Ebből a jelenetből ugyan ez nem igazolható, de ha hozzávesszük a Jézus halála utáni tettét (lásd Jn 19:39-40), a Biblia szilárd bizonyítékot szolgáltat arra, hogy Nikodémus valóban hitre jutott Jézusban.

Tehát a farizeusok kérdésére a válasz az, hogy *igen, az egyik farizeus valóban hitt Jézusban*.

Mit mondtak a vezetők Jn 7:49 versében, ami tanúsította, mennyire megvetették a Jézust követő tömeget? Milyen tanulságot szűrhetünk le ebből?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „A galileai válság” (319–330. o.) és „A külső udvarban” (525–530. o.) c. fejezetei

„»Kihez mehetnénk« (Jn 6:68)? Izrael tanítói a formalizmus rabjai voltak. A farizeusok és a szadduceusok szüntelen vitában álltak. Elhagyni Jézust annyit jelentett, mint a rítusokhoz, ceremóniákhoz mereven ragaszkodó, becsvágyó emberek közé kerülni, akik a maguk dicsőségét keresték. A tanítványok több békét, örömet éreztek, mint annak előtte bármikor, amióta elfogadták Krisztust. Hogyan mehettek volna vissza azokhoz, akik megvetették és üldözték a bűnösök Barátját? Régóta várták a Messiást, most eljött, nem fordulhattak el tőle azokhoz, akik életére törnek, és őket is üldözik, amiért követik Őt.

»Kihez mehetnénk« (Jn 6:68)? Nem mehetek Krisztus tanításától, a szeretet és irgalmasság leckéitől a hitetlenség sötétjébe, a világ gonoszságához. Miközben sokan hagyták el a Megváltót, akik látták csodálatos műveit, Péter kifejezte a tanítványok hitét: »Te vagy a Krisztus« (Jn 6:69). E horgony elvesztésének a gondolata is félelemmel, fájdalommal töltötte el lelküket. Nélkülözni a Megváltót annyi, mint sötét, viharos tengeren hanyódni” (*Jézus élete*, 329. o.).

**Naponkénti tanulmányozásra: János 21 – Cselekedetek 6;
Jézushoz vezető út, 6. fejezet**

1. Miről mondta Jézus, hogy „nem a ti dolgotok tudni...”?

2. A nap mely órájában töltetett ki a Szentlélek?

3. Miért nem találtak az előjárók semmilyen módot arra, hogy megbüntessék a tanítványokat?

4. Mit állítottak egyesek hazug módon Istvánról?

5. Sokszor arra várunk, hogy érezzük: bűneink megbocsáttattak és megtisztultunk. Ellen White szerint mit kell tennünk ehelyett? _____

Általános áttekintés

E heti tanulmányunk során folytatjuk Keresztelő János bizonyágtételének elemzését. János lelki látása tiszta volt, nem kételkedett Krisztus azonosságában, és minden adódó alkalommal elmondta, hogy Jézus az Isten Fia, a beteljesedett jövendölés testet öltése. Nem volt politikus, aki a saját érdekeit tartja szem előtt, nem törekedett a tömegek tetszésének elnyerésére, hanem teljesen az Isten országáról felfedezett igazságnak szentelte életét, függetlenül attól, hogy a többség elfogadta-e vagy sem az üzenetét. Eltökélt volt, hogy ha kell, akár egyedül is megvédi ezt az igazságot, amelyről meg volt győződve, hogy Istentől származott. Az igazság megosztja az embereket: vannak, akik nyitott elmével és alázatos szívvel elfogadják, de sajnos sokan megtagadják Isten üdvöztető üzenetét.

Magyarázat

Keresztelő János lelki alázata

Keresztelő János nem tűnt el azonnal és teljesen a történelem színpadáról, miután betöltötte létfontosságú és profetikus szerepét: a Messiás útkészítője volt. Életét teljesen alárendelte Krisztus küldetésének, semmi nem állíthatta meg őt ebben a munkában, csak a börtön és a vértanúság. Velejéig elkötelezettje volt Krisztus ügyének, példamutatása legyen ihletforrás számunkra is, hogy hozzá hasonlóan kitartsunk küldetésünkben.

Hűsége rendíthetetlen volt, de tisztában volt a korlátaival és a szerepével a Krisztussal való viszonyában. A valós helyzetfelismerés és az alázat kizárja a féltékenységet és a versenyszellemet. János világosan kijelentette: „Nem vagyok én a Krisztus” (Jn 3:28). Az emberek figyelmét önmagáról Jézusra, a „Völegényre” irányította, akit a barátjaként szolgált, s a társasága örömmel töltötte el.

Krisztus a mennyből érkezett, az Atya kebléről, élő szavai pedig örök élet kútforrása minden hívőnek. János, a szeretett tanítvány egykori mesterét, az alázatos szívű Keresztelő Jánost idézi, aki ekképpen jellemezte magát Krisztus vonatkozásában: „Annak növekednie kell, nékem pedig alább szállanom” (Jn 3:30). Krisztus felmagasztalása és az én meg-alázkodása – ez a helyes sorrend.

Nem lehetünk igazán alázatosak, ha Krisztus nem növekszik az életünkben; egyedül Ő szállíthatja le az énünket szívünk trónjáról, csakis

Ő feszítheti meg az énünket. Természetesen Sátán megpróbálja fordított sorrendben bemutatni János 3:30 versének elemeit: arra bátorítja az embereket, hogy előbb alázkodjanak meg (cselekedetekre serkenti e tekintetben), és majd csak ezután tapasztalják meg Isten kegyelmének növekedését az életükben. Ez azonban lelkileg lehetetlen vállalkozás, mivel egyedül a szívünket uraló Krisztus ereje győzhet az énünk felett. Más szavakkal, a szekeret nem a lovak elé, hanem mögé kötjük be.

Volt egyszer egy 12 éves kisfiú, aki tiszta szívből szerette Jézust, és boldoggá tette, ha énekelhetett róla. Gyakran imádkozott azért, hogy a Megváltó költözzön a szívébe, és hitte is, hogy mindez megvalósul, csak azt nem értette, hogy a hatalmas Jézus hogy férhet el az ő kicsiny testében. Az édesapja nem tudott kielégítő választ adni az értetlenségére, ezért a fiú önmaga válaszolta meg a kérdést: „A testem parányi a hatalmas Jézushoz képest, ezért nem férhet el a szívemben, kicsordul belőle!”

Mennyire lenyűgöző szemléltetése ez a keresztyén bizonyágtevésnek! Mi az, ami kicsordul belőlünk, amikor kapcsolatba lépünk az emberekkel? Mi magunk, vagy az Üdvözítőnk? Jézus vágyik arra, hogy elfoglalja szívünk trónját, és megmentő kegyelmével betöltse lelkünket.

Új értelmezés a Messiásról (Jn 1:32–36)

Keresztelő János kiemelte Krisztus lelki országának célját: a lelki megújulás és az emberi szív átadása Istennek. Keresztelő János üzenete ellent mondott a zsidók Messiásra vonatkozó elvárásainak: nem vették figyelembe a szenvedésnek elébe néző Megmentőről szóló bibliai próféciákat, ezzel szemben egy erős király megjelenését várták, aki majd felszabadítja a nemzetet a római elnyomás alól, és az egész világra kiterjeszti az uralmát.

Ha figyelmesen elemezzük János 1:32–36 szakaszát, láthatjuk, hogy Keresztelő János újfent emlékeztette zsidó honfitársait a Messiás lelki természetére. Gondoljunk csak arra, hogy János mekkora jelentőséget tulajdonított a Szentlélek munkájának! Isten Lelke alászállt, megnyugodott Jézuson, és erőt adott Keresztelő Jánosnak ahhoz, hogy a Messiásban hívőket megkeresztelje. Figyeljük meg továbbá, hogy János miként hangsúlyozza az Isten Fiaként azonosított Jézus örök identitását, valamint azt, hogy Ő az áldozat, „az Isten Báránya”, aki kiszabadítja a népet a bűn rabságából.

János Messiásra vonatkozó bejelentése újra igazolja: szükségünk van arra, hogy ne a mulandó földi, hanem az örökkévaló dolgokra összpön-

tosítsunk. Mindaz, amit magunk körül látunk, még a legnagyobb birodalmak is, mind elmúlnak, de a lelki természetű dolgok örökké fennmaradnak. Járjunk Ábrahám atyánk nyomdokaiban, aki „várja vala az alappal bíró várost, melynek építője és alkotója az Isten” (Zsid 11:10). Az „alapok” fogalma Isten ígéreteinek állandóságát hangsúlyozza, mely elmentésben állt a pátériárka nomád életének mulandó természetével.

Elfogadás és elutasítás (Jn 6:51–71)

Az ötezer ember megvendégelésének csodája után a sokaságot hirtelen hatalmába kerítette a lázas vágy, hogy Jézust mielőbb Izrael királyaként megkoronázzák. Jézusban azonban semmiféle politikai ambíció nem volt, nem vágyott népszerűsége, és a többség nyilvános véleménye sem befolyásolta. Más célok vezérelték. Országát az emberi szívekben szeretne volna megalapozni. Kortársai megpróbálták rávenni, hogy teljesítse politikai vágyálmukat, de Jézus visszahúzódott, kettesben akart lenni mennyei Atyjával.

Az emberek a saját feltételeik szerint kívánták elfogadni Jézust, holott a Megváltó feltételeit kellett volna figyelembe venniük. Végül elutasították, mert az azonnalira és az időlegesre összpontosítottak. Lelki szemekkel nem látták az Isten országának örök és emberi szemmel láthatatlan valóságai által alkotott teljes képet. A megtéretlen emberi szív hajlamos elutasítani mindazt, ami nem illik előre kialakított, régóta táplált felfogásához. Az emberek annyira megszállottan ragaszkodtak a fizikai kenyerükhöz, hogy észre sem vették: Jézus lelki kenyeret kínált fel nekik, amire kétségbeesett szükségük volt üdvösségük elnyeréséhez.

Jézus mennyből jött lelki kenyérként ajánlotta fel önmagát az embereknek, hogy soha többé ne éhezzenek. Hasonlóképpen a samaritánus asszonynak is az Élet Vizeként ajánlotta fel magát, hogy soha többé ne szomjazzon meg. A tizenkettőn kívül számos más tanítvány esetében Jézus szeretetteljes próbálkozásai az isteni igazság világosságának elfogadtatására sikertelennek bizonyultak, szívüket megkeményítve elutasították üzenetét. Ahelyett, hogy megpróbálták volna megérteni és hittel elfogadni, különbnél külön kifogásokat találtak: „Kemény beszéd ez; ki hallgathatja Őt?” (Jn 6:60), következésképpen „ettől fogva sokan visszavonulának az ő tanítványai közül, és nem járnak vala többé ő vele” (Jn 6:66).

Abban a pillanatban Jézus ránézett a megmaradt tizenkét tanítványára, és megkérdezte tőlük: „Vajon ti is el akartok-e menni?” (Jn 6:67).

Ekkor Péter, a csoport szószólója mély, Lélektől ihletett választ adott Mesterének: „Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad!” (Jn 6:68). Vessük az eszünkbe ezeket a szavakat! Nincs senki Jézuson kívül, aki üdvösséget szerezhet nekünk!

Az Atya bizonyágtétele (Jn 5:36-38)

Keresztelő János többször is bizonyóságot tett a mennyből küldött Messiásra vonatkozó igazságról, de kétségtelen, hogy az Atya- és a Szentlélek-Isten bizonyágtétele a legerősebb bizonyágtevés a Fiúról. Jézus keresztségekor az Istenség mindhárom tagja jelen volt. Az Atya ezt mondta: „Ez amaz én szerelmes Fiam, akiben gyönyörködöm” (Mt 3:17). Akkor és ott „az egek megnyilatkozásának néki [Jézusnak], és Ő látá az Istennek Lelkét alájönni mint egy galambot, és ő reá szállani” (Mt 3:16).

Semmi mást nem tehetett vagy mondhatott volna Jézus, hogy meggyőzze a vele szemben állókat azon túl, ami a keresztsége napján elhangzott vagy történt. Mi több, a köztiszteletnek örvendő Keresztelő János is megerősítette a menny bizonyágtételének való voltát. De akkor Krisztus ellenfelei miért nem hittek az Atya és a Szentlélek látható és hallható bizonyágtételének? Miért nem hittek az erőteljes isteni cselekedeteknek és beszédnek?

Lázár feltámadásának rendíthetetlen bizonyítéka meg kellett volna, hogy győzze a zsidó vezetőket arról, hogy Jézus az igazi Messiás, a szívüket kitöltő sötétség miatt azonban nem láthatták meg Isten igazságának mindent beragyogó fényét. Egyértelmű bizonyítékok álltak rendelkezésükre, mégsem hittek. A szadduceusokkal állandó vitában álló farizeusok ekkor egyesítették erejüket, hogy halálra ítéljék Jézust. Röviddel ezután így imádkozott a Messiás: „Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet!” (Jn 12:28). És az Atya hangja bizonyóságot tett Krisztus keresztáldozatára vonatkozóan: „Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem” (Jn 12:28).

A sokaság bizonyágtevése (Jn 7:37-53)

Miután az egyszerű emberek látták magasztos cselekedeteit, sokan hittek Jézusban, és nem csak zsidók voltak közöttük. Jézus nagy népszerűségnek örvendett a tanulatlan, képzetlen emberek sorában, akik viszont sokkal nyitottabbak voltak az üzenet befogadására, mint a művelt, írástudó réteg. Az előljárók gyilkos féltékenysége a tetőpontjára hágott. Határozottan elutasították a hitet, bármilyen emberi vagy isteni bizonyítékkal is szembesültek.

Alkalmazás

- 1 Napjaink vezérszava az énközpontúság és az önérvényesítés, János azonban tisztában volt a saját személyét, szerepét és küldetését illetően. Soha, semmilyen módon nem próbált meg felülkerekedni Jézuson, nem vágyott a pozíciójára; nem zavarta, ha háttérbe kellett vonulnia, hogy az igazi Világosság még erősebben ragyoghasson. Mi a helyes magatartás a részünkről, amikor a mások általi elismerésünkről van szó? Mit szűrünk le abból a kijelentésből, hogy Jézusnak növekednie kell, nekünk pedig „alább szállanunk”?
- 2 Hogyan alkalmazod a mindennapi életben a következő ihletett tanácsot: „Ami az étel a testnek, annak kell lennie Krisztusnak a lélek számára. Az étel nem segít rajtunk, csak ha megesszük, és ha lényünk részévé válik. [...] Vele kell táplálkoznunk, be kell fogadnunk Őt a szívünkbe, és így az Ő élete a mi életünké válik” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 389. o.).
- 3 Hogyan tehetünk szert erkölcsi tartásra az igazság megvédése érdekében, amikor társadalmi nyomás nehezedik ránk, vagy veszélyben a népszerűségünk? A Bibliából tudjuk, hogy nem mindig a többségnek van igaza. Az a tény, hogy Isten támogatását élvezzük, és az igazság oldalán állunk, hogyan tehet minket többséggé, jóllehet kisebbségben vagyunk?

Boldogok, akik hisznek

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 1Mózes 12:3; Dániel 2; 7; János 8:54-58; 12:1-8;
19:4-22; 20:19-31; Róma 4:1-5

Alapige: „Monda néki Jézus: Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, akik nem látnak és hisznek” (Jn 20:29).

János az evangéliumában egymástól különböző, eltérő háttérű embereket sorakoztat fel, akiknek más volt a hite, a tapasztalata, de mindannyian bizonyosságot tettek Jézus kilétéről.

„Ímé az Isten Báránya” (Jn 1:36)! „Megtaláltuk a Messiást” (Jn 1:42). „Aki felől írt Mózes... megtaláltuk” (Jn 1:46). „Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy az Izráel Királya” (Jn 1:50)! „Vajon nem ez a Krisztus” (Jn 4:29, ÚRK)? „...magunk is hallottuk, és tudjuk, hogy bizonynyal ő a világ üdvözítője” (Jn 4:42, ÚRK). „Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad” (Jn 6:68). „Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, akinek el kellett jönnie a világra” (Jn 11:27, ÚRK). „...noha vak voltam, most látok” (Jn 9:25). „Ímhol a ti királyok” (Jn 19:14)! „...én nem találok bűnt öbenne” (Jn 19:6). „Én Uram és én Istenem” (Jn 20:28)!

Kik voltak ezek az emberek? Miért tettek ilyen bizonyosságot Jézusról?

Jézus nem riadt vissza attól, hogy kijelentse, ki Ő, vagy hogy tanúkat nevezzen meg, akik bizonytságot tesznek róla, akár olyanokat is, akik már régen elmentek, mint például Ábrahám. „Ábrahám, a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is és örült” (Jn 8:56).

1 Miért volt Ábrahám bizonyágtétele olyan fontos, hogy János evangéliumába is bekerült (1Móz 12:3; 18:16-18; 26:4; Mt 1:1; ApCsel 3:25)?

„Az előkép és az ígéret útján Isten »előre hirdette... az evangéliumot Ábrahámnak« (Gal 3:8, új prot. ford.). A pátriárka hite az eljövendő Messiásra összpontosult. Ezt mondta Krisztus a zsidóknak: »Ábrahám, a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is és örült« (Jn 8:56). Az Izsák helyett feláldozott kos jelképezte Isten Fiát, aki később meghalt helyettünk. Amikor Isten az embert a törvény áthágása miatt halálra ítélte, az Atya Fiára tekintett, és ezt mondta a bűnösnek: »Élj: találtam váltságot«” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 120. o.)!

Ábrahám volt a zsidó nép atyja. Ő kapta az ígéretet, hogy rajta keresztül minden nép áldást nyer. Ez az áldás az ő vérvonalából született Messiás által érkezett el.

Ábrahám azoknak is az atyja lett, akik hittel válaszolnak Istennek (Zsid 11:8, 17-19). Amikor kész lett volna feláldozni a fiát, Izsákot (1Mózes 22. fejezet), az ígéret gyermekét, nem csupán hite tanújelét adta, hanem a megváltási tervbe is bepillantást engedett.

Jézus kijelentette: „Ábrahám, a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is és örült” (Jn 8:56), amire a vezetők így feleltek: „Még ötven esztendősen nem vagy, és Ábrahámot láttad” (Jn 8:57)? Meglepő volt Jézus válasza: „Bizony, bizony mondom néktek: Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok” (Jn 8:58). Jézus szavai arra emlékeztettek, amit Isten Mózesnek mondott az égő csipkebokornál. Valójában kijelentette, hogy Ő Isten, akinek élete van önmagában. A vezetők minden kétséget kizáróan értették, hogy mire utalt, mert „köveket ragadtak, hogy rádobálják” (Jn 8:59, ÚRK).

Olvassuk el Róm 4:1-5 szakaszát! Hogyan világítja meg Pál az egyedül hit által, nem pedig a törvény cselekedeteiből való megváltás igazságát Ábrahám történetével? Miért mondjuk Ábrahámot a hívők atyjának?

Hat nappal a páska előtt Jézus meglátogatta Máriát, Mártát és a bátyjukat, Lázárt, akit korábban feltámasztott. Jézus tiszteletére, köszönetképpen Simon vacsorát adott, mert kigyógyította a leprából. Márta a fel szolgálásban segített, Lázár pedig a többi vendéggel ült az asztalnál (Jn 12:1-8).

2 Mi a jelentősége Mária tettének? Hogyan tanúsította, hogy ki Jézus valójában (Jn 12:1-3)?

Rendkívül drága volt az az olaj, nagyjából egy munkásember egy éves keresetével egyenlő értékű. Mária bizonyára az Üdvözítő iránti hálája kifejezéséül vette ezt ajándékba, mert megbocsátotta a bűneit és feltámasztotta a testvérét. Azt tervezte, hogy az olajat majd Jézus temetésekor használják fel. Később úgy hallotta, hogy hamarosan felkenik királynak, ezért ő szeretett volna az első lenni, aki a tiszteletét lerója.

Mária bizonyára nem akarta, hogy mindenki felfigyeljen az ajándékára, János azonban megjegyzi: „*A ház pedig megtelt a kenet illatával*” (Jn 12:3, ÚRK). Júdás azonnal megszidta, arra hivatkozva, hogy el kellett volna adni az olajat, az árából pedig a szegényeket lehetett volna támogatni. Jézus sietve megnyugtatta Máriát: „*Hagyj békét neki... Mert szegények mindenkor lesznek veletek, én pedig nem leszek mindig veletek*” (Jn 12:7-8, ÚRK).

Újból és újból felbukkan az evangéliumban az a téma, hogy Jézus látja, mi van az emberek szívében (Jn 2:24-25; 6:70-71; 13:11; 16:19). Ebben az esetben, Simon vacsoráján pontosan tudta, hogy Júdás mire gondolt. János rámutatott, hogy Júdás nem volt más, mint egy önző tolvaj (Jn 12:6).

„A jóillatú kenetet, melyet Mária a Megváltó holttestére szándékozott kenni, az élő alakra önthette. A temetéskor annak édessége csak a sírboltot járhatta volna át, most azonban Jézus szívét töltötte be a bizonyossággal, hogy hisz benne és szereti Őt... Amikor azután Jézus nagy próbatételének sötétjébe szállt le, magával vitte ennek a cselekedetnek az emléket: annak a szeretetnek a zsenéjét, melyet majd megváltottaitól fog kapni mindörökké” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 471. o.).

Jézus pontosan tudta, mi volt Mária, illetve Júdás szívében. A mi szívünkbe is belelát. Miért van tehát szükségünk arra, hogy Krisztus legyen az igazságunk, Ő formáljon át bennünket és fedezze el a bűneinket?

János újból és újból feljegyzi: a vallási vezetők megkísérelték elfogni Jézust, hogy kihallgassák és halálra ítéljék. *János evangéliumának* egyik témája, amit gyakran Jézus jelent ki, hogy még nem jött el az Ő ideje vagy órája – ami alatt a keresztre feszítése idejét értette (Jn 2:4; 7:6, 8, 30; 12:7, 23, 27; 13:1; 17:1).

Ekkor azonban eljött az óra. Jézust elfogták a Gecsemáné kertben, először Annás, azután Kajafás, a főpap elé vitték, majd pedig kétszer is Pilátus elé.

János számos szemtanúra hivatkozott, különböző rendű és rangú emberekre, hogy igazolják: Jézus a Krisztus. Ezek után Pilátust, a Jézust kihallgató kormányzót is idézi, ami azért különösen fontos, mert Pilátus római volt, ráadásul kormányzó és bíró, míg az eddigi tanúk többsége zsidó átlagember.

3 Hogyan kapcsolódik *János evangéliumának* témájához a Pilátus által meghozott ítélet (Jn 18:38; 19:4-22)?

Jézust pénteken kora reggel vitték Pilátus elé (Jn 18:28), aki hamar el akarta ítélni, de Jézus magatartása felkeltette a figyelmét. Alaposan kikérdezte, és hallotta a válaszát: „*Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonysgot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra*” (Jn 18:37).

A kormányzó ugyan végül halálra ítélte Jézust, de háromszor is kijelentette, hogy ártatlannak találja (Jn 18:38; 19:4, 6), a keresztfőle pedig ezt a feliratot tetette: „*A NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA*” (Jn 19:19), ezzel zárta le a bizonyágtételét Jézusról. Tanúsította az ártatlanságát, de halálra ítélte!

Pilátus előtt állt maga az Igazság – a tömeg nyomásának engedve mégis halálra ítélte Jézust! Tragikus példája ez annak, hogy mi történik, ha az ember nem hallgat arra, ami a lelkiismerete és a szíve szerint helyes!

Milyen veszélyekkel jár, ha a közhangulatnak, a nyomásnak engedve nem azt tesszük, amit helyesnek gondolunk? Pilátus példája alapján mi ebből a tanulság?

4 Olvassuk el Jn 20:19-31 verseit! Mit tanulhatunk Tamás történetéből a hitről és a kételyekről? Mi volt Tamás fő hibája?

Feltámadása után Krisztus megjelent a tanítványainak, akik bezárkóztak egy szobába, mert féltek. Tamás nem volt velük. Később értesült Jézus feltámadásáról a többi tanítványtól, de kétségbeesésében nem hitte el a hallottakat, mert az nem illett a képbe, amit Isten országáról kialakított magában. Talán azon is eltűnődött, hogy vajon Jézus miért az ő távollétében jelent volna meg a többieknek.

„Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem teszem ujjamat a szegek helyére, és kezemmel nem érintem meg az oldalát, semmiképpen el nem hiszem” (Jn 20:25, ÚRK) – mondta Tamás.

Mintha feltételt akart volna szabni a hitének. János evangéliumában újból és újból megjelenik ez a fajta viszonyulás a hithez. Nikodémus így válaszolt Jézusnak: *„De hogyan születhetik az ember, ha vén”* (Jn 3:4, ÚRK)? A samaritánus asszony megkérdezte: *„Uram, nincs mivel merítened, és a kút mély: hol vennéd az élő vizet?”* (Jn 4:11)? A kenyérrel és a hallal jóllakott tömeg ezt kérdezte: *„Micsoda jelt mutatsz tehát te?”* (Jn 6:30)?

János evangéliuma a „hiszem, ha látom” hozzáállással helyezkedik szembe. Amikor Jézus a feltámadása után találkozott Tamással, hívta, hogy menjen közelebb, nézze meg és érintse meg feltámadott testét, majd hozzátette: *„Boldogok, akik nem látnak és hisznek”* (Jn 20:29).

„Isten sohasem kívánja tőlünk, hogy valamit elhiggyünk, mielőtt elégendő bizonyítékot adna, amelyre hitünket alapozhatjuk. Számos bizonyosság szól az értelmünkhöz Isten létezéséről, jelleméről és Igéjének igaz voltáról. Ám Isten a kételkedés lehetőségét nem távolította el. Mert a hitünknek nem demonstráción, hanem bizonyítékon kell alapulnia” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 78. o.).

Isten Igéje, a teremtés és a személyes tapasztalataink által Isten felfoghatatlanul sok bizonyóságot adott ahhoz, hogy hinni tudjunk Jézusban.

Mit felelnél, ha valaki megkérdezné, hogy miért hiszel Jézusban?

János újabb és újabb tanúkat nevez meg Jézus mellett, amivel az a célja, hogy elfogadjuk a lehangoló bizonytságot: *„Sok más jelt is tett Jézus a tanítványok szeme láttára, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben. Ezek pedig azért íratlak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és ebben a hitben életetek legyen az ő nevében”* (Jn 20:30-31, ÚRK). Képzeljük el, hogy ott vagyunk személyesen, és látjuk, ahogy Jézus csodákat tesz! Valószínűleg hinnénk, nem igaz? Legalábbis szeretnénk így gondolni. Viszont bizonyos szempontból nekünk még több okunk van hinni Jézusban, mint azoknak, akik ténylegesen látták a csodáit. Miért?

5 Nevezzünk meg a hitünket alátámasztó dolgokat, amelyeket ma tudunk, de a Jézus korában élők még nem tudhattak! Lásd pl. Mt 24:2, 6-8, 14!

Nemcsak János evangéliumának magával ragadó beszámolójából ismerhetjük ezeket a dolgokat, hanem megvan az az előnyünk is, hogy mi már látjuk a teljeseését azoknak a jövődöléseknek, amelyeket Jézus és a bibliai írók tettek, mint pl. ami a templom lerombolására (Mt 24:2), az evangélium világszéles terjedésére (Mt 24:14), a nagy szakadásra (2Thessz 2:3) és a világ szenvedéseire, bűnös állapotára (Mt 24:6-8) vonatkozik. Jézus élete és szolgálata idején a követői kicsiny, üldözött csoportot alkottak, akiknek minden emberi számítás szerint már régen el kellett volna tűnni a történelem színpadáról. Hogyan is tudhatták volna úgy, ahogy mi tudjuk ma, hogy mindezek majd bekövetkeznek? És be is következtek. Valójában a mi hitünk is annak a jézusi próféciának a teljesekeként létezik, hogy az evangélium eljut az egész világra.

Jézus követőiként az a kiváltságunk ma, mintegy kétezer év elmúltával, hogy bizonytságot tehetünk Jézusról és arról, amit értünk tett. Nem Nátánaél, Nikodémus, a samáriai asszony vagy a farizeusok tanításai-ból tudhatjuk, hogy Jézus a Messiás. A Szentírást olvasva, a Szentlélek meggyőző ereje hatására fogadjuk el, hogy Ő a világ Üdvözítője. Mindannyiunknak a magunk módján, az Istennel való kapcsolatunk alapján megvan a saját történetünk is, amiről beszélhetünk. A mi esetünk talán nem olyan drámai, mint amikor valaki egy halott feltámasztását látta, vagy azt, amikor egy születésétől fogva vak ember meggyógyult, de nem is kell olyanak lennie. Az számít, hogy személyesen ismerjük Jézust, és a magunk módján bizonytságot tegyünk róla, mint ahogy tették János evangéliumának szereplői.

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „A hit próbája” c. fejezet; *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Pilátus palotájának udvarán” c. fejezet

Tamás „túláradó örömmel vetette magát Jézus lábaihoz, és ezt kiáltotta: »*En Uram és én Istenem*« (Jn 20:28)! Jézus elfogadta Tamás hitvallását, de szelíden megróttá tanítványát hitetlenségéért: »*Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, akik nem látnak és hisznek*« (Jn 20:29). Tamás jobban elnyerte volna Jézus tetszését, ha kész lett volna elfogadni és elhinni tanítványtársai bizonyágtevését. Ha a világ Tamás példáját követné, akkor tulajdonképpen senki sem juthatna el az üdvösségben való hitre. Nem, mert mindazok, akik ma elfogadják Krisztust, mások bizonyágtétele útján kénytelenek azt megtenni.

Sokan azok közül, akik áldozatul esnek kételkedéseiknek, azzal meglepetik magukat, hogy ha nekik lett volna annyi bizonyítékuk Jézus feltámadásáról, mint amennyit Tamás kapott tanítványtársaitól, akkor elhitték volna, hogy feltámadott az Úr. Nem veszik észre, hogy nemcsak ennyi bizonyítékot kaptak az Úr feltámadásáról, hanem sokkal, de sokkal többet. Sokan azok közül, akik Tamáshoz hasonlóan arra várnak, hogy a kétség minden okát eltávolítsák útjukból, sohasem fogják megérni kívánságuk teljesülését. Sőt, fokozatosan megerősödnek hitetlenségükben. Azok, akik arra nevelik magukat, hogy csak a dolgok sötét oldalát lássák meg, és csak zúgolódnak és panaszkodnak, valójában nem tudják, mit tesznek. A kételkedés magjait szórják el, és így a kétségek aratásának gyümölcseit takarítják majd be. Olyan időkben, mikor a hit és a bizalom különösképpen fontos és lényeges, sajnos sokan erőtlennek találják magukat ahhoz, hogy reménykedjenek és higgyenek” (*Jézus élete*, 712–713. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Cselekedetek 7–13;

Jézushoz vezető út, 7. fejezet

1. Milyen embereknek írta le István azokat, akik a prédikációját hallgatták?
2. Miről tett vallomást a komornyik, mielőtt megkeresztelkedett?
3. Mi volt Péter látomásának a jelentése?
4. Kit vert meg az Úr angyala, mivel nem Istennek adott dicsőséget?
5. Mi a bizonyítéka az igazi megtérésnek

Általános áttekintés

Jézus magabiztosan és meggyőződéssel beszélt identitásáról. Gyakran utalt arra, hogy személye a Messiásra vonatkozó ígélet teljesevé, és azt kérte másoktól, hogy tanúsítsák Messiási mivoltát. Miért volt fontos Jézusnak, hogy az emberek bizonyóságot tegyenek az azonosságáról? Minél több lelket meg akart menteni az Ő országa számára, és tudta, hogy a belé vetett hit és bizalom az egyedüli út az üdvösséghez.

Jézus számos szemtanújától kérte, hogy fejezze ki őszinte meggyőződését, melyet a vele való közvetlen tapasztalat során szerzett. Mária bizonyóságtétele Jézus áldozatáról erőteljes és jelentős volt. Szíve teljesen nyitott volt az Ő szemei előtt, ahogyan mi sem rejtegethetjük előtte szívünk titkait, hiszen Jézus a legmélyebb érzéseinket is ismeri. Értelem-szerűen Júdás ravasz és csalo szívébe is beelátott.

Poncius Pilátus, a pogány római helytartó szívében is úgy olvasott, mint egy nyitott könyvben, amely bizonyos tekintetben őszintébb volt számos vádolója szívéénél. Továbbá szembesült egyik tanítványa kételkedő magatartásával, akinek meg kellett érintenie a Jézus sebeit, hogy higgyen a feltámadás valóságában. Jézus türelmes volt Tamással, és megmutatta neki a sebhelyeket a testén.

Az előttünk álló héten a Megváltó messiási azonosságára vonatkozó legerősebb bizonyóságtételről tanulunk – Jézus önmagát és messiási küldetését feltáró bizonyóságtételéről, melyet az örök életről mondott beszédei és magasztos cselekedetei által juttatott kifejezésre.

Magyarázat

Vissza Ábrahámhoz!

János 8:56 verse azt sugallja, hogy Ábrahámnak kinyilatkoztató látomása volt az eljövendő Messiásról. A dicső reménység e mennyei revelációja Isten egyetemes megváltási tervének igazolásaként szolgál. E nagyszerű kijelentés láttán Ábrahám „örvendezett”, „örült”. Vele ellentétben a Jézus korabeli zsidó vezetőknek nem volt szükségük kinyilatkoztató látomásra, hiszen ők személyében láthatták a Megváltót és fennkölt cselekedeteit, és ahelyett, hogy örültek volna, mint az ősatyjuk, Ábrahám, megteltek haraggal, és a megölését fontolgatták.

Ábrahám látomása felfedte az emberiség megváltásának konkrét terét. Ábrahám az Atya-Isten típusaként szolgált, Izsák pedig Isten egy-

szülött Fiának típusaként. Az áldozat bemutatásához szükséges fát Izsák vitte a hátán egészen az oltárig, pontosan úgy, ahogy Jézus vitte a keresztjét a Golgota „oltáráig”. Mind Izsák, mind Jézus ellenkezés nélkül vállalta az áldozat szerepét. Nehéz elhinni, hogy egy élete virágkorában lévő derék fiatalember annyira engedelmes, hogy ellenkezés nélkül vállalja a feláldoztatását. Ábrahám rendkívüli hite, ugyanakkor fájdalommas gyötrődése egyetlen fia – az ígért gyermeke – feláldozása kapcsán az Atya döntését jelképezi, melynek értelmében megengedte Jézusnak, hogy feláldozza önmagát az emberiségért.

A Jézus és Izsák feláldoztatása közti legfontosabb különbség az, hogy Izsák esetében az utolsó pillanatban előkerült egy helyettesítő áldozat. Jézust azonban semmi sem helyettesíthette a Golgota oltárán. Jézus áldozata valóban mindannyiunk helyettesítő áldozata volt. Kiontott vére által életét és feddhetetlenségét áldozta fel megváltásunkért.

Mária bizonyágtétele

A farizeus Simon házában összejövetelt tartottak. A tiszteletbeli vendég Jézus volt, valamint Lázár, akit Jézus röviddel azelőtt feltámasztott. Mária ezzel szemben csupán egy egyszerű meghívott volt. Simon és Mária története több ponton is ellentétes elemeket sorakoztat fel. Simon Jézusnak köszönhetően kigyógyult a belpoklosságból, azt azonban még nem engedte meg a Megváltónak, hogy a bűn leprájától is megszabadítsa. Vele ellentétben Mária teljesen átadta az életét Jézusnak, és megengedte neki, hogy kigyógyítsa múltja bűnös életének belpoklosságából. A zsidó szokás szerint Simon kötelességének érezte megtisztelni Jézust, kifejezve háláját a meggyógyításáért. Mária azonban teljesen átadta magát Jézusnak, iránta érzett szeretetének illata az egész házat betöltötte: drága balzsammal bekente az Üdvözítő testét, Isten Bárányát, a menny által a bűnös emberiség megváltására küldött helyettesítő áldozatot.

Mária ezzel a tettel a figyelem középpontjába került, de Jézus a védelmébe vette. Júdás kikelt magából, amiért egy ilyen drága illatszerrel bekente Jézust, és a többi tanítvány is egyetértett vele. A Megváltó csodálatosnak ítélte Mária odaadó magatartását, mivel azt tette érte, amire lehetősége volt. Ha őszinte szeretettel tesszük meg a részünket, Jézus az igyekezetünket a legszebb ajándékunkként fogadja el, mivel Ő tudja, hogyan működik az őszinte szív. Ha lehetőségeink, legjobb tudásunk és erőnk szerint mindent megteszünk Jézusért, Ő ezt elégségesnek nyilvánítja, és ha ez jó Jézusnak, nekünk is jónak kell lennie.

Pilátus akaratlan bizonyágtétele (Jn 18:38; 19:4–22)

Meglepő és ironikus ugyanakkor, hogy egy pogány kormányzó bizonyos értelemben Jézus védelmére kelt és ártatlannak nyilvánította, míg a saját népe, amelyet megmenteni jött, elutasította és a halálát követelte. Pilátus egy velejéig korrupt világban végezte kormányzói feladatát; szeretne volna megismerni az igazságot, de kételkedett a létezésében. Az ilyesfajta, az igazság létezésére vonatkozó bizonytalanság napjainkban is gyakori jelenség. Az igazságot hazugságként, hatalmi harcok tárgyaként találják, míg a világosságot sötétségnek állítják be, amit a tudatlankok leigázására használnak. A csalást egyre inkább megszokott gyakorlatnak tartják napjaink társadalmában, és Pilátushoz hasonlóan sokan az igazság megismeréséért kiáltanak.

Ezért annyira igaz és nélkülözhetetlen napjainkban, amit Jézus Tamásnak mondott: „Én vagyok az út, az igazság és az élet” (Jn 14:6). Ezekben az utolsó napokban Jézussal kell járnunk, aki maga az Út, és miközben vele járunk, szavai és cselekedetei által megtanít minket az igazságra, mely végül az örök élethez vezet. Könnyen elcsüggesztenek és kiábrándítanak a világunkban történő események, ezért Jézusba, a mindenkori Igazságba kell kapaszkodnunk, akiben nyoma sincs e földi élet sötétségének. Jézus változatlan, mivel Ő tegnap, ma és holnap is ugyanaz.

Még egy utolsó gondolat Pilátusról: szíve mélyén nagyon is tudta, hogy Jézus ártatlan volt, sőt, meg volt győződve arról, hogy minden tekintetben rendkívüli ember felett ítélik. Nem találkozott még hozzá hasonló személlyel. A felesége is alátámasztotta ezt a meggyőződését, megosztotta vele a Jézusra vonatkozó igazságot, és figyelmeztette, hogy ne ítélje el. És Pilátus ártatlannak nyilvánította, nem egyszer, hanem háromszor is!

Végül azonban engedett a sokaság nyomásának. Egy gyengeségi pillanatában megingott, és lelkiismerete ellen döntött. Pilátus megpróbált egyrészt megfelelni Rómának, másrészt a sokaságnak is a kedvében akart járni, aminek az lett az eredménye, hogy egyik fél igényeit sem elégítette ki maradéktalanul. Megfosztották a tisztségétől, és Galliába száműzték, ahol elhatalmasodott rajta a depresszió, majd – egyes források szerint – önkéntes véget vetett az életének.

Tamás bizonyágtétele (Jn 20:19–31)

Tamás esete a hit és a bizalom kézikönyve. Pilátushoz hasonlóan, a rengeteg bizonyíték ellenére őt is kételyek gyötörték. Jézus azonban

készségesen elűzte a félelmeit és a kétségeit. Az Üdvözítő nyájasan viszonyult Tamáshoz, és megkérte, hogy érintse meg a sebhelyeit. Jézus azt akarja, hogy mi is elmenjünk hozzá és lássuk Őt, és tegyük Őt személyes tapasztalatunk részévé. Kész minden bizonyítékot a rendelkezésünkre bocsátani, mindent, ami a hitünket erősíti. Elénk jön, és megkeres a két-ségbeesésünkben és a kételyeinkben.

János gyakran érinti a kétely témáját az írásaiban. Evangéliuma megírásakor az egyház tagjait a csüggedés kísértette, mivel Krisztus valódiságát megkérdőjelező gnosztikus eretnekek tanításai árasztották el a közösséget. János napjaiban – ahogy napjainkban is – sokan döntöttek a hitetlenség mellett, mivel nem látták azokat a tudományos vagy filozofikus bizonyítékokat, amelyeket szerettek volna.

Számos kortársunk a Krisztus messiási voltát megkérdőjelező kétely morzsáira koncentrálnak, nem véve tudomást Krisztus küldetése valóságának rengeteg bizonyítékáról. Ezek a szkeptikusok azt szeretnék, ha a bizonyítékok „pohara” csordultig megtelne, és majd csak azután döntenek úgy, hogy hisznek. Csakhogy ebben az elbukott világban mindig is benne lesznek a kétely magvai. Bizonyítékokkal vagyunk körülvéve: Isten csodálatos, teremtetett világa, az élet maga, az isteni gondviselés, lelkiismeretünk és a hit mértéke, amellyel születünk. Ilyen evidenciák mellett hinni annyit jelent, mint látni.

Elizeus is egy ilyen tapasztalatért imádkozott, amikor azért könyörgött Istenhez, hogy nyissa fel kételkedő szolgája látását: „Óh, Uram! Nyisd meg, kérlek az ő szemeit, hadd lásson!” (2Kor 6:17). A bibliaszöveg a válaszát is leírja: „És megnyitá az Úr a szolga szemeit, és látta, és íme a hegy rakva volt tüzes lovagokkal és szekerekkel Elizeus körül.” Levonhatjuk a következtetést: igazán látni egyenlő hinni a terjedelmesebb valóságban, amely átlépi azonnali körülményeinket.

Jézus bizonyágtétele

Jézus a legfőbb tanú önmaga isteni voltát és küldetését tekintve. Ismételen és fáradhatatlanul megpróbálta a gazdag, értelmiségi réteghez tartozók szemét és szívét felnyitni, nagyon szeretne volna, ha a benne kételkedők figyelembe vennék a rá vonatkozó nyilvánvaló bizonyítékokat. Forrón vágyott arra – sokszor hiába –, hogy higgyenek benne és üdvözljenek. Mennyien szeretnénk Őt személyesen látni és hallani, de ha a kortársai lettünk volna, és tanúi az összes bizonyítékainak, tényleg hitünk volna benne?

Nekünk megvan az az előnyünk, hogy mögöttünk van számos prófécia, amely már beteljesedett, és Urunk életadó beszédei és cselekedetei mellett ezeket is tanulmányozhatjuk. Szóbeli megnyilatkozásából élet sugárzott, ugyanis feljegyzett szavai összhangban voltak az Ő személyével. Ahogy Péter is vallotta, Jézus az örök élet szavait szőta, Ő maga is elmondta, hogy a beszédeiben örök élet van.

Gondoljunk arra, hány élet változott meg a Jézussal való találkozásnak köszönhetően! Krisztusnak hatalma van megtérésre bírni a megkövesedett, reménytelen emberi szívet, és ennek bizonyítékait számtalan helyen megtaláljuk a kinyilatkoztatásban, elmélkedhetünk felettük, csodálattal töltenek el. Gondoljunk csak arra, hogyan fejlődik bennünk a Szentlélek által Krisztus, a dicsőség reménysége!

Néha hajlamosak vagyunk elhinni azt, amit nem kellene. Az emberek nem mindig azt közvetítik, amit mondani akarnak, és nem is mindig mondják azt, amit kommunikálni akarnak. Az Igazság Forrása, Jézus azonban ennek az ellentéte: mindig azt mondja, amit közvetíteni akar, és azt kommunikálja, amit mondani akar. Teljességgel megbízhatunk benne, abban, amit mond és amit közvetíteni akar.

Alkalmazás

- 1 A farizeusoknak megadatott az előjog, hogy tanúi lehettek Jézus szavainak és cselekedeteinek, mégsem akartak hinni Isten felbecsülhetetlen mennyei Ajándékának. Tamás is kételkedett, de végül felülkerekedett benne a hit. Hasonlítsd össze Tamás és a farizeusok Jézus iránti magatartását. Mi volt a lényeges különbség közöttük?
- 2 Jézus nemcsak a tanítványaiért imádkozott (ld. Jn 17:9), hanem az összes jövődő nemzedékért, amely hinni fog a tanítványok bizonyágtevéseinek (Jn 17:20: „De nemcsak ő érettük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd én bennem.”). Ebből az igeversből kitűnik, hogy azért lettünk Krisztus hívei, mert Krisztus imádkozott értünk. Mit árul el ez a tényállás Urunk csodálatos mennyei szeretetéről, gondoskodásáról és erejéről?
- 3 Elmélkedj Pilátus jellemén, kétségek és lojalitás közt vergődő kormányzó stílusán! Milyen negatív következményei lehetnek egy ilyen hiányosságokkal terhelt vezetésnek? Miként okozhat zavart és megdöbbenést, ha egy vezető mindenkinek a kedvében akar járni?

november 16–22.

Ószövetségi próféciák beteljesítése

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Jeremiás 2:13; Zakariás 9:9; János 5:17, 20, 36-40, 46-47; 8:12-30; 13:18; 17:12

Alapige: „De nékem nagyobb bizonyágom van a Jánosénál: mert azok a dolgok, amelyeket rám bízott az Atya, hogy elvégezzem azokat, azok a dolgok, amelyeket én cselekszem, tesznek bizonyágot rólam, hogy az Atya küldött engem” (Jn 5:36).

János evangéliumában újból és újból szembesülünk Jézus tetteivel és szavaival, amelyek azt mutatják, hogy igen, a Messiás (*ho Máshíach*), a Krisztus jött el Izraelbe, a Szentírás jövődöleése szerint, úgy, mint aki közülük való, Betlehemben született zsidó.

Azonban amint János megírta, „*a világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt*” (Jn 1:10).

A világban volt, amit Ő teremtett, *a világ mégsem ismerte meg Őt?* Különös kijelentés! Ám ahogy láthatjuk Jánosnál és a többi evangéliumban, sokan nem ismerték fel, akiknek bizony fel kellett volna ismerniük, kiváltképp a tettei és a szavai miatt. Ráadásul az ószövetségi Szentírás is Őrá mutatott.

Ezen a héten szintén János kijelentéseit vizsgáljuk azzal kapcsolatban, hogy Jézus a Messiás. Azt is megnézzük, miért utasították el továbbra is sokan, noha igen komoly érvek támasztották alá, hogy Ő a Krisztus.

Mit tanulhatunk ezeknek az embereknek a hibáiból?

November 23. – A Prófétaság Lelke napja

A konkrét csodák mellett, amelyekkel János azt támasztotta alá, hogy Jézus a Messiás, feljegyezte a jeleket, cselekedeteket és csodákat övező, szélesebb körű vitákat is.

Önmagukban a jelek és csodák nem bizonyítják, hogy Jézus a Messiás, hiszen tett csodát sok próféta, sőt hamis próféta is. János nemcsak azért írt a jelekről, mert azok a nagy csodatévőre mutattak, hanem mert sajtószerű módon mutattak rá arra, hogy Jézus a Messiás, aki valóban az Atya Istentől jött.

1 Olvassuk el Jn 5:17, 20, 36-38 verseit! Hogyan írják le ezek a részek Jézus és az Atya Isten kapcsolatát, különös tekintettel a jelekre?

Jézus a jelekkel mutatta be az Atyával való szoros együttműködését. Ők ketten egyek. A jelek tanúsítják, hogy *„az Atya énbennem van, és én őbenne vagyok”* (Jn 10:38; lásd még 14:10-11).

Jézus eljövételének célja volt annak a dolgait tenni, aki Őt küldte, hogy a cselekedetei nyilvánvalóvá váljanak a világban. Vagyis az Atya által rábízott tettek végzéséért jött, amelyek egyértelműen tanúsították, hogy az Atyától érkezett.

Azonban ahogy láttuk, még a hatalmas jelek és sokak bizonyágtétele dacára is voltak, akik úgy döntöttek, hogy nem hisznek benne.

A vallási vezetők megkérdezték Jézustól: *„Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk nyilván! Felele nekik Jézus: Megmondtam néktek, és nem hiszitek: a cselekedetek, amelyeket én cselekszem az én Atyám nevében, azok tesznek bizonyágot rólam”* (Jn 10:24-25).

Amennyiben Jézus nyilvánosan Messiásnak mondta volna magát, a vallási vezetők – akik ürügyet kerestek ellene – azonnal lecsaptak volna rá. Ennek tudatában Jézus a tetteire hivatkozott. Ha kijelenti, hogy Ő a Krisztus, megpróbálhatták volna cáfolni. Viszont hogyan tagadhatták a jeleket, a tetteket és a csodákat, amelyek erős bizonyágai voltak annak, hogy ki Ő és honnan jött.

Mit tehetünk, nehogy nekünk is úgy megkeményedjen a szívünk, mint ezeknek a vallási vezetőknek? Hogyan fordulhat elő, hogy az ember hadakozik Isten műve ellen?

János az Ótestamentum tekintélyére, a Krisztus tetteit előre bejelentő próféciákra is hivatkozott, azokon a jeleken és bizonyágtételeken kívül, amelyekkel általában rámutatott, hogy Jézus a Messiás. Az Ószövetség szerepe nemcsak az ő írásaiban, hanem az egész Újszövetségben központi jelentőségű. A Szentírás – ebben az esetben az Ótestamentum – igazolja, hogy ki is Jézus, honnan jött, mit tett és mit fog tenni.

2 Olvassuk el Jn 5:39-40 és 46-47 verseit! Hogyan viszonyult Jézus a Szentírás tekintélyéhez?

Az evangéliumokban Jézus újból és újból úgy utal a Szentírásra, mint a mellette szóló legfőbb bizonyágtételre. Gyakran említ olyan ószövetségi eseményeket, amelyek rá és a tevékenységére mutatnak. A következő is egy ilyen eset, amikor 4Móz 21:5-9 szakaszára utal vissza: *„És ahogyan felemelte Mózes a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának felemeltetnie”* (Jn 3:14, ÚRK). Itt nemcsak a történetet idézi fel, hanem ezzel önmagára mutat, alapvetően hiteles magyarázatát adva annak, hogy milyen üzenetet kellett a történetnek közvetítenie.

Nemcsak Jézus, hanem mások is az Ószövetségből mutatnak Rá. János evangéliuma elején például Fülöp szavait olvashatjuk: *„Aki felől írt Mózes a törvényben, és a próféták, megtaláltuk a názáreti Jézust, Józsefnek fiát”* (Jn 1:46).

3 Olvassuk el Jn 13:18; 17:12; 19:24, 28, 36 verseit! Mit tanítanak ezek a szakaszok a Szentírás tekintélyéről Jézus és János értelmezése szerint? Ezek alapján mennyire kell meghatározó erejűnek tartani az Írás egészét a hitünkre nézve?

Milyen erőik igyekeznek aláásni a Biblia tekintélyébe vetett hitünket – akár nyíltan, akár burkoltan? Beszéljünk erről a csoportban!

Jézus a kilétéről folyó vita során kiemelte a Szentírás tekintélyét. Első pillantásra nem is gondolnánk szükségesnek ezt, hiszen a vallási vezetők hittek a Szentírásban. Jézus azonban még velük beszélve is hangsúlyozta a Szentírás tekintélyét, méghozzá azért, hogy bemutassa nekik, ki Ő valójában, bár kemény volt a szívük és küzdöttek a meggyőzés ellen.

Közben János feljegyezt sok, az Ótestamentumból származó idézetet vagy olyan utalást, amely azt mutatja, hogy Jézusban teljesedett a Messiásról szóló ószövetségi ígélet.

4 **Hogyan kapcsolódnak össze a következő ó- és újszövetségi szakaszok? Vagyis az Újszövetség hogyan tesz bizonyosságot Jézusról ezekkel a biblia-szövegekkel?**

Jn 1:23; Ézs 40:3 _____

Jn 2:16-17; Zsolt 69:10 _____

Jn 7:38; Jer 2:13 _____

Jn 19:36; 4Móz 9:12 _____

Nemcsak János, hanem Péter, Pál, Máté, Márk, Lukács, mint ahogy a Szentlélek ihletése alatt a többi újszövetségi író is többször hangsúlyozta, hogy ótestamentumi próféciaák beteljesedése volt a Názáreti Jézus élete, halála, feltámadása és az Isten trónjához való felemelkedése.

Jézus folyamatosan a Szentírásra terelte tanítványai figyelmét, mint ami előrevetítette szolgálatát. Ők mégis mikor értették meg, hogy az Írás előremutatott Jézus halálára és feltámadására? Csak azután fogták fel, hogy feltámadt és megjelent közöttük. *„Amikor feltámadt a halálból, tanítványainak eszükbe jutott, hogy ezt mondta, és hittek az Írásnak és a beszédnek, amelyet Jézus mondott”* (Jn 2:22, ÚRK; lásd még 20:9).

Jézus így szólt a vallási vezetőkhöz: „*Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert úgy vélitek, hogy azokban van az örök életetek, pedig azok rólam tesznek bizonysgot*” (Jn 5:39, ÚRK). Micsoda kijelentés ez önmagáról!

A teológusok úgy érvelnek, hogy különböző becslések szerint a Názáreti Jézus több száz ószövetségi próféciaát teljesített be, ami egészen elképesztő. Hiszen aligha volna esélye annak, hogy egy ember által nem minden, hanem akár csak néhány prófécia teljesedjen! Ezt időnként ilyen hasonlattal próbálják érzékeltetni: Képzeljük el, hogy valaki egy Texas állam nagyságú területet 60 cm magasan megtölt pénzérmeikkel, amelyek közül egy darabot rózsaszínűre fest, majd a többi közé keveri. Egy bekötött szemű embernek pedig ad egyetlen esélyt arra, hogy kivegye a rózsaszín érmét. Mennyi az eshetősége annak, hogy azonnal pont azt fogja kiemelni?

Krisztus születését, életét és halálát előre megjövendölte az Ótestamentum, nagyszerű bizonyítékát adva annak, hogy valóban Ő a várt Messiás. János ismételten rámutat az ószövetségi ígéretekre, hogy kifejezze, kicsoda Jézus és miért kell hinnünk benne, miért fogadjuk el az általa felkínált üdvösséget.

5 Hogyan világítanak rá János evangéliumából az alábbi szakaszok arra, hogy Jézusban teljesedtek a messiási próféciaák?

Jn 12:13; Zsolt 118:26 _____

Jn 12:14-15; Zak 9:9 _____

Jn 13:18; Zsolt 41:10 _____

Jn 19:37; Zak 12:10; 13:6 _____

Mennyire áll szilárd alapokon a hited? Mit tudnál felelni, ha valaki megkérdezné: miért hiszed, hogy Jézus a Messiás? Hova fordulnál, mivel igazolnád a hitedet? Miért?

János evangéliumának tanulmányozása során megállapítottuk: János bemutatta, hogy valóban Jézus a megígért Messiás, a zsidó nép régen várt nagy reménysége. Ennek ellenére népe lelki előjárói és vallási vezetői közt voltak a legádázabb ellenségei. Miért?

6 Olvassuk el Jn 8:12-30 szakaszát! Milyennek látjuk itt a viszonyt Jézus és a vallási vezetők között? Melyik ige mutat rá legjobban, hogy miért utasították el sokan Jézust?

Jézus azt mondta, hogy sem Őt, sem az Atyát nem ismerik (Jn 8:19). Mindkettőjüket ismerniük kellett volna, de becsapták magukat. Annyira belegabalyodtak saját hagyományaikba és filozófiai okvetéseikbe, hogy elutasították Jézust, amikor éppen előttük állt, a szemük láttára hajtotta végre tetteit és mondta el tanításait, amelyek mind az Atyától jövő, súlyos kinyilatkoztatások voltak. Másodszor azt mondta: *„Ti innen alulról valók vagytok”* (Jn 8:23, ÚRK). Vagyis, ha mégannyira komolyan valóságosnak is tűntek, nem lelki, istenfélő emberek voltak. Megvolt bennük *„a kegyességnek látszata”* (2Tim 3:5), de ez minden. Kívülről istenfélőnek tűntek, belül viszont csak hitetlenség volt bennük.

Semmi új nincs ebben: *„Mivel e nép csak szájával közeledik hozzám, és ajkával tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem, úgy, hogy irántam való félelmük betanult emberi parancsolat lett”* (Ézs 29:13, ÚRK). Évszázadokkal később éppen ez a gondolat visszhangzott Jézus szavai-ból: *„Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai”* (Mk 7:7). Emberi tanításaik, emberi parancsolataik *„ebből a világból”* (Jn 8:23, ÚRK) valók voltak. Önmagáról azonban ezt mondta Jézus: *„Én nem vagyok e világból való”* (Jn 8:23). Ezek az emberek becsapták magukat, ami éppen elég baj volt, de a tragédiát még csak súlyosbította, hogy másokat is félrevezettek. Érdekes módon azonban János leírta, hogy a felvázolt beszélgetés hallatán *„sokan hittek benne”* (Jn 8:30, ÚRK).

Tehát a rossz vezetők ellenére is képes volt sok zsidó túllátni a dolgon, megértették, hogy ki is Jézus valójában.

Milyen tanulságot szűrhetünk le Jézus és a vallási vezetők beszélgetéséből? Mit tehetünk, hogy „onnan fölülről”, ne pedig „alulról valók” legyünk? Honnan tudhatjuk, hogy mi a különbség a kettő között?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek!” (569–589. o.) c. fejezet

Isten nem rejti el az igazságot az emberek elől, hanem saját eljárásai miatt válik az homályossá előttük. Krisztus számtalanszor bebizonyította a zsidó népnek, hogy Ő a Messiás. Tanítása azonban életük gyökeres megváltozását igényelte. Tudták, hogy ha elfogadják Krisztust, le kell mondaniuk dédelgetett vezérelveikről és hagyományaikról, önző, bűnös szokásaikról. A változatlan, örök igazság elfogadása áldozatot követelt. Ezért elvetették Isten legmeggyőzőbb bizonyítékát is, amelylyel hitet akart ébreszteni bennük Krisztus iránt. Vallották, hogy hisznek az ótestamentumi írásokban, de nem fogadták el azt a bizonyágtevést, amelyet Krisztus életéről és jelleméről tartalmaztak. Nem engedték magukat meggyőzni, mert nem akartak megtérni. Nem akarták kialakított nézeteiket feladni. Az evangélium kincse – az Út, az Igazság és az Élet – közöttük volt, de ők elutasították a menny legnagyobb ajándékát” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 65–66. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Cselekedetek 14–20;

Jézushoz vezető út, 8. fejezet

1. Hogyan viszonyult az Úr „az elmúlt időkben” a pogányokhoz?

2. Milyen javaslattal álltak elő a farizeusok szerzetéből megtért hívők, és milyen döntést hoztak az apostolok és a presbiterek a jeruzsálemi gyülekezetben?

3. Mit tettek Béreában az előkelő görög asszonyok?

4. Hogyan viszonyult Pál a saját életéhez, és milyen cél lebegett a szeme előtt?

5. Mitől függ a kegyelemben való növekedésünk, örömünk és hasznosságunk?

Általános áttekintés

Gyűlnek a Jézus azonosságára vonatkozó bizonyítékok. János az evangéliumában több meggyőző evidenciát is említ arra, hogy Jézus valóban az, akinek mondja magát: Istennek az emberiség megmentésére küldött Fia. Jézus beszélget az emberekkel, és meggyőzi őket, hogy tekintsenek tökéletes jellemére, isteni kiváltságaira, és kövessék figyelemmel erővel telített szavait és csodálatos cselekedeteit.

Isten testet öltött Fia, Jézus azért jött erre a földre, hogy megváltsa ezt a bűnös világot. Egy volt az Atyával, következésképpen mindent vele összhangban mondott és tett. Krisztus volt a legnagyobb ajándék, amit az emberiség kaphatott Istentől, nélküle elveszne ez a világ. Sajnálatos és paradox módon, ezen igazság ellenére az általa teremtet világ nagyrésze nem hitt benne, még a saját népe sem, Jézus világosan rámutatott erre. Milyen tragikus, hogy Isten teremtményei – az ő képmására alkotott teremtményei – visszautasították ezt a nélkülözhetetlen ajándékot. „A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt. Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadják be őt” (Jn 1:10–11).

Az előttünk álló héten néhány releváns próféciaát fogunk tanulmányozni, amely világosan rámutat arra, hogy Jézus a megígért Messiás, továbbá elemezni fogjuk azokat a részleteket, amelyek pontosan beteljesedtek. Látni fogjuk a Jézus jeruzsálemi (számárháton történő) bevonulását megjövendölő prófécia beteljesedését (Zsolt 118:26; Zak 9:9); megvizsgáljuk a Jézust eláruló tanítványról szóló próféciaát (Zsolt 41:9); és tanulmányozni fogjuk az okok dinamikáját, ami miatt egyesek úgy döntenek, hogy elutasítják Jézust, mások viszont – meglepő módon – hisznek benne. Végül megpróbálunk választ találni a következő kérdésre: Mit jelent, ha valaki „alól való” mentalitással rendelkezik, János 8:23 értelmében? Miben különbözik ez a fajta gondolkodás a „felül való” szemléletmódtól?

Magyarázat

Ótestamentumi próféciaák Jézusról

Csodálatos módon és hihetetlen pontossággal teljesedtek Jézus személyében az ószövetségi messianisztikus jövendölések. A bizonyítékok özönében még a legádázabb kételkedők is érvek nélkül maradnak. Habár tudta, mennyire makacsak voltak a zsidó vezetők, Jézus sosem mondott le róluk, folyamatosan és minden lehetséges módon arra törekedett, hogy meggyőzze konok szívüket. Sokan figyelmen kívül hagyták, de

Ő továbbra is beszélt hozzájuk, hogy legalább tudjanak arról, hogy van köztük valaki, aki a mennyei igazságot hirdeti.

Nem esik nehezünkre bírálni a zsidó vezetőket, és könnyen elcsodálkozunk azon, hogy miért nem hittek a Szentírásukban és a Messiásukra vonatkozó jóvendölésekben. De legyünk őszinték, és tegyük magunkat az ő helyükbe! Mi hogy reagáltunk volna, ha legfőbb vágyunk az, hogy egy zsidó katonai vezető – a mózesi és a dávidi hagyomány szerint – a nemzet élére álljon, és kiűzze a rómaiakat az országból? Ne felejsük el, hogy még a Jézus tanítványai is, akik a legközelebbi barátai voltak, nehezen hittek a Mesterük által hirdetett ország lelki voltában. Csak a feláradás után jutottak el arra a szintre, hogy minderről meggyőződjenek (ld. Jn 2:22).

A vallási vezetőkkel az volt a gond, hogy ismerték a törvény betűjét, de nem értették annak lelkületét; tudták, mi áll az írott Igében, az élő Ige azonban ismeretlen volt számukra. Jézus meg is nevezte ezt a hiányságukat: „Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam. És nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen!” (Jn 5:39–40). A régi zsidó hagyományok szerint az Írások egyszerű ismerete már biztosította az örök életet, a Krisztus előtti I. században élt Hillel rabbi tanításai is ezt próbálták alátámasztani: „Aki elsajátította a Tórát, megismerte az eljövendő örök életet” (Mishnah Aboth, 2.7, az Adventista Bibliakommentárban idézve, 5. köt., 955. o.).

A zsidó vezetők tehát oly mértékben voltak a Szentírás szavainak megszállottjai, hogy szem elől tévesztették annak lényegét: Jézus Krisztus személyét. A szív megújulását az Ige felszínes elfogadásával helyettesítették. Kutatták ugyan a Szentírást – ami nyilván nem volt rossz dolog önmagában –, de ahogy tették, megakadályozta őket abban, hogy megértsék Krisztus küldetésének és üdvözítő ajánlatának mélységét. Amikor Pál apostol azt írja, hogy „a betű megöl, a lélek pedig megelevenít” (2Kor 3:6), voltaképpen Krisztus zsidó vezetőkhöz intézett szavaival rezonál. A törvény betűjének tulajdonított fontosság – a Szentlélek befolyásának hiánya miatt – törvényeskedéshez és álszentséghez vezet, az emberek pedig egymáshoz hasonlítgatják egymást, ahelyett hogy Jézusra, a hit szerzőjére és bevezetőjére tekintenének.

A zsidó előjárók azt állították magukról, hogy hisznek Mózesben, legtiszteltebb prófétájukban, viszont nem hittek az isteni „Prófétában”, akinek eljövételéről Mózes jóvendölt nekik. Elmenetele előtt Mózes ezt a parancsot adta népének: „Prófétát támaszt néked az Úr, a te Istened

te közüled, a te atyádfiai közül, olyat, mint én: azt hallgassátok!” (5Móz 18:15). Jézus emlékeztette a zsidó vezetőket, hogy Mózes, akit ők oly nagyra tartottak, hitt benne és eljövendő küldetésében, ennek ellenére most, hogy a jövendölés a szemük előtt teljeseedett, látásuk elhomályosodott, és elutasították Őt. Megfeddte őket ezért: „Ha hinnétek Mózesnek, nekem is hinnétek, mert én rólam írt ő” (Jn 5:46).

A beteljesedett messianisztikus jövendölések – amelyek gyakran felhasználják az emberi kapcsolatok dinamikáját – sokat elárulnak az Úr Jézus Krisztus jelleméről. Elemezzünk két idevonatkozó példát! Az elsőt Zsoltárok 41:10 versében olvassuk: „Még az én jóakaróm is, akiben bíztam, aki kenyeremet ette, fölemelte sarkát ellenem.” Jézus ezt a prófeciát önmagára alkalmazta, Ő volt az, akit egy barátja elárulta: „Nem mindnyájatokról szólok; tudom én, kiket választottam el; hanem hogy beteljesedjen az Írás: Aki velem ette a kenyeret, a sarkát emelte fel ellenem” (Jn 13:18).

A Közel-Kelet kultúrájában a kenyér megosztása még napjainkban is a kapcsolatépítés és az érzelmi közeledés egyik fontos megnyilvánulása, következésképpen az étkezőtárs kétszínűsége az árulás jele. Jézus három és fél éven át együtt evett Júdással, megbocsátását ajánlotta fel neki, bátorította őt és védte a hírnevét. Lett volna rá elég oka, mégsem leplezte le mások előtt tolvajhoz illő jellemét. Ezzel szemben Júdás 30 siklusért – egy átlagos rabszolga áráért – elárulta Őt. Az Üdvözítő letartóztatásának éjszakáján Júdás hozzálépett és megcsókolta Mesterét. E ravasz árulás ellenére Jézus továbbra is barátjának nevezi Júdást: „Barátom, miért jöttél?” (Mt 26:50).

A Krisztus jellemére utaló második, beteljesedett jövendölés Zakariás 13:6 verse, amely Jézusnak a keresztfán elszenvedett sebeire hivatkozik. Oldalát lándzsával átszúrták, mindkét kezét általszegezték. A próféta ebben az igeversben megjövendölte, hogy Jézust ekképpen sebzik majd meg a barátai házában, és ezzel nemcsak az árulójára utalt, hanem a kegyetlen zsidó vezetőkre is, akik keresztre feszítették. Krisztus tiszta, ártatlan vére nem kiált bosszúért, átszegzett kezét nem szorítja ökölbe a bosszúvágytól indítatva, hanem ellenkezőleg: kitarja karját, hogy szeretettel és megbocsátással mindenkit átöleljen.

Az „alól valók” (Jn 8:23)

János evangéliuma 8. fejezetének legnagyobb része Jézussal, Istennel a reményvesztett emberiség megmentésére küldött Fia személyével foglalkozik. Az Üdvözítő mennyei üzenetet hirdetett az emberek között,

Ő volt az égi fény, mely beragyogta a bűn által sötétségbe taszított világot. Az Atya bizonyosságot tett arról, hogy a mennyből a földre küldte Fiát, hogy az igazság legfőbb Tanúja legyen. A menny minden ránk árasztott ajándéka Jézusban szemben állt a földi dolgokkal. Ezt mondta a Megmentő a zsidó vezetőknek: „Ti innét alól valók vagytok, én onnét felül való vagyok; ti ebből a világból valók vagytok, én nem vagyok e világból való” (Jn 8:23).

Az „alól valók” szóösszetétel utal arra, hogy a zsidó vezetők elméjét oly mértékben lekötötték a földi foglalatosságok, hogy képtelenek voltak a mennyei dolgokkal foglalkozni. Annyira kötődtek a hagyományaikhoz, annyira elvakította őket szűklátókörű filozófiájuk és énközpontúságuk, hogy inkább ezt a földi világot és a halált választották a menny és a Jézus által szavatolt élet biztonsága helyett. Pál helyesen írta le ezt a csupán névlegesen hívő embercsoportot, mondván hogy „csak a kegyességnek látszata van meg náluk, de megtagadják annak erejét” (2Tim 3:5).

János váratlan módon kijelenti, hogy „sokan hívének őbenne” (Jn 8:30). Ez a mondat fontos leckét közvetít számunkra, amikor reménytelennek tűnik az életünk: a fény a sötétség idején is győz. Jézus az igazságot prédikálta, függetlenül attól, hogy az emberek elfogadták-e vagy sem. Nekünk is ezt kell tennünk, a csüggesztő körülmények ellenére is.

A vallási vezetők az igazsággal szembeni közönyük miatt szándékosan behunyták a szemüket és elrekeszték a szívüket, hogy ne lássák a mennyből küldött fényt. Ha megnyitották volna az elméjüket Jézus előtt, hittek volna neki, igaz, ezzel kénytelenek lettek volna lemondani az előítéleteikről. Legyünk mindig készségesek megnyitni szívünket és elménket az igazság előtt, mivel – ahogy Jézus mondta – egyedül így ismerhetjük meg az igazságot, amely szabaddá tesz bennünket (ld. Jn 8:32).

Alkalmazás

- 1 Jézus élete az Atya tökéletes visszatükröződése volt. Hogyan valósult ez meg? Jézus gyakran beszélt az Atyáról és a vele való szoros kapcsolatáról. Egy alkalommal Filep arra kérte a Tanítót, hogy nyilatkoztassa ki a tanítványoknak az Atyát. Jézus így válaszolt: „Annyi idő óta veletek vagyok, és még nem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát” (Jn 14:9). Hogyan befolyásolja mindennapi életedet az, hogy meglátod Jézusban az Atyát? Milyen jelentős változást idéz ez elő?
- 2 Aggasztó és nyugtalanító, hogy a Jézus korabeli vallási vezetőkhez hasonlóan a Biblián keresztül megismerjük a világos igazságot, majd szán-

dékosan eltávolodunk ettől. Milyen szerepet játszik ebben a büszkeségünk és a lelkiismeretünk hangjának figyelmen kívül hagyása? Hogyan segíthet a Szentlélek félretennünk a büszkeségünket, és megengednünk neki, hogy tanítson, képezzen minket?

- 3 Mindaz, ami elfoglalja Jézus elől az első helyet életünkben, bálvány. Bármennyire is félelmetesen hangzik, ha nem vigyázunk, még az evangéliumért végzett szolgálatunk is átveheti a Jézus helyét az életünkben, sőt, a bibliatanulmányozás is! Mérlegeld az alábbi megrázó kijelentést, majd mondd el róla a véleményedet: „Mihelyst fokozódik az ember aktivitása, és Istenért végzett munkáját siker koronázza, megjelenik a veszély, hogy emberi tervekben és módszerekben fog bízni. Egyre kevesebb lesz az ima és megcsappan a hit. A tanítványokhoz hasonlóan minket is fenyeget a veszély, hogy szem elől tévesztjük függésünket Istentől, és tevékenységünkől akarunk üdvözítőt faragni” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 362. o.).
- 4 Mit jelent „alól valónak” lenni a mentalitásunkat illetően? Megtörtént-e már, hogy lecsúsztunk ennek a gondolkodásmódnak a szintjére? Ha igen, hogyan történt ez meg?
- 5 Sokan hittek Jézusban (Jn 8:30), a környezetük hitetlensége ellenére. Hogyan bátorít ez minket arra, hogy sose mondjunk le az Isten igazságának világosságával szembeszegülő emberekről?

november 23–29.

Az élet forrása

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 4Mózes 13:24-34; Máté 4:1-4; János 1:4, 12-13;
6:61-68; 10:10

Alapige: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam*” (Jn 14:6).

Amikor János evangéliumában megkérdezték Jézustól, hogy ki Ő, az istenségére célzó kifejezéssel válaszolt. A „VAGYOK” félreérthetetlen utalás az Úrra, aki az égő csipkebokorban megjelent Mózesnek: „VAGYOK AKI VAGYOK” (2Móz 3:14) – mondta Mózesnek. Isten, a „VAGYOK” „*testté lett, és közöttünk lakozott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal*” (Jn 1:14, ÚRK).

Végigfut János evangéliumán a „VAGYOK” témája, amit a heti alapigénk is tükröz: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis én általam*” (Jn 14:6, ÚRK). A „VAGYOK” a világ világossága, az élet kenyere, a juhok ajtaja vagy kapuja, a Jó Pásztor, az igazi szőlőtő.

Ezen a héten a János evangéliumában adott isteni kijelentéssel folytatjuk. Még alaposabban megvizsgáljuk a dolgok visszáját is, vagyis: a komoly bizonyítékok ellenére, amelyek arra utalnak, hogy Jézus a Messiás, némelyek mégis elutasították. Két okból is foglalkozunk ezzel a kérdéssel: hogy mi magunk elkerüljük ezt a hibát; de azért is, hogy hatni tudjunk másokra is, akiket ez veszélyeztet.

November 30. – Az erőszak megelőzésének napja

Jn 1:1 versében az apostol egyértelműen kijelenti, hogy Jézus Isten, Isten Fia. Következésképpen az *életre* tett utalás Jn 1:4 versében – „*Benne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága*” (ÚRK) – isteni, más-tól nem származó, örökös létezésére vonatkozik. Mivel élete van önma-gában, leteheti, majd pedig újból fel is veheti azt (Jn 10:17). Élete van önmagában, tehát életet adhat annak, akinek akar (Jn 5:21; vö. 14:19).

Az *élet (dzóé)* kifejezés harminchatszor jelenik meg *János evangéliu-mában*, ami az összes újszövetségi előfordulás mintegy 25%-a. Jn 1:4-5 versei egyrészt arra utalnak, hogy bolygónkon Ő az élet forrása, de a szó kapcsolódik az üdvösséghez is. *János evangéliuma* többi része az élet (dzóé) fogalmát leggyakrabban *örök életnek* nevezi, ez a megváltás ígé-rete (lásd Jn 3:15-16, 36; 4:14, 36; 6:27, 40, 47, 54, 68; 10:27-28). Vagyis Ő, aki a teremtkor életet adott, üdvösséget, örök életet hoz az elveszett világnak.

1 Miért jött Jézus a földre (Jn 1:29; 3:16; 6:40; 10:10; 12:27)?

„És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesz-szen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:14-15).

A rézkígyóra feltekintve menekültek meg a kígyók által megmart iz-raeliták, hasonlóképpen Jézus megszabadít minket, akiken a bűn ejtett halálos sebet. Elszenvedte a nekünk járó büntetést, hogy életünk lehes-sen, ami az Övé.

Krisztus azt szeretné, hogy életünk legyen, méghozzá bőséges (Jn 10:10). Ezért „*mindazoknak, akik befogadták, akik hisznek az ő nevé-ben, hatalmat adott, hogy Isten gyermekeivé legyenek, akik nem vérből, sem a test akaratából, sem a férfiú indulatából, hanem Istentől szület-tek*” (Jn 1:12-13, ÚRK).

Krisztus azért jött, hogy bemutassa nekünk az Atyát, mert „*az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelében van, az jelentette ki őt*” (Jn 1:18). Jézus jellemét látva megismerhetjük az Atya jellemét.

Mit tudhatunk meg Jézus életéből az Atya jelleméről? Miért olyan jó hír, hogy Ő bemutatta?

2 Olvassuk el Jn 6:61-68 szakaszát! Mit felelt Péter, amikor Jézus megkérdezte a tanítványait, hogy ők is elhagyják-e? Mi volt ennek a jelentősége?

Péternek az „örök életre” vonatkozó szavai a *János evangéliumán* végigfutó témához kapcsolódnak. Az ötezer megvendégelésének háttérén (Jn 6:27, 40, 47, 54, 68) az örök életre vonatkozó kifejezések sűrűjéhez érünk a 6. fejezetben. Jézus kijelenti: Ő az élet kenyere (Jn 6:35), ami alatt azt érti, hogy élete, halála és feltámadása a forrása az örökre szóló megváltásnak.

Az *örök élet* kifejezés (vagy a szinonimái) legalább tizenhétszer fordul elő *János evangéliumában*. Ez nem valamiféle lelki létezésre, egy örökkévaló lény részévé válásra, valamilyen éteri fogalomra utal, hanem az életadó erőre, ami értelemmel tölti be mostani életünket, az Úr visszatérésekor pedig üdvösséget, véget nem érő életet hoz. Amint Jézus testté lett, éppen úgy az általa említett feltámadás egy bizonyos időben, helyen és fizikai testben következik be. A halálból való feltámadást, az Édenben meglévő élet megújulását jelenti.

3 Hogyan kapunk örök életet (Jn 3:15-16; 5:24; 6:40, 47; 8:31; 12:46; 20:31)?

Egyedül hit által fogadhatjuk el, hogy Jézus Krisztus eljött helyettünk élni és meghalni. A hitet ajándékként kapjuk, azt azonban tudatosan kell választanunk, hogy átadjuk magunkat Jézusnak, megtérünk, és megbocsátásért, a bűntől való megtisztításért vére érdemére hivatkozunk.

Amikor Jézus megkérdezte Pétertől, hogy ő is el akarja-e hagyni, Péter így felelt: „*Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad*” (Jn 6:68). Ez összefoglalja az üdvösség lényegét és azt, hogy hogyan nyerhetjük el. Nem a filozófia, a történelem, a tudomány vagy bármi más emberi tanítás révén, mert az üdvösség Jézustól jön, akinek örök élete van önmagában, amit mindenkinek ingyen felkínál, aki a Szentléleknek engedve hajlandó elfogadni azt.

Az örök élet ígérete hogyan hat arra, ahogyan a mostani, mulandó életünkre gondolunk? Hogyan kell hatnia rá?

4 Olvassuk el Jn 1:12-13 verseit! A keresztennyé válás mely lépéseit mutatja itt be az apostol?

János azért írta az evangéliumát, hogy higgyünk Jézusban, és a hit által örök életünk legyen az Ő nevében (Jn 20:31). Ennek folyamatát Jn 1:12-13 két lépésben írja le. Először befogadjuk Őt, vagyis hitre jutunk benne. Másodszor pedig hatalmat, erőt ad ahhoz, hogy Isten gyermekei, azaz a 13. vers szerint Istentől születettek legyünk. Tehát a keresztennyé válásnak van emberi és isteni oldala is. Hittel kell cselekednünk, el kell fogadnunk Jézust, nyitottá kell válnunk a világosságra, de Ő az, aki új szívet ad nekünk.

A hit valójában Isten ajándéka, ami az Ige olvasásával ér el hozzánk (Róm 10:17). „Ahhoz, hogy Krisztusba vetett igazi hit éljen bennünk, meg kell ismernünk Őt úgy, ahogy az Ige bemutatja” (Ellen G. White: *Fundamentals of Christian Education*. 433. o.). „A Szentlélek az ember értelmére hat, megvilágosítja, hitet ébreszt benne Isten iránt” (Ellen G. White megjegyzései, *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*. 7. köt. 940. o.).

Aki hisz és elfogadja, hogy a Fiú a Messiás, örök életet nyer. János hangsúlyozza azt is, hogy fogadjuk el a Jézus által kijelentett Igét, higgyünk benne (Jn 5:24, 38, 47)! A Szentlélek győz meg bennünket (Jn 16:7-8; vö. Róm 8:16).

5 Milyen elvet találunk Róm 8:16 versében a Jézus általi üdvösséggel kapcsolatban?

A hit, a bibliai hit alapja az a munka, amit a Szentlélek a szívünkben végez, ezen alapszik. „A hit... egyszerű áldás: látó szem, halló fül” (Ellen G. White: *In Heavenly Places*. 104. o.). Humanisztikus megközelítés szerint előbb valamilyen alapot kell találnunk, ami a hitünk kritériuma, és utána lehet hinni. Ezzel szemben a bibliai megközelítés szerint a hit az alap, ami Isten ajándéka (Ef 2:8; 1Kor 1:17-24; 2:1-6). A hit alapjáról indulunk ki, majd pedig onnan fejlődünk megértésben és kegyelemben. **Mit felelnél, ha valaki megkérdezné tőled, hogy mire alapozod a hitedet?**

Az egész Szentírás legszomorúbb leírásai közül többet is János evangéliumában találunk. „*És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt... A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt*” (Jn 1:5, 10-11). Tulajdon népe tagjai közül sokan elutasították Őt, aki ezt mondta magáról: „VAGYOK”.

Nem csoda, hogy később Pál így figyelmeztetett: „*Ne dobjátok el hát bizodalmatokat*” (Zsid 10:35). Újból és újból azt láthattuk, hogy az emberek azért utasították el Krisztust, mert nem fogadták el az Igét.

„A mai humanisztikus gondolkodás a kétellyel kezdődik. Az emberek mindent megkérdőjelezve akarják meghatározni, hogy mi az igazság. Ami kiállja a keresztvizsgálatok tüztét, azt elfogadják sziklaszilárd ismeretnek, amire állítható a hitük. Egyesek ugyanilyen módszerrel közelítenek a Bibliához is, tudományos, történelmi, pszichológiai, filozófiai, régészeti vagy geológiai szempontból kérdésessé téve mindent, hogy meghatározzák, mi igaz a Bibliában. Ez a módszer éppen a Szentírás megbízhatóságának kétségbe vonásával kezdődik és arra épít. Krisztus megkérdezte: »*amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön*« (Lk 18:8, ÚRK)” (E. Edward Zinke, Roland Hegstad: *The Certainty of the Second Coming*. Hagerstown, MD, 2000, Review and Herald Publishing Association, 96. o.)?

6 Olvassuk el 4Móz 13:24-34 verseit! Miért adtak a kémek más-más beszámolót Kánaánról?

Az volt a héberek bűne Kádes-Bárneánál, hogy kételkedtek Isten Szavában. Ő azt mondta nekik, hogy induljanak és foglalják el az országot. Tizenkét kémot küldtek ki Kánaánba, hogy nézzenek ott körül. Kétféle beszámolóval tértek vissza. A többség elkeserítő jelentést tett: óriások lakják az országot, ahol fallal körülvett városok vannak, még soha nem láttunk olyan fegyvereket, mint náluk, jól kiképzett a hadseregük. Velük szemben mi csak Egyiptomból elmenekült rabszolgák vagyunk, csekély katonai tapasztalattal. Tíz kém nemmel szavazott, a súlyos, emberi szempontú bizonyítékok alapján. Két kém szavazott igennel, azon az alapon, hogy ők hittek Isten Szavának mindent legyőző erejében.

Hogyan kerülhetjük el a kétkedés hibáját? Ugyanakkor mit tegyünk, nehogy elbizakodottan valami butaságot kövessünk el, miközben azt képzeljük, hogy Isten akaratát teljesítjük, tehát biztos a siker?

„Aki hisz őbenne, nem kerül ítéletre, aki pedig nem hisz, az már el is ítéltetett, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében... mindenki, aki gonoszul cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy le ne lepleződjének cselekedetei. Aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy” (Jn 3:18-21, ÚRK; vö. Jn 1:10).

7 Miért kerülnek kárhoztató ítélet alá emberek (Jn 3:18, 38; 5:24, 38; 8:24; 12:47)?

Aki elutasítja Jézus Krisztust, a világ Világosságát, az kételyeknek és az ördög kísértéseinek teszi ki magát, a világosságtól elfordul a sötétséghez.

Éva kapott világosságot azzal kapcsolatban, hogyan viszonyuljon a kert közepén álló fához, Sátán kísértése azonban arra irányult, hogy azt megkérdőjelezze. Isten szavát azzal az érveléssel akarta próbára tenni, hogy a szeretet Istene biztosan nem fogja elpusztítani a saját teremtményeit. Az érzékei által gyűjtött adatokra is támaszkodott. A kígyó evett a gyümölcsből, és most már beszélni is tud. Talán igaza van. *Ha én is eszem a gyümölcsből, lehet, hogy olyan leszek, mint Isten!* Hagyta magát becsapni, elfordult a világosságtól, és a férje ugyanazt az utat választotta.

8 Olvassuk el Mt 4:1-4 verseit! A kísértés pusztájában Krisztus milyen elvek szerint küzdött meg Sátán csalásaival?

Krisztus is választhatta volna ugyanazt a humanisztikus gondolkodásmódot, mint Ádám és Éva, vagy az özönvíz előtti emberek, vagy az izraeliták Kádes-Bárneánál. Megkérdézhette volna, hogy a szeretet Istene miért hagyja a Fiát a pusztában negyven napig étel és védelem nélkül. Elhatározhatta volna, hogy a kövek kenyérré változtatásával bizonyítja: Ő valóban Isten Fia. Ehelyett Isten Igéjével válaszolt. A mennyei dolgok szintjén, nem a földi gondolkodási minták szerint járt el. Milyen könnyen megindokolhatta volna rossz döntését, ahogy annyi ember teszi – gyakran még hívők is!

További tanulmányozásra: Ellen G. White: Jézus élete. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Velünk az Isten” és „Küzdelem” c. fejezetei

„Amikor Krisztus megalázkodott, hogy emberi természetet öltson magára, olyan jellemről tett tanúságot, amely Sátán jellemének az ellentéte. Ám még ennél is mélyebbre ereszkedett a megalázkodás ösvényén. »És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig« (Fil 2:8). Amiképpen a főpap levetette a méltóságát kifejező ékes ruhát, és mint egyszerű pap fehér gyolcsban folytatta szolgálatát, akképpen Krisztus is szolgálai formát öltött, s úgy hozott áldozatot. Ő volt a pap, és Ő volt az áldozat is. »És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van« (Ézs 53:5).

Krisztussal úgy bántak, ahogy mi megérdemelnénk, hogy olyan bánásmódban részesüljünk, amelyet Ő kapott. Elítélték Őt a mi bűneinkért, amelyekben semmi része sem volt, hogy mi felmentést kapjunk az Ő igazságaért, amelyben nekünk semmi részünk nincs. Elszenvedte a mi halálunkat, hogy mi elnyerhessük az Ő életét, »és az Ő sebeivel gyógyulánk meg« (Ézs 53:5)” (Jézus élete. 16–17. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Cselekedetek 21–27; Jézushoz vezető út, 9. fejezet

1. Kiről tettek jó bizonytságot a zsidók Damaszkuszban?

2. Kiről állították, hogy veszedelmes ember, és hasonlást támaszt a zsidók között? _____

3. Hol írja a Bibliában, hogy Pál farizeus volt?

4. Hány ember élete függött a Pál hitétől a viharos tenger vizén?

5. Mire van szükséged, amikor elhatározod, hogy Krisztus tanítványához méltóan el akarod kezdeni a munkát?

Általános áttekintés

Krisztus az élet egyedüli forrása. Ha élni akarunk, Krisztusba kell kapaszkodnunk, senki másba! Még az angyalok sem adhatnak életet, akár szent, akár elbukott lények, hiszen ők is Istentől kapták az élet ajándékát. És nemcsak hogy nem adhatnak életet, de a legnagyobb bukott angyal, Sátán egyenesen az életadó Isten ősellensége. Lucifer a halál ravasz üzérkedője, aki megszállottként arra törekszik, hogy megfosszon minket a Jézustól kapott élettől. „A tolvaj nem egyébért jön, hanem hogy lopjon, öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életük legyen és bővelkedjenek” (Jn 10:10), mondja Jézus. Az Üdvözítő megmentő terve szöges ellentétben áll Sátán romboló szándékával.

Az ördög, a nagy ámító csalással ráveszi a világot, hogy Krisztus igazsága helyett a bűnt válassza, majd irgalmatlanul benyújtja a számlát, amivel örök halálát követeli. Pál apostol is alátámasztja ezt Róma 6:23 versében: „Mert a bűn zsoldja a halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban.” Minden jó ajándék Istentől származik, a gazdagon megáldott földi és majdan az örök élet is. A gonoszság titkának egyik átláthatatlan és megmagyarázhatatlan vetülete, hogy az emberek – akiket Jézus teremtett, és akiknek az üdvéért az életét áldozta – mégis a halál örök büntetését választják Isten ajándéka, az örök élet helyett. Amint látni fogjuk, János evangéliumában az örök élet és az üdvösség ajándékának témája a Szentírás minden más könyvéhez képest fontosabb szerepet tölt be.

János Isten testet öltött Fiára mint a nagy „Vagyok”-ra utal, gyakran teszi ezt, mint bármelyik másik evangélista. Ez a jogcím – amint egy előző tanulmányban már tanultuk – mennyei utalás Istenre. János feljegyzése szerint Jézus ezt mondja magáról: „Én vagyok az út, az igazság és az élet” (Jn 14:6). Ha az Úton járunk, amely maga Jézus, megtanít minket az Ő igazságára, az örök életre vezető igazságra. Jézus az egyedüli út az örök Istenhez. Az Atya soha senkit nem utasít vissza, ha az illető megtért és őszintén közeledik hozzá.

Magyarázat

Egyedül Istennél van élet, következésképpen csakis Ő adhat életet. Egyetlen angyal vagy teremtett lény sem teheti ezt meg, egyedül az Élet Forrása. Ez az axióma 5Mózes 30:20 versét juttatja eszünkbe, ahol Isten

ekképpen buzdítja Mózes által a népet: „Hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, és hogy hallgass az Ő szavára, és ragaszkodjál hozzá, mert Ő a te életed és a te életednek hosszúsága...” Isten itt határozottan kéri tőlünk: kapaszkodjunk belé, hogy életünk legyen, mert az Isten és ember közti kapcsolaton kívül nincsen más, mint boldogtalanság és halál. Ez a gondolat segít megértenünk János 10:10 versének egy másik dimenzióját, ezért érdemesnek tartjuk újból idézni a szöveget: „A tolvaj nem egyébért jön, hanem hogy lopjon, öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életük legyen és bővelkedjenek.” Ebből az igéből is kitűnik, hogy Krisztus bőséges és örök ajánlatára Sátán alternatívája a szenvedés és a halál.

Egyesek azonban azt állítják, hogy valójában nem volt szükség arra, hogy Krisztus lejöjjön erre a világra. De rajta kívül ki törölheti el a bűneinket és öltöztethet fel Isten igazságának ruhájába? Ki ajánlhat nekünk életet a halál helyett? Senki más, mint az igaz, feddhetetlen és életadó Krisztus! Bátran harcolt a két legkegyetlenebb ellenségünkkel – a bűnnel és a halállal –, és győzött mindkettő felett. Győzelme a mi diadalunkká válik, ha igazán hiszünk benne, ezért bízhatunk Jézusban, amikor a következő ígéretet teszi: „Az pedig annak [az Atyának] akarata, aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút, és hisz benne, örök élete legyen; és én feltámasszam azt az utolsó napon” (Jn 6:40).

Az örök élet szavai

Az ötezer ember megvendéglésének dicsőséges csodája alkalmával Jézus a megsokasított kenyérből táplálkozók tekintetét Önmagára, az Élet Kenyerére irányította (Jn 6:35). Azt szerette volna, ha a testi éhségüket időlegesen kielégítő fizikai kenyéren túl tudatosítanák magukban az Örök Élet Kenyerével való lelki táplálkozás szükségességét. Hatalmánál fogva Jézus könnyen megetethetett ötezer éhes embert, mennyei küldetésének azonban sokkal magasabb célja volt: örök életet adni mindazoknak, akik hisznek benne, valamint állampolgárságot Isten dicső országában. Legfőbb célkitűzésünk előbb Isten országát keresni, és az összes többi szükséges dolog megadatik nekünk (ld. Mt 6:33). Megszerezhetünk mindent ebben az életben, de ha Jézus nem a miénk, elveszünk. Ha Jézus életadó szavaival táplálkozunk, lehetnek földi szükségseink, mégis az igazi győztesek közé soroltatunk.

A zsolotáríró biztosít minket: „Az Úr az én pásztorom; nem szűkölködöm” (Zsolt 23:1). Más szavakkal, amikor Isten életünkben az első, minden többi szükségünkről gondoskodik. Tudja jól, mire van igazán szük-

ségünk, és örömmel gondoskodik rólunk. Legfőbb prioritása azonban a vele való üdvözítő kapcsolat.

Ellen G. White a következő mélyenszántó gondolatokat fogalmazta meg az Élet Kenyeréből táplálkozás szükségességét illetően: „Krisztus testét enni és vérét inni annyit jelent, mint elfogadni Őt személyes Megváltónak [...]. Ami az étel a testnek, annak kell lennie Krisztusnak a lélek számára. Az étel nem segít rajtunk, csak ha megesszük, és ha lényünk részévé válik. Így Krisztus sem érték számunkra, ha nem ismerjük el Őt személyes Megváltónknak. [...] Vele kell táplálkoznunk, be kell fogadnunk Őt szívünkbe, és így élete a mi életünké válik. Hozzá kell idomulnunk szeretetéhez, kegyelméhez” (*Jézus élete*, 389. o.).

Krisztus szavaiban benne rejlik az Ő élete, személyét, jellemét képviselik. Elfogadva és azonosulva Jézus szavaival, Jézust magát fogadjuk el. Igaz, hogy nem láthatjuk a hús-vér Üdvözítőt, ahogy a tanítványok láthatták, de Szentírás közvetítette szavai által határozottan megjelenik előttünk a személye. Péternek az Úr kérdésére adott válasza rávilágít arra, hogy nemcsak a Megváltónak van örök élete, hanem a szavainak is (ld. Jn 6:68). A Szentlélektől ihletett Péter is fontosnak tartotta hirdetni az isteni igazságot, miszerint az Élet Forrásán kívül nincs személy, hely vagy kijelentés, amely az örök élethez vezethetne minket.

Hit és újjászületés

A hit nem olyan portéka, amelyből egyesek annyit kapnak, hogy félre is tehetnek belőle, míg mások egyáltalán nem részesülnek belőle. A hit Isten egyetemes ajándéka mindenkinek, aki erre a világra született. Az emberi lét a hittel kezdődik, amelyet a Teremtő épített a szívünkbe, s amely alapját képezi mindannak, ami következik, Istennek, a hit adományozójának elfogadása és a belé vetett bizalom által. Ezt a meggyőződést azzal erősítjük meg, hogy megkérjük Istent, vegye át életünk felett a teljes ellenőrzést. János ezt a következőképpen fejezi ki: „Valakik pedig befogadják őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek” (Jn 1:12).

Egyszerűen fogalmazva, a hit száz százalékgig Isten ajándéka (ld. Róm 4:1–8). A hit, a menny ajándéka az a kapocs, amely Istenhez köt bennünket. A hit által megvalósuló kapcsolat emlékeztet arra, hogy Istenhez tartozunk; ez ad értelmet teljes létezésünknek.

Még a megtérés is Isten ajándéka, válasz a Szentlélek ösztönzésére, hogy vessük alá akaratomat Istennek. Sokan elkövetik azt a hibát, hogy

előbb a hitet várják és a megtérésükre törekszenek, és csak ezután járulnak Isten elé; csak hogy ez a két ikerajándék már a rendelkezésünkre áll, és arra vár, hogy elfogadjuk és használjuk. Péter és a többi apostol is e mellett a valóság mellett érvelt: „Ezt [Jézust] az Isten fejedelemmé és megtartóvá emelte jobbájával, hogy adjon az Izraelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát” (ApCsel 5:31). Miért kellene még várnia a bűnösnek? Jöjj hittel Krisztushoz, azzal a hittel, amit tőle kaptál, és fogadd el a megtérés ajándékát, amit szintén Ő ajánl fel számodra, hogy már ma az Ő életét élhesd!

Az elutasítás és a kárhoztatás (Jn 3:18–21)

Napjainkban sajnos egyre inkább összetévesztik egymással a világosságot és a sötétséget. Az igazság fogalmát egyre ambivalensebb módon közelítik meg. Miért érdekli több embert a bűn sötétsége, mint az igazság világossága? Jézus válaszol erre az alapvető kérdésre: „Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak valának” (Jn 3:19).

Akik úgy döntenek, hogy a világosságot a sötétséggel helyettesítik (azzal a sötétséggel, amelyet Isten igazsága teljesen feloszlat), azokat saját gonosz cselekedeteik kárhoztatják. Makacsságukban és büszkeségükben megtagadják a megalázkodást és a megtérést, elzárkózva az egyedüli fénysugártól, amely a reménységet jelenti számukra. Ha nem nyílnak meg Krisztus erejének világossága előtt, amely megmenthetné őket, nincs többé gyógyír számukra. Miért ne hagynánk fel gonosz cselekedeteinkkel, míg alkalmunk van rá? Miért várnánk addig, míg már túl késő? A bárka ajtaja még nyitva áll, s még világít az igazság fénye. Engedjük meg a világosságnak, hogy szétoszlassa a sötétséget, és habozás nélkül vonuljunk menedékbe, míg van rá lehetőségünk!

A világosság és a sötétség közti választás kontextusában irányítsuk figyelmünket János 3:16 versére! A Szentírás egyik legfontosabb szövege ez, a teljes evangélium néhány szóban, amely nemcsak az üdvösség lehetőségét hangsúlyozza, hanem a kárhozat negatív következményét is, amennyiben az ember úgy dönt, hogy nem hisz Istenben. A kárhozat a rossz döntés következménye. Jézus ekképpen folytatja ezt a gondolatot János 3:18-ban: „Aki hiszen ő benne, el nem kárhozik; aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.”

Örök sorsunk Krisztusba vetett bizalmunktól és életadó szavaitól függ. Ádám és Éva kételkedett Isten bölcsességének igazságában, és tudjuk, mi lett a következménye. Számtalan más példa van a Szentírásban, amely olyan emberek sorsát vázolja fel, akiknek el kellett viselniük hitetlenségük következményeit. Ennek ellenére Jézus, a második Ádám bízott az Atya szavában, amellyel megerősítette a köztük lévő Atya-Fiú viszonyt, és győzött. Sátán pontosan ezt a kapcsolatot kérdőjelezte meg, amikor a pusztában megkísértette Jézust, mondván: „Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké!” (Mt 4:3). Jézus válasza egyszerű és tömör volt: „Meg van írva” (Mt 4:4), amivel minket is arra buzdít, hogy bízzunk Isten Igéjében.

Alkalmazás

- 1 Mi a kapcsolat (vagy különbség) Isten Igéjének olvasása és annak meghallása között? Elmélkedj a következő kijelentésen, majd mondd el a véleményed! „Az élő Isten szava nemcsak leírt, hanem kimondott szó is. A Biblia Isten hozzánk szóló szava, olyan bizonyosan, mintha fülünkkel hallanánk. [...] „A Szentírás olvasását és az arról való elmélkedést úgy tekinthetjük, mint egy kihallgatást a Végtelennel” (Ellen G. White: *Bizonyosságtételek*, 6. köt., 393. o.).
- 2 János 14:3 versében ezt mondja Jézus a tanítványainak: „... ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” Hiszed ezt? Ha igen, milyen hatással vannak életedre Jézus e szavai?
- 3 „Krisztus élete a mi életünk lesz” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 389. o.). Milyen csodálatos ígéret! Hogyan alkalmazod az életedben? Mi teszi lehetségessé ezt a valóságot a mindennapokban?

november 30 – december 6.

Az út, az igazság és az élet

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Dániel 7:27; János 1:14; 5:38-40; 13:1-20; 14:1-3, 5-11; Kolossé 1:16-17

Alapige: „Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelében van, az jelentette ki Őt” (Jn 1:18).

János evangéliuma négy fő részre osztható: a Prológus (Jn 1:1-18), a Jelek könyve (Jn 1:19–12:50), a Dicsőség könyve (Jn 13:1–20:31) és az Epilógus (Jn 21:1-25). Tanulmányunk eddigi részében főként a Prológusra és a Jelek könyvére összpontosítottunk, a csodák (jelek), a párbeszédek és a tanítások alapján mutattuk be Jézust. Most pedig átváltunk az evangélium harmadik szakaszára, a Dicsőség könyvére.

Érdekes, hogy hidat képez a Jelek könyve és a Dicsőség könyve között a híres hét „ÉN VAGYOK” kijelentés, amelyek a következők: „*az élet kenyere*” (Jn 6:35, 41, 48, 51, ÚRK), „*a világ világossága*” (Jn 8:12; 9:5), „*az ajtó*” (Jn 10:7, 9), „*a jó pásztor*” (Jn 10:11, 14), „*a feltámadás és az élet*” (Jn 11:25), „*az út, az igazság és az élet*” (Jn 14:6) és „*az igazi szőlőtő*” (Jn 15:1, 5).

Az e heti tanulmány azzal kezdődik, hogy mi volt a célja a búcsúbeszédnek, és bevezeti azt az emlékezetes epizódot, amikor Jézus megmosta a tanítványok lábát. Majd rátérünk a 14. fejezet „ÉN VAGYOK” kijelentésére („*az út, az igazság és az élet*”).

Búcsúbeszédében (János 13-17. fejezet) Jézus útmutatást ad a tanítványainak a jövőre nézve. Ennek irodalmi felépítése hasonló Mózes búcsúbeszédéhez *Mózes ötödik könyvében*, vagy ahhoz, amikor Jákób megáldja a gyermekeit (1Mózes 47-49. fejezet), vagy amikor Dávid tanította Salamont (1Kronika 28-29. fejezet). Távozásáról beszélve Jézus vigasztalja a tanítványait. Megígéri, hogy jön majd helyette valaki, aki Őt fogja képviselni (a Szentlélek; János 14-16. fejezet). Előrevetíti, hogy elszomorodnak majd (János 15-16. fejezet), de bátorítja a tanítványait, hogy maradjanak hűségesek (János 15. fejezet).

1 Olvassuk el Jn 13:1-20 szakaszát! Mi történt itt? Miért olyan fontos ez az eset? Milyen tanulságra akarta Jézus elvezetni a követőit?

Jézus korában a világnak azon a részén az emberek saruban vagy mezítláb jártak. A lábuk poros, piszkos lett. Szokás volt, hogy a vendégségbe érkezők lábát megmosta egy szolgáló, rabszolgá. Az elfogatása előtti estén azonban, amikor Jézus a tanítványával elfogyasztotta az utolsó vacsorát, nem volt velük olyan szolgáló, aki ezt elvégezte volna. Általános megfélemlítést keltett Jézus, amikor felállt a vacsorától, és mindegyikük lábát megmosta. Jn 13:4-5 versei lépésről lépésre beszámolnak arról, hogy mit tett. Azért írta le János ilyen részletesen a történetet, hogy kifejezze: a Mester ezt valóban megtette, ami bámulatos alázatra vall.

Péter reakciójának leírása (Jn 13:8-11) még inkább elmélyíti, mennyire megdöbbenek és értetlenkedtek a tanítványok Jézus tettének látán. Hogyan végezhet ilyen alantas munkát Ő, a Mester, a Messiás? Péter nem akarta megengedni neki, hogy megmossa a lábát. Erre Jézus azt mondta, hogy ha nem engedi, nincs köze hozzá. Ekkor Péter többet is kért volna, kifejezte, hogy fontos neki a kapcsolat Jézussal.

Jézus tettének jelentősége ahhoz kötődik, hogy ki Ő. Jn 13:13 versében kijelenti, hogy Mester és Úr, ahogy hívták, még hozzá helyesen. Ezek a címek a tekintélyét, a hatalmát fejezik ki. Jézus arra tanít, hogy a hatalmat és a tekintélyt szolgálatra, nem pedig önfelmagasztalásra kell felhasználni. Az Adventista Egyház követi Jézus példáját, ezért gyakoroljuk az úrvacsorai szolgálat elején a lábmossa – az alázat – szertartását.

Mit tanít az alázat szertartása Jézus követéséről? Hogyan szolgálunk az embereknek igaz alázattal?

2 Olvassuk el Jn 14:1-3 verseit! Milyen összefüggésben mondta ezt Jézus?

János 13. fejezetének vége felé Jézus a távozásáról beszélt (Jn 13:33). Péter megkérdezte, hogy hová megy (Jn 13:36). A tanítványok nem értették meg, hogy Jézus a halálára, a feltámadására és a mennybemene-telére utalt. Péter kijelentette, hogy az életét is odaadná Jézusért (Jn 13:37). Jézus ekkor megjövendőlte, hogy meg fogja tagadni (Jn 13:38).

Ezen a háttéren mondta Jézus a tanítványainak, hogy ne nyugtalan-kodjon a szívük (Jn 14:1). A görög *tarasszó* szó jelentése, hogy „felkavar”, „zavar”, „nyugtalanít”, „zavarba ejt”. Nem meglepő, hogy a tanítványokat zavarba ejtették Jézus szavai.

Jézus viszont félelmeiket csillapítva kifejezte, hogy Atyja házában sok lakóhely van (nem paloták, inkább szobák, mint egy fogadóban). El-megy, hogy helyet készítsen nekik. Szavai túlmutatnak a keresztt közelgő viharán, arra az időre, amikor majd visszatér megváltani népét. Arra az időre tekint, amikor a bűn egész tragédiája egyszer és mindenkorra vé-get ér (lásd Dán 7:27).

„És ha majd elmegyek... – mondta Jézus – ismét eljövök és magam-hoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek” (Jn 14:3). Ez-zel világosan megígérte, hogy másodszor is eljön.

Mi az alapja annak, hogy bízunk az ígéretében? Sokan azt mondanák, hogy a beteljesedett bibliai próféciaák, ami igaz is. Jn 14:3 verse azon-ban másként utal az alapra. Az *eljövök* a görögben jelen időben áll, aho-gyan a magyarban is. A jelen időnek ezzel a nyelvtani formájával a görög nyelvben egy jövőbeli eseményre utalnak, ami olyan biztos, mintha már meg is történt volna. Nyugodtan fordíthatjuk így is: *biztos, hogy ismét eljövök*.

Urunk visszatérésében való reményünknek nem egyszerűen a bibliai próféciaák teljesevése az alapja, inkább a bizalmunk abban az Emberben, aki az ígéretet tette. Azt mondta, hogy bizonyosan visszatér majd népé-ért. Bízhatunk az ígéretében, tudva, hogy ki tette azt.

Mit üzen a keresztt Krisztus második adventjének biztos voltáról, ami nél-kül vajon mi jó származott volna halálából az első ittléte idején?

3 Olvassuk el Jn 14:5-6 verseit! Tamás mit kérdezett Jézus elmenetelével kapcsolatban? Hogyan felelt neki Jézus?

Elég logikusnak tűnik Tamás kérdése. Ha nem tudjuk, hová megy valaki, honnan tudhatnánk, hogy merre menjünk, ha követni akarjuk? Jézus megfordítja a dolgot, amikor arra utal, hogy Ő az út. Hová vezető út? Az Atyához. A Prológus (Jn 1:1-18) kiemeli az Ige (*logosz*) és az Atya bensőséges kapcsolatát.

Jn 1:18 versében az áll, hogy az egyszülött (itt jobb fordítás lenne, hogy *egyetlen*) Fiú az, aki kijelentette az Atyát. Ebben a szövegben a görög *exégeomai* szó fordul elő, ami azt jelenti, hogy „kifejt”, „megmagyaráz”, „kijelent”. Ebből a görög szóból származik az *egzegézis* kifejezés, ami azt jelenti, hogy megmutatni valaminek a jelentését. Tehát Jézus Krisztus a kapcsolat az Atyával, Ő az, aki a bűnbe süllyedt világnak elmagyarázza, kijelenti az Atyát, ebből következően Ő az út, aki által eljuthatunk hozzá. Nélküle csak korlátozott volna az, amit meg tudhatnánk.

4 Olvassuk el Jn 14:7-11 szakaszát! Jézus hogyan oszlatta el Fülöp félreértését?

Fülöp kérése arra vonatkozott, hogy látni akarta az Atyát, amit bűnös ember nem élne túl (vö. 2Móz 33:17–34:9; Jn 1:18). Jézus elmarasztalta Fülöpöt, amiért még mindig nem ismerte meg Őt, hiszen aki látta Jézust, az látta az Atyát is (Jn 14:9). Ebből következően világos, hogy Jézus az út az Atyához, nélküle az út sötét és bizonytalan. Jézus a világosság, Ő vet fényt az Istenhez vezető útra.

Jézus három kifejezést köt össze: *út, igazság és élet*. Az *út* szó csak Jn 1:23 versében utal arra, hogy Keresztelő János készített utat Jézusnak, ezután Jn 14:6 versében fordul elő, Jézusra vonatkoztatva. Az *igazság* és az *élet* fő téma az evangéliumban. Szerdán és csütörtökön hangsúlyozzuk majd az *igazság* fogalmát, ami rendkívül fontos, kivált a mostani világban, hiszen magát az „igazság” gondolatát is kérdésesnek látják.

Miért különösen vigasztaló a tudat, hogy Jézusban nyertük a legteljesebb kinyilatkoztatást az Atya Istenről?

5 Olvassuk el Jn 1:14, 17, 8:32, 14:6 és 15:26 verseit! Hogyan kapcsolja János egyenesen Jézushoz az igazság fogalmát?

János evangéliuma egészében az igazság Jézushoz, az Atyához és a Szentlélekhez kötődik – Jézushoz, az Igéhez (*logosz*), a világossághoz kapcsolódik, ellentétben a sötétséggel (Jn 1:1-14; 3:19-21), a hamisságot pedig az ördöggel és a bűnnel hozza összefüggésbe (Jn 8:44-46). Következésképpen Jánosnál az igazság nem egyszerűen tények és számok kérdése, amelyek ugyan részét képezik, de ezeknél többről is szó van itt. Az igazság gondolatának erkölcsi vetülete az Istenhez és az akaratához való hűség. „Sokan kiáltanak az élő Istenhez, közelségére vágyakozva. Bölcseletek, irodalmi tanulmányok – bármilyen nagyszerűek is – nem csillapítják a szív éhségét. Emberi állításoknak és elgondolásoknak nincs súlyuk. Szóljon Isten szava az emberek szívéhez! A csupán hagyományt, emberi elméleteket és szabályokat ismerők hadd hallják meg annak hangját, aki megújíthatja lelküket az örök életre” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 21–22. o.).

Gondoljunk bele, mit jelent Jézus számára, hogy Ő az Igazság! Jézus a *logosz*, az Ige, aki kezdettől fogva Istennel volt, Ő teremtett meg minden létezőt (Jn 1:1-4). Örökkön örökké egy az Atyával, a jelleme, minden jellemzője megegyezik az Atyáéval, ezért Ő is a „VAGYOK”. Fölötte senki és semmi nem áll. Nélküle nem létezik semmi – beleértve az ismeretet is. Minden létező teremtményt Jézus alkotott meg, minden csak benne létezik. „Mert Őbenne teremtetett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: mindenek Őáltala és Őreá nézve teremtettek; És Ő előbb volt mindennél, és minden Őbenne áll fenn” (Kol 1:16-17).

Jézus nemcsak az igazság megtestesülése, hanem Ő maga az Igazság, nem egy fogalom vagy kigondolás, hanem egy Személy! Az igazságot, Jézus Krisztust hasonlíthatjuk a naphoz, ami világossággal ragyogja be a világot (Jn 8:12), párhuzamosan azzal, amit C. S. Lewis írt a kereszténységről: „Hiszek a kereszténységben, mint ahogy hiszek abban, hogy felkelt a Nap, nemcsak azért, mert látom, hanem mert így látok minden mást is” (C. S. Lewis: *Is Theology Poetry?* 2014, Samizdat University Press, 15. o.). Jézus, az Igazság által lehetünk képesek helyesen értelmezni a bennünket körülvevő világot.

Az egész evangélium kiemeli a Szentírás szerepét abban, hogy beszél arról, aki az út, az igazság és az élet. Az egész Biblia, az Ó- és az Újszövetség az igazságot nyilatkoztatja ki, különösen igaz ez a Jézusról és eljövételének céljáról adott tanítás tekintetében.

6 Olvassuk el Jn 5:38-40 verseit! Mit mond itt Jézus a Szentírásról?

Jézus meg a tanítványai újból és újból a Szentírásra mutattak, mint ami igazolja, hogy Ő a Messiás. Krisztus kijelentette: *„Mert ha hinnétek Mózesnek, nekem is hinnétek, mert ő rólam írt. Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, hogyan hinnétek az én beszédeimnek”* (Jn 5:46-47, ÚRK)?

7 Olvassuk el Lk 24:27 versét! Mi a jelentősége annak, hogy Jézus először a Szentírásra mutatva fejtette ki szolgálatának célját?

Másutt Krisztus ezt kérdezte, Mózes második könyvéből idézve: *„Nem olvastátok, amit Isten mondott nektek...”* (Mt 22:31, ÚRK)? Zakariás Isten ígéreteire utalt, amelyeket *„szólott az ő szent prófétáinak szája által, akik eleitől fogva voltak”* (Lk 1:70). Püünkösdi prédikációjában Péter kijelentette: *„Be kellett teljesednie az Írásnak, amelyet megjövendölt a Szentlélek Dávid szája által”* (ApCsel 1:16, ÚRK).

A Biblia nem tudományos tankönyv, nem magyarázza el az atomhasadást, sem azt, hogyan kell agyműtétet végezni. Ennél fontosabbról szól! Megadja azt az összefüggést, amelyben a világegyetem értelmet nyer. Ez az a kulcs, ami nyitja az ajtót, a világosság, aminek köszönhetően láthatunk. A Biblia nélkül sötétben tapogatóznánk Isten létevel, a világminőségben betöltött szerepével, az eredetünkkel, az élet értelmével és a jövővel kapcsolatban.

Említsünk olyan bibliai igazságokat, amelyekről nem tudhatnánk a tudomány segítségével, még elméletben sem!

További tanulmányozásra: Ellen G. White: Jézus élete. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Az élet világossága” c. fejezet, 391–403. o.

„*Én vagyok a világ világossága*” (Jn 8:12). „Jézus a templom udvarában szólta ezeket a szavakat, amelyek különlegesen kapcsolódtak a sátoros ünnep szolgálataihoz. Az udvar közepén hét méltóságot sugárzó oszlop magasodott, ezek hatalmas lámpásokat tartottak. Az esti áldozat után meggyújtották a lámpákat, fényük világított Jeruzsálem felett. Ez a ceremónia az Izraelt a pusztában vezető tűzoszlopra emlékeztetett, és előremutatott a Messiás eljövételére is. Este, amikor a lámpákat meggyújtották, az udvar nagy örömezés színhelye volt...”

Jeruzsálem kivilágításával a nép kifejezte reményét, hogy a Messiás eljön, és világosságot áraszt Izraelre. Jézus számára azonban a helyszínnek nagyobb jelentősége volt. Ahogyan a templom sugárzó lámpái mindent megvilágítottak maguk körül, Krisztus, a lelki világosság forrása úgy oszlatja el a világ sötétségét. A jelkép mégsem volt tökéletes. Az a nagy világosság, amelyet saját kezével helyezett az egekbe, hívebben képviselte küldetésének dicsőségét.

Reggel volt, a nap épphogy az Olajfák hegye fölé emelkedett, sugarai vakító fénnel hullottak alá a márványpalotákra, megcsillogtatták a templom falainak aranyát. Jézus odamutatott és így szólt: »*Én vagyok a világ világossága*« (Jn 8:12)” (Jézus élete. 391. o.).

**Naponkénti tanulmányozásra: Cselekedetek 28 – Róma 6;
Jézushoz vezető út, 10. fejezet**

1. Mit mond Pál apostol a test természetellenes indulatairól?

2. Milyen az igazi zsidó és az igazi körülmetélkedés?

3. Hogyan erősítjük meg a törvényt?

4. Minek halunk meg és minek élünk, Róma 6:11 verse szerint?

5. Mire kell gondolnunk, amikor e föld pompájában és szépségében gyönyörködünk?

Általános áttekintés

E heti tanulmányunk Jézus, Isten testet öltött Fia csodálatos élettörténetébe nyújt betekintést. Senki sincs hozzá hasonló. Egyedi. Közelről ismeri az Atyát. Ő az út, az igazság és az élet. János evangéliumában gyakran „hallhatjuk” Jézust az Atyáról beszélni, hiszen az Atya neve folyamatosan az ajkán és a szívében volt. Jézus az egyedüli, aki szemtől szemben látta az Atyát, senki más ilyet nem állíthat magáról, következésképpen isteni voltát jelenti ki, amikor feltárja az Atyával való kapcsolatát: „Nem hogy az Atyát valaki látta, csak az, aki Istentől van, az látta az Atyát” (Jn 6:46).

Filep, a tanítványok egyike gyakran hallotta Jézust, amint az Atyával való kapcsolatának fontosságáról beszél. Végül ezt kérte Mesterétől: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk!” (Jn 14:8).

A közte és az Atya közti kapcsolatról megfogalmazott mélyreható válaszában Jézus ezt mondta: „Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát; mi módon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát?” (Jn 14:9). Ebből a kijelentésből leszűrhetjük, hogy Jézus volt az Atya legmélyebbre ható képviselője. Micsoda előjog, hogy ismerhetjük Jézust, mivel ismerve Őt, ismerjük az Atyát is!

„Én vagyok az út, az igazság és az élet.” E mellett a kijelentés mellett további információkat is vizsgálat tárgyává teszünk, amelyek segíthetnek értékelnünk azt a csodálatos ajándékot, amelyet Jézus által kaptunk. Követjük Őt, az utat, vele járunk, az Ő igazságát tanuljuk, bőséges és örök életre vezet.

Magyarázat

Krisztus követendő példája (Jn 13:1–20)

Jézus nemcsak bölcsességet és tanításokat közvetített az emberek felé, igazságát a gyakorlatban megélt példával is szemléltette, amivel hozzájárult tanításainak az emberi szívben történő rögzüléséhez. Vegyük például az alázat szertartását! E rituálé megalapításakor Jézus nem várta meg, hogy előbb a tanítványai mossák meg egymás lábát, vagy valamelyik szolga elvégezze ezt a feladatot, és beszédet sem tartott nekik az alázatról és a szolgálatról, hanem felajánlotta, hogy Ő lesz a szolga, és példát mutat nekik arra vonatkozóan, hogy miként viszonyuljanak egymáshoz.

Jézus szavai világosan kifejezik, milyen jelentőséget tulajdonított a lábmossa szertartásának: „Azért ha én, az Úr és a Mester megmostam a ti lábbaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait. Mert példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjete” (Jn 13:14–15). E világos parancs ellenére a keresztények zöme nem gyakorolja ezt a szertartást, az ehhez szükséges alázat nem kedves az emberi szívnek. Viszont ha nem teljesítjük a részvételhez szükséges feltételeket, nem tanulhatjuk meg Krisztus alázatról szóló leckéjét.

A Krisztus korabeli biblikus kultúrában a fej minősült a test legértékesebb részének, míg a lábak a legalábbbvaló végtagoknak. Következésképpen azáltal, hogy meghajtotta a fejét a tanítványai előtt, és megmosta a lábaikat, Krisztus hatásos módon szemlélteti a készségét, hogy mindent megtegyen a siralmas állapotukból való kiemelésükért. Júdás ki nem állhatta, hogy Jézus – akiről azt remélte, hogy uralkodni fog Izrael felett – ilyen mély szintre ereszkedett le. Másfelől Péter teljesen érdemtelennek érezte magát, látva Mesterét szelíden, alázatosan megmosni tanítványai lábát. Először elutasította Jézus ajánlatát, de amikor azt mondta neki, hogy semmi köze hozzá, ha nem engedi, hogy megmossa (ld. Jn 13:8), Péter azonnal igennel válaszolt. Fontosnak tartotta a kapcsolatát Jézussal, nem akarta Őt elveszíteni: „Uram, ne csak a lábaimat, hanem a kezeimet és a fejemet is” (Jn 13:9).

Ismét eljövök (Jn 14:1–3)

Zavart, ingatag világban élünk, időszerűek tehát Jézus szavai János 14:1 versében: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek!” Ezek a bátorító szavak a Jézus és az Atya becsületességébe vetett bizalmon alapszanak, továbbá Jézus azon határozott kijelentésén, hogy elmegy és helyet készít számunkra, hogy örökké velünk lehessen.

Egyesek a csodálatos mennybéli házakért, mások az arannyal borított utcákért vágnak Isten országába. De helyes motivációk ezek? Az eredeti görög szövegben a „helyiségek”, „szobák” szavak szerepelnek, ami arra enged következtetni, hogy nem a fizikai tér az, ami számítani fog, hanem a Jézussal való közösség. Szeret minket, ezért velünk akar lenni. Szerelete mindig a közösséget keresi.

János 14:3 versében az „ismét eljövök” (más fordításokban „visszajövök”) igei szószerkezet az eredeti görögben folyamatos jelenidőben szerepel. Jézus ígéretében a dicsőséges visszajövetel jelen valóság, második eljövetele annyira bizonyos, mintha most, a jelenben történné. Ennek a biztos eseménynek az örömteli várása oly mértékben befolyásolja éle-

tünket, hogy dicsőségének országa összefonódik kegyelmének országával, felajánlva számunkra a menny előízét.

Az út, az igazság és az élet (Jn 14:5–6)

Az Úr Jézus önmagát az útként, az igazságként és az életként határozza meg, és ebben egy érdekes fejlődési irányvonal sejlik fel (Jn 14:6). Gondoljunk csak erre a három, egymás után következő szóra! Jézus az út. Miközben haladunk rajta, megtudjuk tőle az igazságot, amely végül egy gazdagon megáldott földi és egy eljövendő örök élethez vezet. Megjegyzendő, hogy ezek a szavak ebben a sorrendben Jézus Tamásnak adott válaszát alkották a követendő útra vonatkozóan (ld. Jn 14:5). Furcsának tarthatjuk, hogy miért tette fel Tamás ezt a kérdést, figyelembe véve az előző igevers tartalmát: „És hová megyek én, tudjátok; az utat is tudjátok” (Jn 14:4).

Krisztus az egyedüli út az Atyához. Egyesek kétségbe vonják ezt a kijelentést, arra az okra hivatkozva, hogy Jézus túlzottan elzárkózó, főleg ha a személyét a mai társadalmi viszonyokba helyezzük, amelyben a befogadás, az inklúzió a norma. De nem minden út vezet Istenhez. Jézus az egyetlen út, amely Istenhez visz, az egyetlen, aki feddhetetlen, és képes eltörölni a bűnöket, az egyedüli, aki igazságot tulajdoníthat és életet adhat nekünk, mivel mindkettővel rendelkezik.

Amint már korábban láthattuk, Filep arra kérte Jézust, hogy nyilatkoztassa ki neki és a tanítványoknak az Atyát. Jézus Filepnek adott válasza szerint, aki ismeri Őt, ismeri az Atyát is: „Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát. Mi módon mondd azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát?” (Jn 14:9).

Mennyire enyhítő, ugyanakkor bátorító tudni, hogy Jézus által félelem és aggodalom nélkül közel kerülhetünk az Atyához, aki ugyanazzal az irgalommal és együttérzéssel viszonyul hozzánk, mint Jézus a körülötte élő emberekhez, beleértve a társadalomból kiközösítetteket és a bűnösöket is. Semmi sem tarthat vissza tehát attól, hogy a mennyei trón elé járuljunk Isten irgalmáért és megbocsátásáért.

Jézus a testet öltött és megszemélyesített igazság, a Megváltó vallotta ezt önmagáról János 14:6 versében. A változó, vesztegetéssel és csalással teli világban Jézus az igazság, a teljes igazság és csakis az igazság. Semmi változás nincs benne és abban, amit mond, végsősoron Ő „tegnap és ma és örökké ugyanaz” (Zsid 13:8). Földi szolgálatát követően visszatért

a mennybe, és majd nem sokkal ezután, pünkösdkor a Szentlélek kitöltötte a tanítványokra, ahogy azt Jézus megígérte. Isten Lelke, az igazságnak Lelke, a Vigasztaló, aki az Atyától származik, eljött és bizonyosságot tett Krisztusról az embereknek (ld. Jn 15:26). Jézus mindig az igazságot mondta, a tanítványok pedig bizonyosságot tettek erről, mert „kezdetől fogva” vele voltak (Jn 15:27).

Jézus az igazság világossága mindenütt körülöttünk. Eloszlatja a hamisság és a zavartság homályát, és feltárja előttünk a lehetőséget, hogy mindent a helyes perspektívában lássunk most, akár a pünkösd idején, amikor az igazság Lelke alászállt, hogy elvezérelje az embereket minden igazságra (ld. Jn 16:13).

A megengedő, pluralista társadalomban az igazság egy állandó mozgásban lévő célpont, hiszen az igazság fogalma szüntelenül változik, „fejlődik”. Ami igaz ma, nem biztos, hogy holnap is az. Jézus azonban egyetlen mondattal helyére teszi a dolgokat: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam” (Jn 14:6).

A Szentírás és az igazság (Jn 5:38–40)

A teljes Biblia az igazságot tanúsítja. A Szentírás koherens egység, mindkét testamentumának ugyanaz a szerzője: a Szentlélek. Ugyanez az igazság alkalmazandó Jézus bizonyoságtételére napjainkban. Jézus korában a vallási vezetők hangoztatták, hogy hisznek Mózesben, jóllehet Mózes Jézusról tett kijelentését nem ismerték el (ld. Jn 5:46). A vezetők állították, hogy hisznek az Ószövetségben, de úgy tartották, hogy a benne foglaltakkal való egyszerű egyetértés vagy beleegyezés biztosította számukra az örök életet.

A zsidó előljárók Szentírásra vonatkozó szűk látása eltávolította őket annak lényegétől, beleértve Jézus Krisztust is. Mintha tudomást sem vettek volna az ószövetségi prófétákról és Izrael és a világ reménységéről szóló jövendöléseikről (ld. Jn 5:39). Hihetetlen, hogy az üdvösség keresésének útján elutasították reménységük és életük Urát! Nem értették meg, hogy Jézus nélkül csak a halál létezett számukra, és egyedül Jézus által élhettek.

Alkalmazás

- 1** Hogyan hat mindennapi életedre a Jézus valósága, figyelembe véve, hogy Üdvözítőnk az Atya tökéletes tükröződése? Képzeld magad a Filep helyzetébe, és a saját füleddel hallod, hogy aki látta Őt, az látta az Atyát is! Mit jelent „látni” az Atyát és az Ő Fiát?

- 2 Mi a jelentősége annak, hogy Jézus lehajolt Júdás előtt, és megmosta a lábait? Hogyan alkalmazod az életedben Jézus alázatossági gesztusát?
- 3 Miért szeretnél a mennybe jutni? A fantasztikus lakhelyekért, az arany utcákért, vagy valami egészen másért? Mi a jelentősége annak, hogy látni fogjuk ott Jézust? Miért kell Jézusnak lennie életünk prioritásának?
- 4 Hogyan befolyásolja mindennapi életünket Jézus visszajövetelének bizonyossága?
- 5 Mi a véleményed arról az állításról, mely szerint a hitünknek a Szentírásban kell gyökereznie s ugyanakkor Krisztushoz vezetnie minket? Az intellektuális információszerzésen túl mire kell törekednünk még a Szentírás tanulmányozása során?
- 6 Körülöttünk a világban széthúzás és zavar uralkodik. Hogyan befolyásolja világnézetünket az, hogy az igazodási pontunk Krisztus és a Szentírás?

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 1Mózes 3:7-9; János 14:10, 24; 16:7-11, 27-28; 17:1-26

Alapige: „Ama vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek” (Jn 14:26).

Különböző témák mozaikja tárul elénk *János evangéliumában*. János azért említette a jeleket (csodákat), hogy bemutassa: Jézus a próféták által megígért Messiás. A tanúk széles körét megszólaltatva hirdeti, hogy Jézus a Krisztus, az „ÉN VAGYOK” kijelentésekkel is istenségére mutat.

János evangéliumának 1. fejezete említi a Szentháromság mindhárom tagját (Jn 1:1-4, 14, 18, 32-34). Az emberek évszázadokon át próbálták igazán megérteni, felfogni, hogy milyen a Szentháromság természete, de mivel erre nem vagyunk képesek, sokan elutasítják a gondolatot. Balgaság tagadni valamit csak azért, mert nem tudjuk maradéktalanul megérteni, vagy mert nem illeszkedik az emberi értelem szűk korlátai közé!

János kifejezi, hogy ha meg akarjuk érteni Istent, Jézusra kell néznünk és arra, amit Igéjében kijelentett. Ezzel a megközelítéssel a kapcsolatok új világa tárul ki előttünk: kapcsolat a Szentháromság három személye, a Szentháromság és az emberiség, illetve a különböző emberek között. Az e heti tanulmányban azt vizsgáljuk, hogyan mutatja be *János evangéliuma* az Atyát, a Fiút és a Szentlelket, és tesszük mindezt Jézus búcsúbeszédével összefüggésben (János 13-17. fejezet).

December 7–14. – **Imahét**

December 14. – **Imaheti adományok** (adományok)

Evangéliumát János az átfogó bibliai narratíva nézőpontjából írta, a kezdetektől indítva. „*Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet*” (1Móz 1:1, ÚRK). Így is lehetne mondani: *Kezdetben teremtette az Atya, a Fiú és a Szentlélek az eget és a földet*. Tőlük ered minden, ami létezik. Ők teremtették az univerzumot és a mindenséget benépesítő lényeket. A mi bolygónkon az élet sajátosságos teremtése történt, a legkülönlegesebb pedig az ember megalkotása volt, amivel az volt Isten célja, hogy a szeretet harmóniájában éljünk vele és egymással. Lucifer azonban behozta a bűnt a világunkba. A bűn az Istennel való kapcsolat megtörését is jelenti. Téves képet mutat Istenről. Jézus felvette magára az emberi természetet, hogy újból helyes képet kapjunk Istenről, és üdvösséget hozzon az emberiségnek. Ittléte alatt Jézus alávetette magát az Atyának, az Ő vezetését követve élt. „*Én és az Atya egy vagyunk*” (Jn 10:30) – mondta. „...*az Atya én bennem van, és én őbenne vagyok*” (Jn 10:38). „*Ha nem az én Atyám cselekedeteit teszem, úgy ne higgyetek nekem*” (Jn 10:37, ÚRK).

1 Az Atyának mely szerepeire vonatkoznak az alábbi szakaszok?

Jn 3:16-17; 6:57

Jn 5:22, 30

Jn 6:32; 14:10, 24

Jn 6:45

Jn 15:16; 16:23

Ezek a versek bemutatják az Atya és a Fiú, Jézus Krisztus szoros viszonyát. Az Atya bensőséges kapcsolatban áll világunkkal, és fel sem tudjuk fogni, hogy mennyit áldozott megváltásunkért. Mi tanít ez Isten szeretetéről?

A Szentháromság Isten kapcsolatra teremtett minket önmagával (1Móz 1:26-27), ami azonban a bűn miatt alapvetően megtört. Az édenkerti történet mutatja a törés közvetlen következményeit.

- 2 1Móz 3:7-9 versei szerint milyen szakadékot okozott a bűn? Mi a jelentősége annak, hogy a történetek után Isten kereste a kapcsolatot az emberpárral, nem fordítva?**

A Szentháromság Isten szándéka, hogy az egész emberiségnek megoldást kínáljon a bűn okozta törésre, még ha nem is mindenki fogadja el az ajánlatot.

A kapcsolat helyreállítása érdekében az Istenség egyik Személye emberré lett, vagyis az Ige testté lett, közöttünk lakozott, bemutatta Isten dicsőségét (Jn 1:14-18), az emberiség pedig látta az Ő teljességét és kegyelmét. Ezt jött bemutatni Jézus, kinyilatkoztatta Isten dicsőségét, hogy helyreállhasson a bűn következtében megtört kapcsolat – legalábbis mindazok számára, akik készek elfogadni a Jézus Krisztusban felkínált ajándékot.

- 3 Minek a reménye táru fel a következő versekben: Jn 1:1-2; 5:16-18; 6:69; 10:10, 30; 20:28?**

„Krisztusban van az eredeti, nem kölcsönvett, nem mástól származó élet” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 447. o.). Testet öltött Fiúként azonban „önmagát megüresítette” (Fil 2:7, ÚRK) isteni előjogai gyakorlásától. A földön, az emberek között, emberként élve elmondhatta magáról, hogy Istentől kapott ajándék az élete. „Krisztus istensége az örök élet biztosítéka a hívő számára” (u. o.).

A világ nem ismerte Istent (Jn 17:25), aki elküldte egyetlen Fiát (Jn 9:4; 16:5), hogy megismerjék Őt, az Atyát.

Egy ateista író így fogalmazott a kozmoszsal kapcsolatban: „Semmi nem utal arra az ismeretlenség homályában, a végtelenben, hogy valahonnan máshonnan jönne segítség, ami megmentene minket önmagunktól.” Mit tanít a Biblia, ami szerint ez óriási tévedés?

János evangéliuma egészében az apostol leírja, mi mindent tesz Jézus, a Fiú, amivel az Atyára mutat. Jézus elmondja, hogy ki az Atya és milyen a kapcsolata világunkkal. Mindez Jn 1:18 szerint történik, ahol az áll, hogy Jézus kijelenti (görögül: *exégeomai*, „magyaráz”, „elbeszél”, „bemutat”) az Atyát. Jézus újból és újból ezt teszi. Az Atya (*patér*) szó százharminchatszor fordul elő Jánosnál – ebből tizennyolc esetben az első három fejezetben –, ami az összes újszövetségi előfordulás egyharmadánál is több.

Jézus volt az Atya képviselője a földön, azért jött, hogy emberi testben éljen, az Atya akarata szerint. Jézus valóban elmondta, hogy minden dologban az Atya akaratát kereste, nem a magáét (Jn 5:30). Elsőre ez meglepő kijelentésnek tűnhet, azonban jól mutatja, hogy emberként maradéktalanul alárendelte magát az Atyának.

Jézus azt is mondta: azért küldte az Atya, hogy elvégezze a feladatát, az emberiség megváltását, és a munkájáról maga az Atya tett bizonyosságot (Jn 5:36-38).

Jézus hirdette: az Atya elküldte Őt, mint az egyetlen, aki által az emberiség eljuthat hozzá (Jn 6:40, 44). Az Atya azt akarja, hogy az embereknek örök élete legyen Jézusban, aki megígéri: új életet ad a feltámadáskor.

4 Mit tanítanak a következő versek Jézus és az Atya kapcsolatáról: Jn 7:16; 8:38; 14:10, 23; 15:1, 9-10; 16:27-28; 17:3?

Bámulatos dolgokat állított Jézus az Atyával való kapcsolatáról. Kijelentette, hogy minden tanítása valójában az Atyáé; amit csak mond, azt személyesen az Atyától hallotta; hinni benne és az Atyában ugyanazt jelenti; a szavai és a cselekedetei az Atyától erednek; Ő és az Atya egyek az emberiség iránti szeretetben, a megváltásuk érdekében. Különös erejű bizonyágtétel ez Jézus és mennyei Atyja szoros kapcsolatáról!

Hogyan változna meg az életed, ha a gondolataid és a szavaid teljes mértékben Isten akaratát fejeznék ki, amint az az életedre vonatkozik? Vagyis hogyan valósulhat meg még inkább az életünkben az, amit Jézus által Isten akaratának tudhatunk?

János evangéliumában nincs annyira előtérben a Szentlélek, mint az Atya és a Fiú, ugyanakkor meghatározó a szerepe Jézus küldetésének sikerében.

- 5 Olvassuk el Jn 1:10-13 verseit! Mi a Szentlélek szerepe a megtérésben? Milyen tanítást találunk erről ebben a szakaszban?**
-
-

János 5. fejezetében láthatjuk a Szentlélek központi szerepét. Az apostol elmondja, hogy akik elfogadták az Igét, vagyis hittek benne, Isten gyermekei lettek, *„nem vérből, sem a test akaratából, sem a férfiú indulatából, hanem Istentől születtek”* (Jn 1:13, ÚRK). Ez csak a Szentlélek munkája által történik meg.

- 6 Mit tudunk meg a következő igékből a Szentlélek tevékenységéről: Jn 3:5-8; 6:63; 14:26; 15:26; 16:7-11?**
-
-
-

„Miközben Jézus vázolta tanítványai számára a Szentlélek feladatát, igyekezett eltölteni őket azzal az örömmel és reménységgel, amely az Ő szívét is eltöltötte. Ujjongott, mivel bőséges segítséggel látja el egyházát. Az összes ajándék közül a Szentlélek volt a legmagasabbrendű ajándék, akiért az Atyához népe felemelése érdekében könyörgött. Krisztus azért adta nekünk Lelkét, hogy megújító erőforrásunk legyen. Nélküle Krisztus áldozata nem jelentett volna számunkra semmi segítséget. A gonosz hatalma évszázadok óta erősödik, és bámulatos, ahogy az emberek alávetették magukat ennek a sátáni fogságnak. Csak az Istenség harmadik személyének a hatalmas erejével tudunk ellenállni a bűnnek és tudjuk azt legyőzni. A Szentlélek nem korlátozott erővel jön el hozzánk, hanem isteni hatalmának, erejének teljességével” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 577–578. o.).

Nagy áldás tehát befogadni a Szentlelket, aki tanúsítja, hogy Isten igaz (Jn 3:33)! A Lélek győz meg bennünket a bűnről, az igazságról és az ítéletről (Jn 16:8-11). Tehát az a kulcsa, hogy megtudjuk, mi helyes, igaz és jó, ha értelmünket és élettapasztalatunkat alávetjük Isten Igéjének, a Szentlélek megítélő és meggyőző hatása alatt.

János evangéliuma 17. fejezetét Jézus főpapi imájának is szokták nevezni. Ez a búcsúbeszédének a vége. Jézus azért jött a földre, hogy helyreállítsa az emberiséget, újból meglegyen az eredeti, személyes kapcsolatunk Istennel. Hűséggel végrehajtotta azokat a jeleket, amelyekkel Isten feladatként megbízta. Szavaival és tetteivel Istent mutatta be a népnek.

Amikor Jézus arra készült, hogy elhagyja a földet, ismét ki akarta nyilvánítani szeretetét a tanítványai iránt. Azt akarta, hogy megértsék, milyen szoros a kapcsolat az Atya, a Szentlélek és őközött. Ugyanolyan személyes kapcsolatba kívánta bevonni őket az Atya Istennel és a Szentlélekkel, mint amit Ő is ápolt velük.

7 Olvassuk el János evangéliuma 17. fejezetét! Mely szavak és kifejezések érzékeltetik, hogy Jézus szoros, szeretettel teljes kapcsolatra vágyik az Atyával és a tanítványaival is?

János 17. fejezetéből sokan azt olvassák ki, hogy csak az egység és a szeretet számít. Vitathatatlan, hogy Isten célja helyreállítani a vele és a többi emberrel való személyes kapcsolatunkat. Figyelmesebben olvasva azonban a szeretet és az igazság között még fontosabb összefüggést találhatunk.

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent” (Jn 17:3), nem az, hogy mi kinek képzeljük Őt. „Kijelentettem a te nevedet az embereknek, akiket a világból nekem adtál... és a te beszédedet megtartották... és igazán megismerték, hogy én tőled jöttem ki” (Jn 17:6, 8, ÚRK). „Szenteld meg őket a te igazsággoddal: A te igéd igazság” (Jn 17:17). Krisztus azért jött, hogy bemutassa az Atyát, ami az Istent övező sokféle téves elgondolás miatt volt fontos. János evangéliuma rávilágít, hogy mennyire komolyan vette ezt a küldetést. Igazán jelenítette meg Isten Igéjét és tetteit. Miért kellett volna ilyen messze elmennie, ha nem számítana az igazság?

Jézus élete rendkívül nehéz volt, aztán pedig a vallási hatóságok elvetették. Szenvedett népe, sőt alkalmanként még saját tanítványai közömbösségétől is. Az egyik tanítványa elárulta, egy másik pedig háromszor is megtagadta. Véget nem érőnek tűnő kihallgatásnak vetették alá, majd a keresztfára juttatták azok, akiknek a megváltásáért jött.

Hogyan tükrözheti jobban az életünk Isten szeretetét – ami Jézust és az Atyát is összeköti?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek!” c. fejezet, 569–589. o.

Jézust az ellenfelei emberi mértékkel, „*test szerint*” (Jn 8:15) ítélték meg, ami valószínűleg még rosszabb, mintha pusztán „*a látszat után*” (Jn 7:24) tették volna. Nem a Szentlélek készítő, ellenállhatatlan erejére (lásd Jn 3:3-7), hanem csupán a test, a bűnös világban élő, bűnös ember kritériumaira hagyatkoztak. Látták Jézus „testét”, de nem gondolkodtak el azon, hogy talán Ő a testté lett Ige (Jn 1:14). Krisztust ennyire szűk mértékkel mérni azt jelenti, hogy az ember csak világi szempontból próbálja felfogni, ki is Ő (2Kor 5:16).

„A Vigasztalót Jézus »*az igazság Lelkének*« (Jn 16:13) nevezi. A Vigasztaló feladata az, hogy meghatározza és őrizze az igazságot. Mindekelőtt az igazság Lelkeként lakozik a szívünkben, és így lesz Vigasztalónk. Az igazságban vigasztalás és békesség van, de a hamisságban nem találhatunk sem igazi vigasztalást, sem igazi békességet. Sátán hamis elméletek és hagyományok útján tesz szert hatalomra elménk felett, s miközben az embereket a tévedések útjára vezeti, eltorzítja jellemüket. A Szentlélek a Szentírás útján szól az elménkhez, és az igazság bélyegét nyomja rá szívünkre. Így tárja fel a tévedésünket és űzi ki azt a lelkünk-ből. Krisztus az igazság Lelkével, aki Isten szava által munkálkodik, von oltalma alá bennünket, választott népét” (*Jézus élete*. 577. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Róma 7–13; *Jézushoz vezető út*, 11. fejezet

1. Hogyan nevezik azt a nőt, aki újra férjhez megy, jóllehet még él az egykori férje? _____
2. Kik nem lehetnek kedvesek Isten előtt?

3. Kik miatt nagy a Pál szomorúsága és szíve szüntelen fájdalma?

4. Mit tegyünk, ha éhezik az ellenségünk?

5. Mi jellemezte Énok Istennel élt életét?

Általános áttekintés

E heti tanulmányunk az „egy Isten három személyben” tanról szól, valamint arról, hogy Jézus, az Istenség második személye milyen kapcsolatban van az Istenség másik két személyével, az Atyával és a Szentlélekkel.

Minimum két hely van az Újtestamentumban, ahol az Istenség mindhárom személye egy kontextusban van megemlítve. Jézus keresztségekor – Máté közlésében (Mt 3:16–17) – a Szentlélek szállt Jézusra, miközben hallható volt az Atya hangja. János 1:1–3, 32 verseiből megtudjuk, hogy Jézus és az Atya egy, és Keresztelő János vallomása szerint a Szentlélek galamb formájában a Fiú felett lebegett.

A 13–17 részek János evangéliuma Jézusról szóló búcsúfejezeteinek tekinthetők, a keresztre feszítés előtti eseményektől a feltámadáson át a mennybemenetelig rögzítik az eseményeket. Ezekben a fejezetekben Jézus az Atyával és a Szentlélekkel való kapcsolatára összpontosít, illetve arra, hogy általa hogyan közeledhetünk mi is Istenhez. Jézus az Atyától jött, hasonló volt az Atyához, és a Szentlelket, az Ő képviselőjét az Atya az Ő helyébe küldte, hogy tanítson, ítéljen és vigasztaljon egészen Jézus visszajöveteléig. A Megváltó számára fontos volt, hogy ezt jól az emlékezetünkbe véssük.

Magyarázat

Az Atya

Mózes első könyvének első fejezete és János evangéliumának első fejezete közös elemeket tartalmaz. Az Isteni Háromság Jézus révén a teremtésben és a megváltásban egyaránt részt vett. A teremtető szó tökéletes világot alkotott, amelyet utólag beszennyezett a bűn, megromtva ezáltal az Isten és az általa teremtetett lények közötti harmóniát. Jézus, a megváltó Szó azonban vállalta az elveszett harmónia helyreállításának felelősségét, és a küldetése sikerrel végződött, egészen a halálig küzdött, és győzött (ld. Róm 6:8–14 és 2Kor 5:21).

Könnyű azt feltételezni, hogy Jézus egyedül szenvedett a kereszten, az igazság azonban az, hogy az Atya és a Szentlélek is vele együtt szenvedett. 2Korinthus 5:19 versében Pál apostol azt írja, hogy „az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nékik az ő bűneiket, és reánk bízta a békéltetésnek ígését.” Érdeemes megje-

gyeznünk: Isten azt akarja, hogy aktívan részt vegyünk a békéltetés munkájában, és éljünk azzal az előjogunkkal, hogy Jézussal együtt a mennyország követői lehetünk.

Jézus azt vallotta, hogy Ő és az Atya egy, mégpedig örök időktől fogva. Amint mondta: „Én és az Atya egy vagyunk”; „Az Atya én bennem van, és én ő benne vagyok” (Jn 10:30, 38). Az Atya sokat fektetett ebbe a világba, és ugyanúgy szereti, ahogy az egyszülött Fiát. Jézus az Atya tökéletes akaratát cselekszi (Jn 5:30); az Atya Jézus által szól és cselekszik (Jn 14:10); az Atya üdvözíti azokat, akik hisznek a Fiában (Jn 3:16).

Jézus és az Atya

A teremtés és a megváltás művét Isten kezdeményezte. Ő teremtette Ádámot és Évát, és tette ezt szeretetből, hogy közösségben éljen velük. Ezt a közösséget rontotta meg a bűn, de Isten nem hagyott minket a magunk sorsára: kezdeményezte a megromlott kapcsolat helyrehozatalát. Időnként hajlamosak vagyunk Isten iránti elköteleződésünkre tenni a hangsúlyt, de mi lenne a mi elköteleződésünkkel Isten irántunk való hajlandósága és szeretete nélkül? Isten ragaszkodása ihleti a mi ragaszkodásunkat. Pál apostol is egyetért ezzel: „Avagy megvted az ő jóságának, elnézésének és hosszútűrésének gazdagságát, nem tudván, hogy az Istennek jósága téged megtérésre indít?” (Róm 2:4).

Jézus önként ajánlotta fel, hogy lejjön bűnös világunkra, és egy isteni küldetés keretében megmenti az emberiséget a gonosz karmai közül. Isten az ő szeretetében részt vállalt ebben a kezdeményezésben, és egyet értett azzal, hogy Fia személyében lejjön erre a világra és életét áldozza mindannyiunkért. János 3:16 verse világosan kijelenti, hogy „úgy szeret-e Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Egyedül az Ő halála válthatott meg minket a halálból. Ábrahám és Izsák története ezt az ígéretet szemléltette azáltal, hogy mindketten – Ábrahám is, Izsák is – beleegyeztek Isten akaratának teljesítésébe.

A két történet közti különbség az, hogy Izsák feláldozásának nem volt helyettesítő szerepe, míg Krisztus önfeláldozásának igen; Isten Fia az élet Forrása, Izsák viszont nem. „Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige. Ez kezdetben az Istennél vala. [...] Ő benne vala az élet, és az élet vala az emberek világosságá” (Jn 1:1–2, 4). „Krisztusban van az eredeti, nem kölcsönvett, nem mástól származó élet” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 530. o.).

Aki ismeri Jézust, ismeri az Atyát is (Jn 14:6–11)

János evangéliumában – főként az utolsó fejezetekben – számos hivatkozást találunk az Atyára, többet, mint bárhol máshol a Szentírásban. Jézus pontosan 136-szor utal ebben a könyvben az Atyára – arra, hogy milyen az Atya és milyen a kettejük közötti egység. Egyes irodalomkritikusok értelmetlennek és feleslegesnek tartják, viszont Jézusnak fontos volt, hogy megismerjük és értékeljük a mennyei Atyát. Emellett Jézus azt is hangsúlyozta, hogy minden beszédében és cselekedetében az Atya akaratát képviselte.

Az Atya személyének említése – amivel voltaképpen összegzi az Atya akaratával való tökéletes egyetértését – lehetne Jézus Filepnek adott válasza János 14:9 versében, ahol az Üdvözítő ezt mondja: „Aki engem látott, látta az Atyát.” Ennek a világos kijelentésnek mindannyiunkat arra kell ösztönöznie, hogy úgy viszonyuljunk az Atya-Istenhez, mint a Fiú-Istenhez; Jézus minden, evangéliumokból felfedezhető vonását az Atya személyében is láthatjuk. Ez a bátorító tudatosság segítsen bennünket olyan kölcsönös szeretetkapcsolatba lépnünk az Atyával, mint amilyen szeretetkapcsolat köztünk és Jézus között létezik.

Adj magát a kérdés: hogyan változna meg a mindennapi életünk, ha Krisztus példáján felbátorodva nem a saját akaratunkat, hanem az Atya akaratát teljesítenénk?

A Szentlélek (Jn 1:13; 3:5–8; 6:63; 14:26; 15:26; 16:7–11)

A Szentlélek a lelki megtérés – az újjászületés – dinamikus folyamatának aktív elősegítője. János már az evangéliuma kezdetén foglalkozik a lelki újjászületés fogalmával, amely „nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől” származik (Jn 1:13). Ez a csodálatos esemény a Szentlélek emberi szívre gyakorolt ösztönző befolyásának köszönhetően történik meg.

A Szentlélek felébreszti a lelkiismeretet, tudatosítja az emberben a megmentés sürgős szükségességét, és meggyőzi a szívet az Atya és a Fiú igazsága tekintetében. Amellett, hogy a Vigasztalónk és Bátorítónk, a Szentlélek az Istenségnek a meggyőzés és az ítélet tevékenységére szakosodott Személye. Legyünk hálásak, amikor jótékony büntudat marcangol, hiszen ez annak a jele, hogy a Szentlélek aktív szereplője az életünknek, és a jó cselekvésére ösztönöz.

János 16:8–15 szakasza a Szentlélek szerepkörének további elemeit sorolja fel. **Mindenekelőtt** meggyőzi a lelkiismeretünket a bűn tekin-

tetében, amely kísért minket, és el kell távolítanunk az életünkől. **Másodsorban**, meggyőz az igazságról és a jó választásának örömről az önzés helyett. A tulajdonított és a megosztott igazság mind az „Igazság Napjától” (Mal 4:2) származik, és a Lélek közreműködésével jutunk a birtokába. **Harmadsorban**, a Szentlélek felvilágosít minket az elkerülhetetlenül bekövetkező ítélet tekintetében, ami megtérésre és a Jézus második eljövételére való felkészülésre bátorít. A közelgő ítéletről való meggyőzés eredményeként mielőbb meg kell térnünk és igazi reformot bevezetnünk az életünkben. **Negyedsorban**, a Szentlélek vezet minket a teljes igazságban, ahogy az Jézusban ki lett nyilatkoztatva számunkra. Amikor bizonytságot teszünk, Jézus eszünkbe juttatja, mit kell mondanunk (Lk 21:14–15). És végül **ötödsorban**, a Szentlélek dicsóíti Jézust szavainak és akaratának tisztelete által.

Jézus imája (Jn 17)

A János 17. fejezetében leírt imádság Jézus közbenjáró imája, amely a Megváltó leghosszabb és legmélyebb fohásza. Jézus önmagáért, tanítványaiért és minden jelen és jövődő hívőért imádkozik („Nemcsak ő érettük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő [a tanítványok] beszédükre hisznek majd bennem” [Jn 17:20]). Az Úr Jézus Krisztus imái élettel teli, mindenre kiterjedő imák. Tény, hogy személyesen, szenvedélyesen, mélyen és szüntelenül imádkozik értünk.

Jézus Lukács 22:31–32 verseiben személyesen Péterért imádkozott. Máté 23:37 versében szenvedélyesen fohászkodott makacs, tévelygő népért. Pál Zsidók 5:7 versében azt írja, hogy „könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben” imádkozott. Még ellenségeiért és keresztre feszítőiért is fohászkodott: „Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek” (Lk 23:34). Jézus imáira felelet érkezett: Péter Szentlélekkel teli prédikációjára válaszként az Üdvözítő ellenségei megtértek. Végül pedig azt sem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy Jézus szüntelenül imádkozik, nem megszakításokkal, mint mi. Zsidók 7:25 versében azt olvassuk, hogy Jézus „mindenképpen üdvözítheti is azokat, akik ő általa járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezék érettük.”

Alkalmazás

- 1 Emlékezz vissza életed egy olyan szakaszára, amikor a magánéleti nehézségek közepette nem igazán értetted Isten Igéjét. Ebben a kontextusban hogyan segített Isten örök voltának gondolata, szemben a te véges

képességeiddel? Végtelen Istenünk ismerete magába foglalja az ismeret- és a bölcsesség-bizonyítékok teljes spektrumát, korlátolt képességeink azonban ennek csak egy nagyon kis metszetét fedik le. Ennek a valóságnak nem kellene akarata iránti engedelmességre ösztönöznie és megálljt parancsolnia, hogy végre tudatára eszméljünk: Ő Isten? Beszélgetsetek erről a csoportban!

- 2 Tudatában vagy annak, hogy az Atya olyan, mint a Fiú, és a Fiú, mint az Atya? Hogyan segít ennek a valóságnak a tudatosítása közelebb jutnod az Atyához?
- 3 Mit érzel, amikor arra gondolsz, hogy már itt, ezen a földön és majdan az öröklétben a Jézus és az Atya közötti közösségben lehet részed?
- 4 A Szentlélek feladata meggyőzni az emberi szívet a bűn, az igazság és az ítélet tekintetében. Ha valamilyen oknál fogva ellenálltál a lelkiismereted készítésének, mit kell tenned, hogy a jövőben ez ne így legyen?

A dicsőség órája: A kereszt és a feltámadás

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Lukács 2:34-35; János 18:33–19:5, 17-22, 25-27;
20:1-18; 1Korinthus 15:12-20

Alapige: „Monda azért néki Pilátus: Király vagy-é hát te csakugyan? Felele Jézus: Te mondod, hogy én király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonytságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra” (Jn 18:37).

Jézus keresztre feszítésével és feltámadásával ér tetőfokára *János evangéliuma*. Az első tíz fejezet nagyjából három és fél év történéseit fedti le, a 11-20. fejezetek viszont csak egy-két hétről szólnak.

A négy evangélium eltérő módon mutatja be Jézus halálát. A beszámolók illeszkednek egymáshoz, de mindegyik író olyan kulcspontokat emel ki, amelyek egybecsengnek evangéliumuk témájával. Máté az Írás teljesedését hangsúlyozza, Márk pedig a párhuzamokat Jézus keresztsége és a kereszt között. Lukács arra összpontosít, hogy a kereszt gyógyulást és megváltást hoz (a jobb lator története).

János azonban Jézus trónra lépéseként állítja elénk a keresztet, főképpen az *órája* gondolatához kapcsolódóan, amire számos alkalommal utal a könyvben (Jn 7:30; 8:20; 12:27). A trónra lépés gondolata ironikus képet fest, hiszen a keresztre feszítés a leginkább meggyalázó, legszégyenletesebb halálnem, amit a rómaiak alkalmaztak. Ez az ellentét rámutat János mélyen ironikus ábrázolására, ami szerint Jézus szégyenben halt meg, ami ugyanakkor dicsőséges trónra lépését jelenti – Megváltóként.

Jn 18:28-32 szakasza nem jeleníti meg részletesen Jézus kihallgatásának történetét, a fókuszban az áll, amikor Poncius Pilátus elé viszik.

1 Olvassuk el Jn 18:33-38 szakaszát! Miről beszélt Pilátus Jézussal?

A kormányzó megkérdezte Jézustól, hogy Ő-e a zsidók királya (Jn 18:33). Ez az első utalás erre a címre, de nem az utolsó. Jézus ekkor megkérdezte Pilátustól, hogy ezt magától kérdezi, vagy valaki más mondta róla, amivel a kormányzó felé fordította a kérdést: vajon tudja, kivel beszél? Az olvasó már tisztában van vele, hogy Jézus a Király. Felismeri ezt a kormányzó?

Pilátus erre szintén kérdéssel felelt: *„Tán zsidó vagyok én? A te néped és a főpapok adtak át téged az én kezembe. Mit cselekedtél?”* (Jn 18:35, ÚRK)? Ez elkerülés volt, mert Pilátust irritálta, hogy Jézus ilyen nyíltan nekiszegezte a kérdést. Ekkor tette meg a kormányzó az első lépést az igazságtól távolodva, mert engedte, hogy az előítélet gátolja a felismerést.

Jézus azt felelte, hogy az Ő országa nem ebből a világból való (Jn 18:36), amiből Pilátus arra következtetett, hogy Jézus valóban királynak mondja magát (Jn 18:37). Ez vezet el Jézus fontos magyarázatához, miszerint Ő azért született, hogy bizonytságot tegyen az igazságról, és mindenki, aki *„az igazságból való”*, hallgat a szavára (Jn 18:37).

Pilátus ekkor tette fel a kérdést, hogy *„Mi az igazság?”* (Jn 18:38, ÚRK). Viszont nem várta meg a választ, hanem kiment, és próbálta megmenteni Jézust a tömegtől.

János evangéliumának egyik témája az igazság. Jézus az örökkévaló Ige (*logosz*, Jn 1:1-5), a Világosság és az Igazság, szemben a sötétséggel és a tévedéssel, hamissággal. Ő kegyelemmel és igazsággal teljes (Jn 1:14), a kegyelem és az igazság általa lett (Jn 1:17). Keresztelő János bizonytságot tett az igazságról (Jn 5:33). Jézus megerősítette, hogy az Atya igaz (Jn 7:28), tőle hallotta az igazságot (Jn 8:40). Jézus *„az út, az igazság és az élet”* (Jn 14:6). Isten Igéje *„igazság”* (Jn 17:17). Pilátus ugyan rákérdezett az igazságra, de előítélete, előre meghozott döntései és a nagy nyomás miatt elszalasztotta az alkalmat, hogy megismerje.

Mit értesz azon, hogy Jézus az Igazság?

2 Olvassuk el Jn 18:33–19:5 szakaszát! Hogyan próbálta Pilátus rávenni a népet, hogy Jézus szabadon bocsátását kérjék?

Az igazságra vonatkozóan Pilátus nem várt választ Jézustól, hanem visszament, és próbálta meggyőzni a népet. Vitába bocsátkozott, ahelyett, hogy egyszerűen szabadon engedte volna Jézust, amivel lépéshátányba került. A vallási vezetők látták, hogy a tömeg által képesek manipulálni a kormányzót. Pilátus arra a szokásra hivatkozott, ami szerint a páska idején el lehet engedni egy foglyot. Megkérdezte az emberektől, hogy szeretnék-e, ha szabadon bocsátaná „a zsidók királyát”. Meglepő és ironikus, hogy a nép nem az ártatlan Jézus, hanem a Barabbás nevű útonálló elengedését kérte. Ekkor kezdték gúnyolni és megszégyeníteni Jézust. A római katonák töviskoronát nyomtak a fejére, bíborköntöst adtak rá, gúnyosan hajlongtak előtte, a zsidók királyának nevezték. A katonák csúfondáros viselkedése a császárok köszöntésére emlékeztet.

Úgy tűnt, Pilátus próbált módot találni Jézus elengedésére, arra számított, hogy talán megesis rajta az emberek szíve. Kihozatta Jézust a töviskoronával, bíborköntösben. János nem fűz magyarázatot a jelenethez, amikor Jézust úgymond „királyi öltözetben” állították a nép elé, a kormányzó pedig így mutatta be: „*Íme, az ember*” (Jn 19:5, ÚRK)! Ez emlékezteti az olvasót Keresztelő János szavaira Jn 1:29 versében: „*Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét*” (ÚRK)! A helyzet ironiája, hogy a pogány kormányzó a királyokéra emlékeztető öltözetben állította Izrael elé a Messiást. Amint azonban Jn 19:6–16 szakasza mutatja, a tömeg Jézus keresztre feszítését követelte, arra hivatkozva, hogy Isten Fiának mondta magát. Ettől Pilátus megrémült, és még jobban igyekezett elengedni Jézust. A vallási vezetők azonban megpecsételték Jézus sorsát, amikor hangoztatták, hogy ha ezt megteszi, ellensége a császárnak. Tudták, hogy a császár iránti lojalitásból Pilátus nem engedheti el azt, akit a császár ellenségének mondanak. A vallási vezetők erősködtek, hogy nekik nem királyuk, hanem császáruk van. Vagyis gyűlöletük Jézus ellen erősebb volt nemzeti törekvéseiknél. Népük önrendelkezését is készen álltak feladni azért, hogy megszabaduljanak Jézustól.

Mennyire ijesztő: a pogány kormányzó szabadon akarja engedni Jézust, miközben saját népének lelki vezetői a kereszten akarják látni, éppen ők, akiknek fel kellett volna ismerniük! Mi a tanulság ebből?

Jn 19:17-22 szakaszából megtudjuk, hogy Pilátus latinul, görögül és héberül is felíratta: „*A NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA*” (Jn 19:19). A vallási vezetők azt akarták, hogy ezt megváltoztassa, de Pilátus hajthatatlan volt. A felirat maradt, az igazság néma tanújaként. Jézus trónra lépését jelezte a kereszten. Köztörvényes bűnözőként függött a keresztfán, aki valóban a Királyuk, a zsidók Királya volt!

„Pilátusnál és a zsidóknál nagyobb hatalom irányította a felirat elhelyezését Jézus feje fölé. Isten gondviselésében ennek az volt a szerepe, hogy a Szentírás megfontolására és tanulmányozására készítessen” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 654. o.).

3 Mi az a megindító jelenet, amiről Jn 19:25-27 szakaszában olvashatunk?

A keresztlábánál állók között volt János, a szeretett tanítvány és Mária, Jézus anyja is. Évekkel korábban, amikor József és Mária bemutatni vitte Jézust a templomba, Simeon éppen ezt a helyzetet jövendölte meg (vö. Lk 2:34-35). Most a haldokló Jézus az anyjához szólt: „*Asszony, íme, a te fiad.*” Jánosnak pedig ezt mondta: „*Íme, a te anyád*” (Jn 19:26-27, ÚRK)!

4 Olvassuk el Jn 19:28-30 verseit! Mi a jelentősége Jézus utolsó szavának, amit halála előtt mondott?

A 28. és a 30. versben egyaránt a görög *teleó* („elvégez”, „befejez”, „végrehajt”) ige szerepel, továbbá a 28. versben van egy hasonló szó, a *teleioó* („teljessé tesz”, „tökéletessé tesz”) is, ami utal az Írás beteljesedésére. Rettenetes az itt leírt jelenet, de minden beteljesedett, teljessé lett, elvégeztetett.

Jézus kijelentése: „*Elvégeztetett!*” arra utal, hogy végrehajtotta, beteljesítette az Atyától kapott feladatot.

Mit jelent számunkra, hogy Jézus kijelentette: „Elvégeztetett!”? Mit végzett el? Mi következik ebből a mi életünkre nézve?

5 Olvassuk el Jn 20:1-7 szakaszát! Mi a jelentősége ennek a jelenetnek a mi számunkra?

Jézus péntek délután halt meg és vasárnap kora hajnalban támadt fel. A szombat közeledte miatt (Jn 19:42) a temetési szertartást sietve végezték, nem fejezték egészen be. Követői nagyon szerették Jézust, de megakarták tartani a szombatot, így aznap nem mentek ki a temetőbe (vö. Mk 16:1; Lk 23:56-57). A szombat után, vasárnap reggel több asszony is fűszereket vitt a sírhoz. Megdöbbenve látták az elhengerített követ és az üres sírt.

A korán érkezők egyike Mária Magdaléna volt, aki aztán elszaladt Péterhez és Jánoshoz, hogy elmondja nekik, mit látott. A két férfi erre a sírhoz futott, János megelőzte Pétert, előbb ért oda. Lehajolt, benézett a sírboltba, de nem lépett be. Láta a golycsot, amibe Jézus testét tekerték. Péter még be is ment, és megnézte a sírboltban a lepedőket, majd észrevette a kendőt is, amivel Jézus fejét takarták le. Nem a lepedőssel volt együtt, hanem külön, összehajtva.

6 Olvassuk el Jn 20:8-10 verseit! Miért érdekes az, hogy a kendő össze volt hajtva?

Miután Péter belépett a sírboltba, János is utánament. Jn 20:8 versében az áll, hogy János bement, látott és hitt. Vajon mi miatt hitte el, hogy Jézus valóban feltámadt, amikor látta a golycslepedőt és a külön összehajtott kendőt?

Ahhoz, hogy erre felelni tudjunk, gondolkozzunk kicsit azon, miért is volt üres a sír. A legegyszerűbb válasz az volna, hogy a sírrablók miatt, ez azonban három okból sem lehetséges. Először is, Máté leírja, hogy a sírt őrizték (Mt 27:62-66), ezért nem lehetett szó a sír kirablásáról. Másodszor, a sírrablók jellemzően értékes dolgokat lopnak el, nem oszlásnak indult holttesteket. Harmadszor pedig, a sietség miatt nem lett volna idejük összehajtani a kendőt. Tehát nem csoda, hogy amikor János látta az összehajtogatott kendőt, hitt Jézus feltámadásában.

- 7** Olvassuk el **Jn 20:11-13** verseit! Mária Magdaléna továbbra sem fogta fel az üres sír jelentőségét. Hogyan utal erre ez az epizód is?

Máriára az volt az utolsó utalás ezt megelőzően, amikor Péternek és Jánosnak beszélt az üres sírról (Jn 20:2). A férfiak a sírhoz szaladtak, Mária pedig egy kicsivel később ment vissza oda. Péter és János benézett a sírba, majd elment, Mária pedig még tovább maradt ott. Az utóbbi néhány nap alatt bizonyára sokat sírt. Most pedig még ez is? Lehajolt és benézett a sírboltba.

Meglepetésére két fehérbe öltözött angyal ült ott, ahol korábban Jézus teste feküdt. Megkérdezték tőle: „Asszony, miért sírsz” (Jn 20:13, ÚRK)? Fájdalmában azt felelte, hogy azért, mert elvitték az Urat, és nem tudja, hová tették.

- 8** **Jn 20:14-18** szakasza szerint mitől változott meg minden Mária számára?

Mária könnyes szemmel megfordult, és látta, hogy áll mögötte valaki. Az angyalokhoz hasonlóan kérdezte az Idegen is: „Asszony, miért sírsz” (Jn 20:15, ÚRK)? Mária azt hitte, a kertésszel beszél, és kérte, hogy segítsen neki megtalálni Jézus testét.

Az Idegen csak egy szót szólt: „Mária”. Az egyetlen szavas kinyilatkoztatás után az egész világ megváltozott számára. Meglepetten ismerte fel, hogy a feltámadott Jézus beszél vele, ekkor ráismert és köszöntötte. Jézus azt mondta neki, hogy ne tartóztassa, mert fel kell mennie az Atyához, de Mária menjen, és közölje a tanítványokkal: „Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az én Istenemhez és a ti Istenetekhez” (Jn 20:17). Mária teljesítette a feladatot, elmondta a tanítványoknak, hogy látta az Urat, és részletesen beszámolt mindarról, amit mondott neki (Jn 20:18).

Olvassuk el 1Kor 15:12-20 szakaszát! Pál szerint Krisztus feltámadása nélkül mi haszna lenne keresztény hitünknek?

További tanulmányozásra: Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Elvégeztetett” (666–673. o.); „Feltámadott az Úr” (688–694. o.); „Mit sírsz?” (695–700. o.) c. fejezetek

„Pilátus szeretne volna megszabadítani Jézust. Be kellett azonban látnia, hogy ezt nem tudja megtenni úgy, hogy közben a pozícióját és érdekeit is megtartsa. Világi hatalma veszélyeztetése vagy éppen elvesztése helyett azért inkább feláldozott egy ártatlan életet. Milyen sokan vannak olyanok, akik a veszteség vagy szenvedés elkerülése érdekében hasonló módon inkább feláldozzák meggyőződésüket. A lelkiismeret és a kötelesség mindig megmutatja nekünk azt az utat, amelyen járnunk kellene, az önérdek azonban rendszerint egy másik utat jelöl meg. Evilági érdekeink rendszerint a rossz irányba igyekeznek bennünket téríteni, de ha megalkuszunk Sátánnal, akkor ez az alku hamarosan a bűn sötét éjszakájába sodor bennünket” (*Jézus élete*. 646. o.)

„Az angyalok és az el nem esett világok számára annak a kiáltásnak, hogy „Elvégeztetett!”, nagy jelentősége volt. Azt jelentette ez számukra éppen úgy, mint a mi számunkra is, hogy a megváltás nagy munkája befejeződött. Velünk együtt ők is részesülnek Krisztus győzelmének a gyümölcseiből” (uo. 666. o.).

**Naponkénti tanulmányozásra: Róma 14 – 1Korinthus 4;
Jézushoz vezető út, 12. fejezet**

1. Miben nyilvánult meg Pál evangéliumi szolgálata?

2. Hogyan viszonyuljunk azokhoz, akik „szakadásokat és botránkozásokat okoznak”?

3. Mi az, amit e világ fejedelmei közül senki sem ismert?

4. Miben áll az Istennek országa?

5. A legtöbb esetben mi a kétely igazi oka?

Általános áttekintés

Egyértelmű ellentét van Pilátus világról alkotott nézete és az Úr Jézus Krisztus életszemlélete között. A római kormányzó világnézetének központja a mulandó császár és a birodalom, Jézus eszmevilágának viszont egy lelki és örök ország volt az alapja. Mindezek ellenére nyilvánvaló volt, hogy Pilátus az előtte álló Embert mindenkinél különbnek találta, egészen biztos, hogy nem brutális kivégzésre méltónak, mint a zsidó vezetők és a tömeg.

Rövid, de rendkívül fontos párbeszédük során Jézus ezt mondta Pilátusnak: „Azért születtem és azért jöttem e világra, hogy bizonytságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szóma” (Jn 18:37). A bizonytalan Pilátus még soha senkit nem hallott ilyen meggyőződéssel és hatalommal beszélni az igazságról. Válaszképpen feltette Jézusnak az örökérvényű kérdést: „Micsoda az igazság?” (Jn 18:38), viszont nem várta meg, hogy Jézus megválaszolja ezt a sorsdöntő kérdést. Mindössze elképzelhetjük, mit mondott volna Jézus, ha lehetősége lett volna rá.

Mi is olyan türelmetlenek vagyunk, mint Pilátus? Feltesszük Istennek a kérdéseinket, de sokszor nem várjuk meg a válaszát. Mennyire más lenne az életünk, ha meg is hallgatnánk, amit mondani akar! Sajnos gyakran a saját és nem a Krisztus személyére összpontosítunk! Képzeld el, mennyi hasznos dolgot osztana meg velünk, ha egyszerűen megállnánk és meghallgatnánk Őt!

Megjegyzendő, hogy János a legszégyenteljesebb és legmegalázóbb halálnemet a legdicsőségesebbként mutatja be. Halála révén Jézus, a második Ádám legyőzte Sátánt, teljesítve ezáltal a bűnös emberiség megmentésének küldetését. Az Atya elfogadta Fia áldozatát, és lehetővé tette, hogy mindenki üdvözljön, aki hisz benne.

Magyarázat

Mi az igazság? (Jn 18:28–38)

Pilátus ugyan feltette ezt a kérdést, de távozott, mielőtt Jézus válaszolhatott volna rá, pedig magától az Igazságtól tudhatta volna meg, hogy mi az igazság, ott állt előtte hús-vér testben. A kormányzó kérdése ma is rendkívül releváns, mivel világunk tele van el- vagy figyelmen kívül hagyott igazságokkal. A hazugság homálya és az azt követő zavar mindent

körbevesz. Napjainkban az igazság kikerülése, körbejárása és a kétértelmű beszéd elfogadottá, normálissá vált. Az igazság degradálása oly gyakori jelenség, hogy az emberek valósággal rá vannak kényszerülve feltenni Pilátussal együtt a kérdést: „Micsoda az igazság?”

Jézus nyomdokában járva, Megváltónk segít igazságot szóló embereké válnunk. Jézus nemcsak hogy mondja az igazságot, Ő maga az igazság. Végsősoron ezt mondta önmagáról: „Én vagyok az út, az igazság és az élet” (Jn 14:6). Kívánom, hogy bizonyágtevésünk a gonoszság sötétségéből Krisztus igazságának világosságára vezesse az embereket, és minél többen megtudják általunk, hogy az igazság továbbra is Krisztusnál és hűségés követőinél van!

Ímhol az Ember! (Jn 18:38–19:5)

Poncius Pilátust a tétovázása és megalkuvása miatt sajnálatra méltónak tekinthetjük, tudta, mit kell tennie, mégsem hallgatott a lelkiismeretére. Megpróbált mindenkinek a kedvében járni, de végül senkit sem elégitett ki a döntésével. A zsidó vezetés és a római hatalom egyaránt gyűlölte. A császár megfosztotta őt minden érdemétől, és Galliába száműzte, ahol – egyes források szerint – Pilátus önkezűleg vetett véget életének. Jézus ügyének tárgyalásakor a zsidó elöljárók igazságérzetére és irgalmára apellált, de a vezetők tántoríthatatlanok voltak: keresztre akarták feszíteni Jézust. Megparancsolta Krisztus megkorbácsolását, remélve, hogy ezzel irgalmasságra indítja a vezetőket, de nem így történt.

Tett még egy utolsó próbálkozást Jézus megmentésére: felajánlotta az elöljáróknak, hogy két elítélt közül eldönthetik, kit engedjenek szabadon: Krisztust vagy Barabbást. A zsidók a gyilkos Barabbást választották, Sátán valódi képviselőjét. Sajnos, amikor végül ráébredt, hogy a zsidó vezetők mindenképpen keresztre akarják feszíteni Jézust, Pilátus, vonakodva ugyan, de engedett a rá nehezedő nyomásnak. A kis megalkuvás egy nagyobb kompromisszum felé taszította, ahonnan már nem volt visszaút. A per ideje alatt Pilátus önmagát vádolva a jogszolgáltatás igazságtalanságát hajtogatta, háromszor is ártatlannak nyilvánította Jézust, végül mégis halálra ítélte Őt.

Milyen tragikus személyiség volt Pilátus! Pogányként megpróbált megmenteni egy zsidót a saját nemzetétől, amely halálra kívánta őt. És mindezt a húsvét ünnepének idején!

Jézus küldetése a világ megalapítása óta az volt, hogy húsvéti bárányként feláldozzák. Azért született meg, hogy meghaljon, de a halálát nem

Pilátus keze kellett, hogy okozza. A helytartónak a tömeghez intézett utolsó szavai ezek voltak: „Ímhol az ember!” (Jn 19:5). Ezzel az egyszerű mondattal Pilátus akaratlanul is összefoglalta az üdvösség lényegének mélységét és kiterjedését. Ha Jézusra tekintünk, megváltozik az életünk. Keresztelő János ezt így fogalmazta meg: „Íme az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (Jn 1:29). Nézzünk az ember Fiára, és üdvözlünk!

„Elvégeztetett” (Jn 19:30; 17:4)

János 17:4 versében Jézus ezt mondja az Atyának: „Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát, amelyet rám bízál, hogy végezzem azt.” Kinek a javára végezte Jézus ezt a munkát? Ennek a kijelentésnek a kontextusa Jézus főpapi imája a tanítványaiért, akiket negyvenszer említ meg az imája során. Apostolai felkészítése által valóban megdicsőítette az Atyát.

Jézus arra edzte őket, hogy folytassák a munkáját, a megváltás művét. „Jézus befejezte a rábízott művet. Kiválasztotta azokat, akik majd folytatják a munkáját az emberek között, majd ezt mondta: »Megdicsőítettem őbennük«” (Ellen G. White: *Apostolok története*, 24. o.). Krisztus befejezte a tanítványok kiképzését, amit rövid idő múlva földi megmentő munkájának befejezése követte. János 19:30 versében olvassuk: „Mikor azért elvette Jézus az ecetet, monda: Elvégeztetett! És lehajtván fejét, kibocsátá lelkét.”

Krisztus tökéletes áldozata azt jelenti, hogy semmit sem kell hozzátennünk, vagy elvennünk belőle, hanem egyszerűen csak el kell azt fogadnunk. Az üdvösség a kegyelem ajándéka, amit hit által fogadunk el, a Krisztus igazságába vetett hit által pedig erőt kapunk az engedelmes és győzedelmes élethez.

Az üres sír (Jn 20:1–10)

Az Úr Jézus feltámadása a hét első napjának korai óráiban nélkülözhetetlen volt követői hitének szempontjából. Krisztusnak élve ki kellett jönnie a sírból, ahogy megígérte, és ahogy az Ószövetség is megjövendölte. Semmilyen sátáni erő nem tarthatta volna Őt a sírban. Az Atya feltámadásra szólító parancsára a gonosz erői vereséget szenvedtek. Pál apostol ezt írta 1Korinthus 15:17 versében: „Ha pedig Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek; még bűneitekben vagytok”, két igével lejjebb pedig így folytatja: „Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.”

„Minden embernél nyomorultabbak”? Miért? Azért, mert ha Jézus nem jött volna ki a sírból, a feltámadás boldog reménysége nem lenne lehetséges, és a Krisztusban elhunytak nem támadnának fel. A hét első napjának reggelén a magdalai Mária, Péter és János fedezték fel először az üres sírt. A római katonák kevés idővel azelőtt látták távozni a feltámadt Jézust, és földre estek vakító dicsőségének fénye miatt. Tulajdonképpen a katonákat annyira meglepte az, amit a saját szemükkel láttak, hogy amint sikerült felállniuk, azonnal elszaladtak a zsidó vezetőkhez, és beszámoltak a történetekről.

A vezetők azonban annyira feldühödtek Jézus ellen, hogy teljesen figyelmen kívül hagyták Jézus feltámadásának minden egyértelmű bizonyítékát. Kétségkívül tudták, hogy feltámadt, hisz másképpen nem vesztegettek volna meg a katonákat. Máté leírja, mi történt tulajdonképpen: „És egybegyülekezvén a vénekkel együtt, és tanácsot tartván, sok pénzt adának a vitézeknek, ezt mondván: Mondjátok, hogy: Az ő tanítványai odajövén éjjel, ellopák őt, mikor mi aluvánk. És ha ez a helytartó fülébe jut, mi elhitjük őt, és kimentünk titeket a bajból” (Mt 28:12–14).

Nyilvánvaló tehát, hogy a zsidó vezetők a bizonyítékok ellenére kitarottak az arcátlan hazugságuk mellett. A római katonák elaludtak, mind és egyszerre, hogy a tanítványok ellophassák a Krisztus testét? Ez képtelenség! Sem a tanítványok, sem holmi sírrablók nem tettek ilyet! Az Üdvözítő maga jött ki élve a sírból nagy dicsőségben. Még az arcára tett leplet is szépen összehajtogatta és félretette, ezzel is bizonyítva, hogy nem történt itt semmiféle sírgyalázás vagy sebtében elkövetett rablás.

Jézus és Mária (Jn 20:11–18)

Máriának jutott az az előjog, hogy minden tanítványt megelőzve ő láthatta meg először az üres sírvermet, és ugyancsak ő volt az, aki először hallotta és látta Jézust a feltámadása után. Miközben az üres sír mellett ült, két angyalt látott azon a helyen, ahol a Megváltó élettelen teste feküdt. Megkérdezték Máriától, hogy miért sír.

A sírkertből távozva, Mária egy férfival találkozott, akiről azt hitte, hogy a kertész, nem ismerte fel az illetőben a feltámadt Urat. Látva a síró asszonyt, Jézus megkérdezte tőle: „Asszony, mit sírsz? Kit keresel?” (Jn 20:15). Mária figyelmét kizárólag Jézus eltűnt teste foglalkoztatta, egészen addig, amíg az Úr a nevéen szólította őt. Ekkor azonnal felismerte, és Rabbóninak, azaz Mesternek nevezte Őt.

Mária sietve a tanítványokhoz szaladt, és elmondta az örömhírt, hogy látta az élő Urat. Jézus megjelent neki emberként, ahogy később a tanít-

ványoknak is, amikor reggelit készített nekik, és megengedte Tamásnak, hogy megérintse a sebhelyeit. Jézus az érdekünkben örökre megőrzi emberi mivoltát, és olyan köteléssel kapcsol magához, amely sosem szakad el.

Alkalmazás

- 1 Igaz, hogy Jézusnak meg kellett halnia a bűnös emberiség megmentéséért, de miért kellett ilyen rettenetes kínokat elszenvednie? Miért nem volt elégséges egy „normális”, „természetes” halál?
- 2 Napjainkban égetőbb Pilátus kérdése, mint bármikor: „Mi az igazság?” Szerinted ma miért utasítják el sokan az igazságot? Melyek azok a társadalmi tényezők, amelyek miatt elvetik az igazságot?
- 3 Mi a jelentősége annak, hogy Jézus, mielőtt befejezte volna megváltási küldetését, a tanítványok evangelizátori munkára való felkészítésének feladatát is befejezte? A te életedben mit kell még befejeznie Jézusnak? Magyarázd meg a választ!
- 4 Milyen gyakorlati leckéket tanulhatunk meg Mária tapasztalatából? Mérhetetlen szenvedése miatt az elején fel sem ismerte a feltámadt Jézust. Az élet nehézségei sokszor felettünk is elhatalmasodnak. Megtörténhet, hogy emiatt ne vegyük észre Jézus jelenlétét az életünkben?
- 5 Pilátus élete tragikus módon ért véget. Mit tanulhatunk a viselkedéséből, abból, ahogy a zsidókhoz, a római hatóságokhoz és Jézushoz viszonyult?

Epilógus: Megismerni Jézust és Igéjét

Szombat délután

E heti tanulmányunk: János 4:46-54; 8:42-44; 11:9-10; 15:1-11; 21;
2Timótheus 3:16

Alapige: „Tudakozzátok az Írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonytságot tesznek rólam” (Jn 5:39).

János evangéliuma a Márkéhoz hasonlóan a galileai találkozással végződik. Az utolsó tanulmányunk ezzel foglalkozik, csak hozzáveszi még azt a témát is, hogy miként ismerjük meg Jézust és Isten Igéjét. Ez a koncepció fut végig a negyedik evangéliumon.

A tanítványok már több mint három éve Jézussal jártak, mégis készületlenül találta őket a keresztre feszítés és a feltámadás, pedig a Mester újból és újból beszélt nekik arról, hogy mi fog történni. Sajnos nem veték komolyan a szavait.

Ma bennünket is fenyegethet ugyanez a veszély: hallgatjuk, sőt olvassuk is Isten Igéjét, de nem halljuk meg, mit mond, nem abban élünk, nem annak engedelmeskedünk. Vagyis nem fogadjuk el, hogy ez az a világosság, aminek vezetnie kellene a gondolatainkat és a tetteinket. Sajnálatos módon túl sok keresztényre igaz ez, még ha nincsenek is tudatában.

János evangéliuma tanulmányozásának utolsó hetében áttekintjük az irat néhány meghatározó pontját, amely segíthet túllépni Jézus pusztán elméleti ismeretén, hogy valóban jobban megismerjük Őt, és még inkább benne és Igéjében maradjunk.

1 Olvassuk el Jn 21:1-19 szakaszát! Milyen meghatározó igazságot nyilatkoztat ki ez a rész Isten kegyelméről és az ember kiszolgáltatottságáról?

A 20. fejezet az evangélium céljával fejeződik be, ami logikus lezárása lenne az iratnak, de van még egy rész. A 21. fejezet azzal kezdődik, hogy több tanítvány is visszament Galileába, Péter pedig éjszakai halászatra hívta őket. Mintha visszatértek volna a régi idők, a tanítványok újból a szakmájukat – a halászatot – gyakorolták. Aznap éjjel viszont semmit nem fogtak. Reggel odaszólt nekik a partról egy titokzatos idegen, hogy vessék a hálójukat a csónak jobb oldalára. Ezek után olyan sok halat fogtak, hogy képtelenek voltak beemelni a hálót a hajóba. Hasonlít az eset arra, ami szolgálatuk kezdetén történt (lásd Lk 5:1-11). János azonnal felismerte Jézust, el is mondta Péternek, aki rögtön a vízbe ugrott és kiúszott a partra.

Jézus háromszor kérdezte meg Pétert, minden alkalommal az iránta való szeretetéről. Még a kereszttel előtt Péter erősködött, hogy az életét is odaadná Jézusért (Jn 13:37), aki ekkor megjövendölte tanítványa háromszoros tagadását (Jn 13:38). A galileai találkozás alkalmával azonban Péter már nem önmagára hivatkozott, hanem Jézusra: „*Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged*” (Jn 21:17).

Egyes teológusok megjegyzik, hogy amikor Jézus Péternek szegezi a kérdést, az *agapeó* („szeret”) igét használja (kivéve az utolsó alkalmat), ő pedig mindig a *phileó* igével válaszol, ami szintén szeretetet, de csak baráti szeretetet fejez ki. Arra következtetnek ebből, hogy Péter még nem ért el a szeretet magasabb fokára. Valójában Péter felelete inkább alázatot mutat. Folyton maga előtt láthatta a tagadás jelenetét, ezért nem mert túl sokat állítani önmagáról. Jézus éppen ezt erősítette meg, ez lett a döntő elem Péter visszaállításában. Vitathatatlan, hogy a szolgálatra való alkalmasság egyik legfőbb jellemzője az alázat, ha az ember nem önmagára, hanem Jézus Krisztusra összpontosítja a figyelmét.

Jézus feltámadásának egyik legerősebb bizonyítéka az, hogy megbocsátott Péternek, akiből a korai egyház vezetője lett. Nehéz volna magyarázatot találni kimagasló szerepére, ha Jézus nem fogadta volna vissza a szolgálatba a többi tanítvány jelenlétében.

Miért annyira fontos jellemző az alázat, ha az ember meg akarja ismerni az Urat? A kereszttel fényében egyáltalán mire lehetnénk büszkéek?

2 Olvassuk el Jn 21:20-22 szakaszát! Milyen kérdés indította Pétert téves irányba? Hogyan terelte aztán Jézus a helyes útra Pétert?

Éppen az imént állította vissza Jézus a szolgálatba Pétert, amikor azt mondta neki, hogy „Kövess engem!” (Jn 21:19). Feltehetőleg arra utalt, hogy a valóságban kövesse a part menti úton. Péter ekkor megfordult, és látta, hogy János is Jézus után megy, ezért érdeklődött a sorsa iránt: „Uram, vele pedig mi lesz?” (Jn 21:21, ÚRK).

A szolgálatba való visszaállításakor Jézus megjövendölte Péternek, hogyan fog meghalni (Jn 21:18), aki pedig kíváncsi lehetett János halálára is. Jézus vissza akarta terelni a figyelmét: Őt kövesse, ne azzal foglalkozzon, hogy mi lesz a másik tanítvánnyal.

3 Olvassuk el Jn 21:23-25 verseit! Hogyan értették félre Jézus válaszát? Mivel igazította helyre János apostol ezt a félreértést?

Nem értették jól, hogy mire gondolt Jézus, amikor ezt mondta: „Ha azt akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mit tartozik rád? Te kövess engem!” (Jn 21:22, RÚF). Azt hitték, hogy Jézus visszatér, mielőtt János meghalna. Telt-múlt az idő, János megöregedett, és válsághelyzetet teremthetett volna, ha Jézus visszajövele előtt meghal (természetesen meg is halt). János azzal igazította ki a félreértést, hogy jelezte: ez nem prófécia volt arról, ami történni fog, hanem kijelentés, hogy a döntés Jézus kezében van.

A Jézusra, nem pedig a többi emberre való összpontosítás gondolata remek átvezetés a hét további részének témájához. Elkerülhetetlen, hogy emberek csalódást, sőt még fájdalmat is okozzanak, Jézus azonban a Megváltónk – egyedül Jézus!

A keddtől csütörtökig terjedő részben Isten Igéjének megértésével foglalkozunk. Az a cél vezet, hogy megértsük és kövessük Jézust, egyedül Ő legyen a Mesterünk és a Vezetőnk, még ha másoktól is kapunk valamilyen segítséget, tanácsot és vezetést.

Milyen gyakran csalódtunk már emberekben, akikre talán felnéztünk? Mi a szomorú tapasztalatok tanulsága?

- 4** Olvassuk el Jn 1:4-10, 3:19-21, 5:35, 8:12, 9:5, 11:9-10 és 12:35 verseit! Milyen ellentéttel találkozunk ezekben a szakaszokban? Miért különösen fontos ez az igazság megértése szempontjából?

A világ sötétségben van, menekül a világosságtól, egyedül nem találhatja meg az utat az igaz Istenhez, a személyes Teremtő Istenhez, aki ki nyilatkoztatást ad és megvált.

„Az ember önmagától sohasem juthat el az istenismeretre. »Maga-sabb az égnél: mit teszel tehát? Mélyebb az alvilágnál; hogy ismerheted meg« (Jób 11:8)? Egyedül a fiúság lelke jelentheti ki nekünk Isten mélységes dolgait, melyeket »szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt... Nekünk azonban az Isten kijelentette az Ő Lelke által« (1Kor 2:9-10)» (Ellen G. White: Jézus élete. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 348. o.).

Csak Jézus Krisztus „jelentette ki” az Atyát (Jn 1:18). Itt az *exégeomai* görög szó található, ami azt jelenti, hogy „elbeszél”, „megmagyaráz”, „ki-fejt”. János úgy mutatja be Jézust, hogy Ő a mennyei küldött, aki megmagyarázza, mit jelent megismerni Istent. Egyedül általa ismerhetjük meg Istent igazán.

- 5** Olvassuk el Jn 8:42-44 verseit! Mit mond Jézus arról a hamis alapról, amelyre Izrael vallási vezetői építették a hitüket?

Aki nem az igazságban áll, a saját forrásából ítél, a bibliaszövegek jelentését csakis emberi szemszögből „látja”. Ezzel szemben el kell fogadnunk, hogy Krisztus a világ világossága, és amikor Igéjét magyarázzuk, Őt kell követnünk. Az ördög viszont „a sajátjából szól” (Jn 8:44). Ha nem vigyázunk és nem adjuk át magunkat Istennek hittel és engedelmesen, bennünket is az a veszély fenyeget, hogy csak a saját vágyaink, kívánságaink és szempontjaink szerint olvassuk az Igét, ami sokkal könnyebben megtörténik, mint gondolnánk!

Hogyan fogadjuk az igazságot, ha „elevenünkbe vág”? Hogyan kellene fogadnunk?

6 Milyen probléma miatt kereste fel Jézust a királyi tisztviselő Jn 4:46-54 szakasza szerint? Valójában milyen kérdés húzódott meg a háttérben?

Ez a férfi Jézushoz, a világ Világosságához fordult segítségért, de eldöntötte magában, hogy csak akkor hisz benne, ha meggyógyítja a gyermekét. Azt mondhatjuk a gondolkodásáról, hogy „alulról” jövő. Az ilyen szemlélet szabályokat és előírásokat akar megszabni Isten és Igéje számára. Isten Szava magyarázatakor az emberi elgondolásokat tartja a legfőbb tekintélynek, bármilyen hibás, korlátozott és szubjektív legyen is az. Ez roppant veszélyes csapda.

A „felülről” származó gondolkozás azonban hittel válaszol, először is bízik Istenben és az Igében (Jn 4:48; 6:14-15; 2Tim 3:16). A Biblia önmagát magyarázza, ha hittel elfogadjuk. Az Írás megértésének és magyarázásának vezetője a Szentírás világnézete, ne a kor filozófiája legyen! Az emberi elgondolásokat Isten Igéjének kell alávetni, alárendelni, nem fordítva.

El kell hinnünk a Szentírás kijelentéseit, ha hinni akarunk Jézus szavában (Jn 5:46-47). *„Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonynyal az én tanítványaim vagytok”* (Jn 8:31). Ha kételkedünk Isten Szavában, nem marad meg bennünk Igéje (Jn 5:38). *„Aki megvet engem, és nem fogadja be az én beszédeimet, van annak ítélőbírója: az a beszéd, amelyet szóltam, az ítéli el majd az utolsó napon. Mert én nem magamtól szóltam, hanem az Atya, aki elküldött engem, ő parancsolta nekem, hogy mit mondjak, és mit szóljak”* (Jn 12:48-49, ÚRK).

Isten Igéjének hallgatása több a passzív információgyűjtésnél, mert Isten akaratát cselekedni kell. Ez a tevékeny válasz az Ige hallására. *„Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti erről a tanításról, hogy Istentől van-e, vagy én magamtól szólok”* (Jn 7:17, ÚRK).

Isten Szavának hallgatása és annak cselekvése fejezi ki szeretetünket iránta. *„Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk”* (Jn 14:23).

Mi a kapcsolat Jézus szeretete és az engedelmisség között? Miért fenyeget a törvényeskedés veszélye, ha nem a szeretet az „engedelmisség” alapja?

7 Olvassuk el Jn 12:32 versét! Ez a meglepő kijelentés hogyan mutatja be Jézus hatalmát?

Mindvégig láttuk a negyedéves tanulmányban, hogy János evangéliuma közelebb von bennünket Jézushoz, de csak akkor, ha hajlandóak vagyunk megismerni Istent és az akarata szerint cselekedni. Az egész evangéliumban a Jézussal találkozó emberek vagy elfogadták a világosságot és fejlődtek, vagy elutasították azt és vakká váltak. Nikodémus, a samáriai asszony, a királyi tisztviselő, a beteg Bethesda tavánál, az ötezer, akit Jézus kenyérrel és hallal etetett meg, Jézus testvérei, a vallási vezetők, a vakon született ember, Mária és Márta, Pilátus – mindannyian találkoztak Jézussal, és meghozták a döntésüket az általa bemutatott igazság és világosság kérdéséről.

Az „alulról” jövő gondolkodásmód emberi érveléssel kezdi meghatározni és vizsgálni Isten létének és természetének kérdéseit. A hibás, bűnös, előítéletekkel terhelt emberi nézőpont előnyt élvez a szent, tökéletes, mindentudó isteni szemlélettel szemben. Az „alulról” származó teológia garantáltan félrevezeti az embert, amint ez megtörtént a múltban, és a jövőben is így lesz (lásd Jel 14:1-12). Amikor az emberi bölcselkedés megpróbálja felülbírálni az isteni gondolatot, igyekszik hamis imádatot erőltetni a világra.

8 Olvassuk el Jn 15:1-11 szakaszát! Mi a titka a lelki fejlődésnek és a lelki egészségnek?

A titok az, hogy kapcsolatban kell maradni Jézussal. Ő az Ige, az élet kenyere, a világ világossága, a juhok ajtaja, a Jó Pásztor, a feltámadás és az élet, az út, az igazság és az élet, az igazi szőlőtő.

A Szentháromság három személye és az Ige, a Biblia olyan, mint a mágnes. Ha nem állunk ellen, magukhoz vonzanak bennünket. „Isten hangja szól hozzánk Igéje által, de sok hangot fogunk hallani. Krisztus azonban figyelmeztetett, hogy óvakodjunk azoktól, akik ezt mondják: Itt a Krisztus, vagy ott a Krisztus. Honnan tudnánk, hogy nem igaz, amit állítanak, ha nem vetünk össze mindent a Szentírással?” (Ellen G. White cikke, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 1888. április 3.). A nézeteinket alá kell vetni annak, amit Isten kinyilatkoztatott az Igében.

Hatalmas az eltérés Isten és az emberek nézőpontja között. Isten a Szentlélek hatalma által a Bibliában mutatja be a saját nézőpontját. Mi döntjük el, hogy sötétségben akarunk-e járni, vagy elfogadjuk a Jézus Krisztustól jövő világosságot, amit az Igében nyilatkoztatott ki.

Ennek a döntésnek meghatározó tényezője, hogy személyesen átadjuk magunkat Jézus Krisztusnak, a Fiú Istennek, az emberiség Megváltójának. A Szentlélek erejével az Atya Isten kijelentette szeretetének mélységét Jézus élete, halála és feltámadása által. Azért tudhatunk Jézusról, mert feljegyezték életének, halálának és feltámadásának történetét Isten Igéjében.

„Isten angyalai szüntelenül kapcsolatot tartanak a menny és a föld között. Krisztus Isten erejével, az angyalok szolgálata révén vitte véghez a csodáit a betegekért és szenvedőkért. Minden isteni áldás Krisztuson keresztül, mennyei követeinek szolgálata által árad ránk. Azzal, hogy Üdvözítőnk emberi természetet öltött magára, egyesítette saját és Ádám bukott fiainak és leányainak érdekét, és képviseli őket a mennyei trón előtt. Ezáltal Krisztus közbenjáróvá vált Isten és ember között” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 111. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: 1Korinthus 5–11;

Jézushoz vezető út, 13. fejezet

1. Mit kell tenniük a hittestvéreknek az egymással való törvénykezés helyett?

2. Mi fontosabb a körülmetélkedésnél és a körülmetéletlenségnél?

3. Milyen jövedelemből kell megélniük a szent dolgokban munkálkodóknak?

4. Milyenekké váltak az egybegyűlő korinthusi hívek?

5. Mi történik, ha állandóan a múlt szomorú emlékeire gondolunk?

Általános áttekintés

János evangéliumának epilógusában az Úr Jézus megpróbálta rögzíteni követői szívében és elméjében a lelki országáról, helyettes haláláról és megkérdőjelezhetetlen feltámadásáról szóló tanításait. Úgy tűnt azonban, a tanítványai még most sem értették teljesen, hogy mi az igazság. Akárhányszor próbálta megmagyarázni nekik és hitre buzdítani őket, még mindig nagyon nehezen értették az üzenetét.

De ne legyünk túlságosan szigorúak a tanítványokkal, hisz napjainkban is sok keresztény küzd ezzel a problémával. Halljuk és tanulmányozzuk Krisztus szavait, de alkalmazzuk is azokat a mindennapi életünkben? Befogadjuk a tanításait az elménkbe, de megérintik-e a szívünket?

Nehéz elhinni, mégis igaz, hogy Péter és a többi tanítvány azt hitte, Krisztus a földi szolgálata alatt megalapítja Izrael királyságát, és legyőzi a római hatalmat. A feltámadás után, az Emmaus felé vezető úton két tanítvány reménye foszlott szerte. Jézus – akit nem ismertek fel – csatlakozott hozzájuk az úton, a rá vonatkozó prófeciákat magyarázta nekik. A feltámadás valósága, majd rövid idő múlva a Szentlélek kitöltése hozzájárult ahhoz, hogy a tanítványok a Jézus által tanított igazságokat helyesen értelmezzék. Végül minden annyira valóságossá vált számukra, hogy hajlandóak voltak az életüket is kockáztatni az evangélium ügyéért.

Úgy tűnik, a feltámadt Urukkal töltött utolsó hetek alatt a tanítványok végre tanultak is abból, amit Jézus mondani akart nekik. Hosszútűrő volt irántuk végig, és türelmesen tanítgat minket is. Mitévők lennénk a hosszútűrése nélkül? Kívánom, hogy ez a gondolat ihlessen bennünket, hogy legyünk hűségesek Istenhez elménkben, szívünkben és a mindennapi, gyakorlati életben!

Magyarázat

Galileai találkozás (Jn 21:1–19)

Még azután is, hogy a feltámadt Üdvözítő háromszor jelent meg nekik, Péter javaslatára a tanítványok visszatértek halászni. Egész éjszaka lesben voltak, de semmit sem fogtak, ami rendkívül szokatlan volt, legsilányabb napjukon is betévedt néhány hal a hálójukba. Jézus azonban azt akarta, hogy e kudarcuk ráébressze őket emberhalászi hivatásukra. Amikor nem sikerül valami, ami rendszerint jól megy nekünk, gyakran isteni segítségért folyamodunk.

Jézus korán reggel megjelent a tó partján, és csodálatos beavatkozása folytán nagy mennyiségű halat fogtak a tanítványok, majd reggelit készített nekik. Ebből a történetből láthatjuk, hogy a feltámadt Jézus ugyanolyan valóságos személy volt, mint keresztre feszítése előtt, a reggeli elkészítésével pedig bebizonyította, hogy törődik fáradt és éhes tanítványainak szükségleteivel. Ezzel biztosította őket, hogy mindig a barátjuk marad, s miközben küldetése előmenetelén fáradoznak, gondoskodik róluk.

Sokatmondó részlet, hogy ennek az utolsó találkozásnak az alkalmával az Üdvözítő Péterre összpontosította a figyelmét. Rögtön feltámadása után nevéen szólította őt, s most megint rá esett a választása. Három kérdést tett fel neki az egyik legfontosabb témában, az iránta érzett szeretet témájában. Előzőleg, amikor Jézus a közelgő keresztre feszítéséről beszélt a tanítványainak, Péter kitartóan erősködött, hogy kész meghalni érte (Jn 13:37), de ígéreteit megszegve tanítványtársaival együtt életét mentve elmenekült, veszett ügynek tartva Jézus küldetését. Nem sokkal ezután Péter háromszor is megtagadta Mesterét, pontosan úgy, ahogy Jézus megjövendölte.

A kor Közel-Keletének kultúrájában szégyen volt megtagadni a barátot, és Péter ezt a szégyent teljes mértékben átélte. Jézus tudta ezt, ezért három kérdést tett fel neki azzal a céllal, hogy segítsen felépülni ebből a szégyenteljes állapotból. Háromszor kérdezte meg őt, és mindhárom kérdésében nevéen szólította: „Simon, Jónának fia, szeretsz-e engem?” (Jn 21:15, 16, 17). Jézus itt a görög *agapao* igét használta, amely Isten feltétel nélküli szeretetére utal, Péter viszont a *phileo* igével válaszolt, amely a baráti szeretet kifejezése.

Péter úgy érezhette, hogy Jézus iránti szeretete nem volt méltó az Úr iránta tanúsított szeretetéhez. Az apostol válaszaiban ezúttal alázat és engedelmesség nyilvánul meg, és ezek a jellemvonások már alkalmassá teszik őt arra, hogy őrizze az Úr „juhait” (Jn 21:16), Krisztus híveinek nyáját. Jézus ezt a tudtára is adja, amivel tanúsítja, hogy rehabilitálta őt. Micsoda változás ment végbe Péter életében! A lobbanékony és döllyfős tanítvány végre megtanulta az alázatosság és a Jézusba vetett bizalom leckéjét!

Jézusra szegzett tekintet (Jn 21:18–25)

Joggal elmondható, hogy egyfajta versengés volt Jézus két prominens tanítványa, Péter és János között. Mindketten a figyelméért küzdöttek. Jézus nem sokkal azelőtt rehabilitálta Pétert a többi tanítvány előtt, és

rábízta a lelki nyáj őrzését, majd megjövendölte, hogy az életét fogja adni az evangéliumért (ld. Jn 21:18–19). Felszólította Pétert, hogy kövesse Őt, ez lévén az egyedüli út, hogy valaki hűséges és erős maradjon a küldetés lankás útjain, de még a mártíromságban is.

Miközben Péter az Urat kísérte, János is a közelben volt, ami úgy tűnik, felkeltette Péter kíváncsiságát. Ha ő szenvedni fog, János is szenvedni fog? Végsősoron Jézus kifejezetten csak őt hívta el a szolgálatra. Péter megkérdezte az Urat: „Ez [azaz János] pedig mint lesz?” (Jn 21:21). Jézus tudta, mi van Péter szívében, ezért rögtön válaszolt: „Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem!” (Jn 21:22).

Jézus azt próbálta megértetni Péterrel, hogy a prioritásként kezelt szolgálat nem függ attól, hogy rajta kívül még ki követi Őt, vagy hogy milyen körülmények befolyásolják a küldetést. A társadalmi nyomás meghatározhatja, hogy milyen irányban indulunk el az életben, de nekünk teljes mértékben át kell adnunk magunkat Jézusnak, emberektől és körülményektől függetlenül. Rendkívül nagy szükség van erre a típusú gondolkodásra napjainkban, amikor az embereket könnyen befolyásolják a szeszélyek vagy a közvélemény. Nekünk azonban Jézus hűséges követőiként nem szabad engednünk ennek a nyomásnak. Követnünk kell az Urat, bízunk benne mint személyes Megváltónkban, mivel üdvösségünk egyedül ránk és Istenünkre tartozik. Amikor Jézus visszajön, nem fog számítani, hogy mit gondolnak rólunk mások; egyedül az lesz fontos, hogy Isten mit gondol rólunk.

Nem zárhatjuk le tanulmányunk e szakaszát anélkül, hogy tisztáznánk a zavart, ami egyesekben előállhat amiatt, amit Jézus Jánosról mondott. Jézus Péter azon szükségére tette a hangsúlyt, hogy körülményektől függetlenül kövesse Őt, nem pedig arra, hogy mi fog történni Jánossal. Megjegyzendő a feltételes fogalmazás: „Ha akarom, hogy ő megmaradjon...” (Jn 21:22). Péter könnyen félreérthette Jézus e világos válaszát, szem elől tévesztve a lényegét, miszerint bármely helyzetben maradjunk hűségesek Istenhez! Velünk is könnyen megtörténhet, hogy félreértjük a Megváltó szavait, és nem a lényegre összpontosítunk.

Néha még a barátaink is tévesen értelmezhetik a szavainkat, legjobb barátunk, Jézus azonban pontosan tudja, mit mondunk, vagy mit akarunk mondani. Elmélkedj az alábbi, a változhatatlan Jézusba vetett bizalomról szóló, ihletett gondolatokon: „Az irgalmas és hűséges Isten azonban sokszor megengedi, hogy cserbenhagyjanak azok, akikben bízunk, hogy megtanuljuk, milyen hiábavaló dolog emberben bízni és embert

tenni erősségünké. Bízunk teljesen, alázatosan, önzetlenül Istenben!” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 486. o.).

Világosság és sötétség (Jn 8:40–46)

Vannak, akik a végsőig ragaszkodnak a saját véleményükhöz, függetlenül attól, hogy mennyi bizonyíték szól ellenük. Hajlamosak csak olyan embereket maguk köré gyűjteni, akik egyetértenek velük, és hozzájárulnak a tévelygésükben való megerősítésükhöz.

A zsidó vallási vezetők is hasonló cipőben jártak. Annyira elvakították őket az előítéleteik és az önzésük, hogy szenvedélyesen gyűlölték Jézust. Annyira furcsa, hogy állításuk szerint szerették az Atyát, viszont gyűlölték a Fiát. Jézus a következő szavakkal leplezte le álszentségüket: „Ha az Isten volna a ti atyátok, szeretnétek engem: mert én az Istentől származtam és jöttem; mert nem is magamtól jöttem, hanem ő küldött engem” (Jn 8:42).

Jézus meggyógyítja a királyi ember fiát (Jn 4:46–54)

E heti tanulmányunkban érintettük egy prominens férfi, Heródes király udvartartásának egyik tagja és halálosan beteg fia történetét. Az orvosok semmi esélyt nem adtak a gyermek felgyógyulásának. A kétségbeesett apa megkereste a nagy Orvost, jöllehet nem igazán hitt abban, hogy Ő a megígért Messiás. Jézus tudta, hogy amíg nem gyógyítja meg a fiát, nem fogja tudni meggyőzni arról, hogy Ő a Krisztus.

Jézus átlátott a királyi udvarban szolgáló férfi szándékán, és nemcsak a fiát akarta meggyógyítani, hanem őszinte hitet is akart ébreszteni benne, hogy ezzel az egész családját megmentse. Ezt mondta a nemes embernek: „Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek” (Jn 4:48). Ezek a szavak felserkentették az apa lelkiismeretét, aki elgondolkodott saját motivációin, és elindult a Jézusba vetett hit útján.

Megmaradni Jézusban (Jn 12:32; 15:1–11)

Amikor „felemeltetett a földről” (Jn 12:32), Jézus sokakat magához vonzott, és továbbra is vonz a mai napig. A Krisztus által kifejtett vonzóerő azonban csak az első lépés a vele való üdvözítő kapcsolatban, vele kell maradnunk, együtt kell járnunk vele az úton, ami elhatározódást és kitartást feltételez a részünkről.

Fontos, hogy Krisztussal maradjunk, Jézus ezt négy igevers terjedelme alatt (Jn 15:4–7) nem kevesebb, mint hét alkalommal erősítette

meg. Ha nem maradunk Krisztusban, „semmit sem cselekedhetünk” (Jn 15:5). Ennek a bibliaversnek a jelentése a szőlőpalánták beoltásának metaforája által válik világossá: ha nem tapasztják a szőlőtőhöz, a sarj elszárad. Az anyanövény támasza nélkül a gyöngye hajtás semmire sem képes.

A megmaradás jelentésmezejébe a közeledés és az állandóság fogalma is beletartozik. A termő szőlőág élő kapcsolatban áll a szőlőtőkével. „Rostról rostra, erecskéről erecskére a csemete addig kapaszkodik, amíg kirügyezik, virágot hajt és gyümölcsöt terem. [...] Amikor Krisztussal egyesül, a lélek csatlakozik a lélekhez, a gyenge, véges a szenthez és a végtelenhez, és az ember eggyé válik Krisztussal. [...] Ahogy az oltvány életet nyer, amikor egyesül a szőlőtökével, úgy a bűnös is isteni természet részesévé lesz, amikor összekapcsolódik Krisztussal. A véges ember egyesül a végtelen Istennel. Amikor így egyesülünk, Krisztus szavai *megmaradnak* bennünk, és minket nem egy lökésszerű érzés hajt, hanem egy élő, maradandó elv” (Ellen G. White: *Isten fiai és leányai*, 291. o.).

Alkalmazás

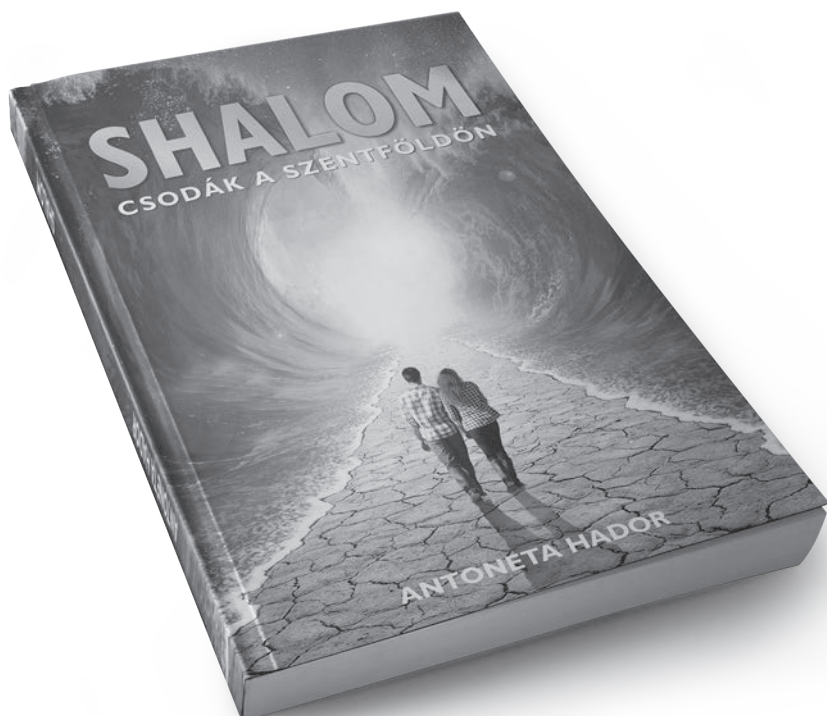
- 1 Gondolj arra, mi történik, amikor emberekben, barátokban bízunk, és nem Jézusban! Ilyen helyzetekben szerető és irgalmas Istenünk megengedi, hogy csalódjunk a barátainkban, hogy végre megtanuljunk bízni Jézusban. Egy ilyen tapasztalat nyomán mennyire bízhatunk a továbbiakban a barátainkban?
- 2 Egy napon talán egyedül kell átélnünk a megpróbáltatások idejét. Mennyire legyünk függetlenek a körülöttünk élő keresztényektől? Szükségünk van mások támogatására, vagy elég nekünk a Jézussal való közösségünk, és abból merítjük a szükséges erőt? Magyarázd meg a válaszodat!

ANTONETA HADOR: SHALOM

Az imával támogatott, Istenbe vetett erős bizalom által megélt hit egyszerűsége a kék ég a történet felett, ami a könyv hőseinek valós megélt tapasztalata, akiket meg tudunk kérdezni, érinteni és ölelni, mert itt vannak köztünk életük valóságával, amelyet elönt a megváltás boldogsága, és missziójuk – Jézus feltétel nélküli szeretetére adott válaszuk.

Nem tart tovább három óránál, hogy elolvasd a könyvet, a végén azonban mint egy dolgozat végén, biztosan megkérdezed majd magadtól: mit kell tennem, hogy nekem is ilyen tapasztalatom lehessen? A válasz pedig nem fog késni. A szeretet veled kezdődik!

George Uba

ELLEN G. WHITE: KRISZTUS A SZENTÉLYBEN

„A szentély és a vizsgálati ítélet igazságát Isten népének jól kell ismernie. Tudnunk kell, hogy nagy Főpapunk milyen tisztséget tölt be és mi a szolgálata. Enélkül soha nem lesz olyan hitünk, amilyenre most van szükségünk, és nem tudjuk elvégezni azt a feladatot, amit Isten szán nekünk...

A mennyei templom annak a szolgálatnak a központja, amelyet Jézus Krisztus végez az emberiségért. Ez a munka a föld minden lakóját érinti. Elénk tárja a megváltás tervét, elvisz minket egészen az idők végéig, és megmutatja az igazság és a bűn közötti küzdelem diadalmas lezárását...

A Megváltónak az emberért végzett papi szolgálata a mennyei templomban éppoly lényeges része a megváltás tervének, mint halála a kereszten.” Krisztus az áldozatával elkezdte a megváltás munkáját, a feltámadása után pedig a mennybe ment, hogy befejezze azt. Hittel a függöny mögé kell lép-nünk, „ahová útnyitóul bement érettünk Jézus” (Zsidók 6:20), ahol a golgotai kereszt fénye tükröződik vissza. Ott jobban megérthetjük a megváltás titkait. (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 488–489. o.)

OKTÓBER

1. K. 1Péter 2:11
2. Sz. Efézus 5:8
3. Cs. Zsoltár 103:4
4. P. Ézsaiás 40:11
nny. MS 18:55, SM 19:01, AR 19:06
- 5. Sz. Lukács 6:45**
nny. MS 18:53, SM 18:59, AR 19:04
6. V. Prédikátor 3:11
7. H. Máté 6:22
8. K. Zsoltár 63:2
9. Sz. 3János 2
10. Cs. Kolossé 1:13
11. P. 2Korinthus 13:5
nny. MS 18:41, SM 18:47, AR 18:53
- 12. Sz. Filippi 4:6**
nny. MS 18:39, SM 18:45, AR 18:51
13. V. Zsoltár 42:2
14. H. Kolossé 2:10
15. K. Jeremiás 17:10
16. Sz. Kolossé 3:1
17. Cs. Efézus 2:8-9
18. P. Zsoltár 145:15
nny. MS 18:29, SM 18:34, AR 18:40
- 19. Sz. Máté 25:35**
nny. MS 18:27, SM 18:32, AR 18:38
20. V. Ézsaiás 30:21
21. H. 1Mózes 1:29
22. K. 1Timóteus 6:12
23. Sz. Zsoltár 46:2
24. Cs. Ézsaiás 55:2
25. P. Példabeszédek 20:7
nny. MS 18:17, SM 18:21, AR 18:28
- 26. Sz. 1Thesszalonika 5:18**
nny. MS 18:15, SM 18:19, AR 18:27
27. V. Filippi 4:19
28. H. Zsoltár 103:1
29. K. Jelenések 21:7
30. Sz. Prédikátor 3:14
31. Cs. Kolossé 4:6

NOVEMBER

1. P. Zsoltár 37:11
nny. MS 17:06, SM 17:10, AR 17:17
- 2. Sz. Kolossé 3:15**
nny. MS 17:04, SM 17:08, AR 17:16
3. V. Jóel 1:14
4. H. Márk 6:31
5. K. Efézus 2:10
6. Sz. 2Mózes 34:28
7. Cs. Máté 6:17-18
8. P. Zsoltár 51:10
nny. MS 16:56, SM 16:59, AR 17:08
- 9. Sz. Példabeszédek 14:22**
nny. MS 16:55, SM 16:58, AR 17:06
10. V. Ézsaiás 53:2,3
11. H. 1Mózes 1:27
12. K. Ézsaiás 66:13
13. Sz. Zsoltár 111:2
14. Cs. Máté 4:16
15. P. Ézsaiás 38:16
nny. MS 16:48, SM 16:51, AR 16:59
- 16. Sz. Máté 8:17**
nny. MS 16:47, SM 16:50, AR 16:58
17. V. Ézsaiás 43:2
18. H. Ézsaiás 40:6
19. K. Zsoltár 119:105
20. Sz. Ézsaiás 1:19
21. Cs. Zsoltár 4:8
22. P. Mikeás 5:7
nny. MS 16:41, SM 16:44, AR 16:53
- 23. Sz. 2Mózes 31:15**
nny. MS 16:40, SM 16:43, AR 16:52
24. V. Máté 8:2
25. H. 2Timóteus 4:18
26. K. Példabeszédek 24:3-4
27. Sz. 1Timóteus 4:12
28. Cs. Ézsaiás 26:3
29. P. Jeremiás 17:7-8
nny. MS 16:36, SM 16:38, AR 16:48
- 30. Sz. 1Sámuel 25:6**
nny. MS 16:36, SM 16:38, AR 16:48

DECEMBER

1. V. Zsoltár 33:1
2. H. Cselekedetek 17:30
3. K. 1Thesszalonika 5:5
4. Sz. Zsoltár 125:1
5. Cs. Zsoltár 139:14
6. P. Róma 8:37
nny. MS 16:34, SM 16:36, AR 16:46
- 7. Sz. Filippi 3:14**
nny. MS 16:34, SM 16:36, AR 16:46
8. V. Márk 5:20
9. H. Prédikátor 11:1
10. K. Példabeszédek 13:16
11. Sz. Példabeszédek 16:6
12. Cs. Jakab 4:8
13. P. János 4:14
nny. MS 16:34, SM 16:36, AR 16:46
- 14. Sz. Kolossé 2:6-7**
nny. MS 16:34, SM 16:36, AR 16:46
15. V. Márk 10:51
16. H. Róma 12:7
17. K. Zsidók 11:39-40
18. Sz. Efézus 5:15
19. Cs. Ézsaiás 51:7
20. P. János 21:12
nny. MS 16:36, SM 16:38, AR 16:48
- 21. Sz. Jelenések 21:4**
nny. MS 16:37, SM 16:38, AR 16:49
22. V. Példabeszédek 16:8
23. H. Példabeszédek 15:23
24. K. Zsidók 13:16
25. Sz. Ézsaiás 9:2
26. Cs. Példabeszédek 3:7-8
27. P. Cselekedetek 10:38
nny. MS 16:40, SM 16:42, AR 16:52
- 28. Sz. Máté 5:5**
nny. MS 16:41, SM 16:43, AR 16:53
29. V. Prédikátor 10:1
30. H. Jeremiás Síralmai 3:25-26
31. K. Filippi 4:8